

SATAN V ILLFURTU

Případ dábelské posedlosti

dvou hochů v nedávné době

Napsal P. Sutter, farář ve Wickerschwihu

U LADISLAVA KUNCÍŘE V PRAZE

SATAN V ILLFURTU

Všechna práva vyhražena

S A T A N V I L L F U R T U

PŘÍPAD ĎÁBELSKÉ POSEDLOSTI

DVOU HOCHŮ V NEDÁVNÉ DOBĚ

Napsal P. Sutter, farář ve Wickerschwihu

Přeložila Marie Cirinová

1 9 3 1

U LADISLAVA KUNCÍŘE V PRAZE

NIHIL. OBSTAT. Antonius Stráž, censor

IMPRIMATUR. Pragae, die 2. Maii 1930. Nro 5327
† Dr. Antonius Podlaha, episcop. Paphiensis, vic. generalis

*M A R I I, neposkurněné Matce Boží
a slavné vítězce nad hříchem a Satanem*

věnuje tuto práci u vděčné úctě

spisovatel

PŘEDMLUVA K PRVÉMU VYDÁNÍ

Církev katolická učí výslovně, že jsou ďablové čili zlí duchové. Jsou to osobní bytosti, těla nemající duchové, kteří byli kdysi od Boha stvořeni jakožto dobří andělé ve stavu posvěcující milosti a určení k velké slávě v nebesích. Ale Bůh, který nikoho nevěnuje, nezápasil-li dříve náležitě (II. Tim. II. 5.), podrobil také anděly zkoušce, aby si věčnou blaženost jako odměnu zasloužili; ale v té zkoušce mnozí z andělů neobstáli. Chtěli býti Bohu rovni a tak svou pýchou pozbyli Ducha svatého a posvěcující milosti. Hřích jejich byl vyloženou vzpourou proti Bohu, úplným přerušením vztahu mezi tvorem a Tvůrcem. Hřích spáchán silou ducha a vůle anděla, s úmyslem neodvolatelně setrvati ve vzpouře, která nebyla ani nevědomostí ani slabostí omluvitelná; byl to hřích naprosté zloby. Proto byli také ihned od Boha zavrženi, bez možnosti pokání. Celý jejich duchovní život převrácen zatemněním rozumu a zatvrzením vůle. K tomu přistoupila ztráta věčné blaženosti a zatracení k věčným mukám pekelným. „Bůh prohřešivších se andělů neušetřil, nýbrž strhnuv je do pekla, vydal k mučení vazbám temnosti,“ píše svatý apoštol Petr (II. Petr II. 4).

Zlí duchové jsou našimi nepřáteli. Závídí nám, že máme, jak uči sv. Tomáš Akvinský, jednou zaujímati jejich místa

v nebi. Ale protože proti Bohu nic nesvedou, usilují strhnouti nás do pokušení a do hříchu a odloučiti nás časně i věčně od Boha.

Učinili počátek s našiimi prarodiči, svedšce je k neposlušnosti vůči Bohu. Tímto prvním hříchem upadli naši prarodiče i s celým svým potomstvem, vyjímaje jedině nejbl. Pannu Marii, v moc a porobu ďáblovu, až teprve Spasitel světa, Ježíš Kristus, Syn Boží, sestoupiv na zemi, svým vtělením a smrtí na kříži dílo Satanovo zničil, moc jeho zlomil a padlé lidstvo z jeho otroctví vysvobodil. Nyní jest člověku dána možnost, s milostí Boží odolati pokušením ďábelským a dojíti věčné blaženosti.

Víra v ďábly je tak stará a rozšířena jako lidstvo samo. I pohané věřili v existenci zlých duchů, jakkoli i tuto pravdu znetvořili, vzdávajíce zlým duchům ponejvíce z bázně božskou poctu. V Písmě svatém Starého Zákona je často zmínka o zlých duších a líčen tam jejich zhoubný vliv na lidi a jejich zloba. Kdo by nevzpoměl na příběh trpělivého Joba a na hrozná neštěstí, která mu Satan z dopuštění Božího přivodil? Za časů Kristových byla u židovského národa víra ve jsoucnost a zhoubné působení ďáblů všeobecná. Ježíš Kristus a jeho apoštolové potvrzovali tuto víru slovem i skutkem. Učili, jak je třeba pokušením zlých duchů odpírati, a vyháněli ďábly z posedlých lidí. Katolická Církev, jakožto sloup a základ pravdy, jedná rovněž tak. Žádáť od svých věřících víru ve jsoucnost těchto padlých andělů. K ochraně poskytuje jim zvláštní zbraně: znamení

sv. kříže, svčcenou vodu a j.; stanovila zaklínání proti posedlosti a uděluje svým kněžím zvláštní moc, ničiti moc zlých duchů a z těl posedlých lidí je vymítati.

Bůh dopouští totiž z důvodů nám nevyzpytatelných, že zlý duch násilným a mučivým zasahováním do lidské činnosti člověka poškozuje a sužuje, nebo mu na jeho časných statcích škodu působí (*obsessio*), jako u trpělivého Joba, sv. Antonína poustevníka, svaté Terezie, sv. faráře z Arsu, Marie z Mörlu, Krescentie z Kautbeuernu a j. Ano někdy se i stává, že mu Bůh dovolí vejíti do lidského těla, s ním se spojití a svou tyranskou vládu uplatňovati nad jeho smysly, orgány a údy. Tímto příšerným spojením a tyranskou mocí je mu umožněno používati smyslů člověka pro své účely, činnost duševní pomásti, tak že dokáže vyvolati v něm nejneobyčejnější a podivuhodné zjevy (*possessio*).

Známky pravé posedlosti jsou:

1. Znalost cizích, nikdy neučených řečí.
2. Vědecké znalosti s nápadnou zběhlostí se vyjadřovati u lidí vědecky nevzdělaných.
3. Vědomost vzdálených a tajných událostí. Vnikání do cizích myšlenek.
4. Osvědčování síly, daleko přesahující lidské a přirozené síly.
5. Ochromení některých orgánů (slepota, hluchota, němota).

Že se posedlost zejména za dřívějších dob velmi často

vyskytovala, o tom svědčí jak Písmo svaté, tak i dějiny církevní. Jak mnoho posedlých uzdravil Spasitel. „Vymítl mnoho duchů zlých a nedopouštěl jim mluviti“ (Marek I., 34). „Vycházeli pak od mnohých, křičíce a volajíce: „Ty jsi Syn Boží“ (Luk. IV. 41). - Znáám jest také příběh dvou posedlých v Gerase (Luk. VIII. 31) a posedlého chlapce na úpatí hory Tábor (Mat. XVII. 14. Mar. IX. 16). I svým apoštolům udělil božský Mistr moc, ďábly vymítati (Mat. X. 1). Církev souhlasně se svatými Otcí a učiteli církevními osvědčila zřejmě svoji moc nad posedlými exorcismem - zaklínáním, což jest slavné vyzvání ďábla jménem Ježíše a Marie, aby posedlého člověka opustil aneb všeho poškozování a znepokojování lidí se zdržel. Zřídila zvláštní stav kleriků se zvláštním svěcením - ordo exorcistatus -, aby vykonávali tyto obřady na oněch nebohých lidech.

Posedlost se od smrti Kristovy v křesťanských zemích jen zřídka vyskytuje, ale mezi pohany jest ještě dnes dosti častým zjevem, jak nám o tom vypravují misionáři. Byť i zřídka, stává se přece někdy, že Bůh dovolí pekelnému nepříteli, aby opanoval tělo některého člověka a prováděl v něm své neplechy. Jest ještě dost lidí na živu, kteří byli očitými svědky smutného případu dvou dětí v Illfurtu a kteří ještě dnes mohou dovědčiti pravdivost různých událostí, neboť takové hrůzné věci nevymizí nikdy z paměti.

Na základě autentických dokladů, sepsaných úplně věrohodnými, očitými svědky, kteří při vyšetřování případu byli též příbráni jako znalci, vyložíme zde tragický,

ale neobyčejně zajímavý příběh obou illfurtských chlapců. Doklady pocházejí dílem z illfurtského farního archivu - dílem ze zpráv na místě sepsaných panem starostou Tre-schem z Illfurtu, říšským poslancem panem Ignácem Spie-sem ze Schlettstadtu, jakož i panem profesorem Lache-mannem, kteří případ co nejdůkladněji a nejsvědomitěji studovali, - dílem ze záznamu pana rektora Haussera, 2. listopadu 1921 zemřelého, tehdejšího almužníka v Saint-Charlesu, a pana André-ho z Rappoltweileru, jehož dozoru byl starší chlapec v posledních týdnech před svým vysvo-bozením svěřen. Čerpáno též z řady článků, uveřejněných v r. 1870 v časopise „Revue catholique d'Alsace“, a z bro-žurky, vydané o tomto případě panem farářem Brey-em z Illfurtu. Samozřejmě jedná se v tomto pojednání jen o čistě dějinné události, které nečiní nároku na dogmati-ckou nýbrž jenom na prostě lidskou věrohodnost.

Věru, pro naši materialistickou dobu se sotva nalezne vhodnější četby, která by více utvrdila víru v existenci a příšerné působení pekelných duchů a vštípla spasitelnou hrůzu před hříchem a Satanem, nad toto jednoduché, prav-divé vyprávění o strašlivých scénách ďábelské posedlosti v nevinných dětech.

Spisovatel

PŘEDMLUVA KE ČTVRTÉMU VYDÁNÍ

Neobyčejně tragická historie obou ubohých dětí v Illfurtu došla v uplynulých dvou letech netušeného rozšíření, dokonce i v nejvzdálenějších zemích světa. Téměř všechny diecéšní časopisy ve Francii se o této knížečce chvalně vyslovily. Četní biskupové a vysoce postavení duchovní laikové, ale zvláště věhlasný apoštol Srdce Ježíšova, Pater Matéo, toto dílo ústně i písemně vřele doporučovali.

Mimo čtyři francouzská vydání vyšlo toto dílo také již ve vydání anglickém, španělském, portugalském, maďarském, indickém a brasilském. Také Švýcarský a Německo mají svá vlastní vydání. Té doby připravují se ještě další vydání pro Spojené Státy, Polsko, Chorvatsko, Slovinsko, Holandsko a Annam.

Tento neobyčejný úspěch svědčí o veliké užitečnosti a lidovosti díla. Jako kdysi za času Pána Ježíše byl Satan všemohoucností Spasitele přinucen při mnohých příležitostech vydati svědectví pravdě, tak má posloužiti i tyranství, jež na svých dvou nevinných obětech prováděl, k tomu, aby proniklo duše spasitelnou bázní před hříchem a pevnou důvěrou v Boha a jeho neposkvrněnou Matku.

Wickerschwihr, dne 1. listopadu 1926.

Spisovatel.

S A T A N V I L L F U R T U

Případ ďábelské posedlosti v naší době

1 - Děpold a Josef Burnerovi

V osadě Illfurtu, asi 2 hodiny cesty od Met (Alsasko), jež čítala tehdy kolem 1200 obyvatel, bydlela chudá, ale spořádaná rodina Burnerova. Otec, Josef Burner, prodával po vsích zápalky a troud; matka, Marie Anna, rozená Foltznerova, pečovala o výchovu pěti dosud nedospělých dětí. Nejstarší syn, Děpold, narodil se 21. srpna 1855 a druhý syn, Josef, 29. dubna 1857. V osmi letech začali choditi do obecné školy. Byly to tiché, prostředně nadané, trochu slabé děti. Na podzim roku 1864 stížen Děpold a jeho mladší bratr tajemnou nemocí. První lékař k nim povoláný, Dr. Lévy z Altkirchu, jakož i další o radu tázaní lékaři nedovedli nemoc rozpoznati. Veškeré předepsané léky zůstaly bez účinku. Děpold tak zhubl, že se již podobal ploužícimu se stínu.

Od 25. září 1865 začaly se u chlapců jeviti zcela abnormální příznaky. Ležíce na zádech,

točili se v kruhu s příšernou rychlostí, jako roztočený vlk. Poté jali se s mohutnou silou a vytrvalostí zápoliti s postelemi a ostatním nábytkem, což nazývali „mlácením“, nepocitujícíce při tom ni nejmenší únavy, byť to bylo i sebe déle trvalo. Pak se dostavily křeče a škubání, ale hned zase taková skleslost, že leželi po celé hodiny bez hnutí jako mrtví.

Nezřídka přepadl chlapce takový vlčí hlad, že ho nebylo lze ničím ukojiti. Život jim značně otekl a měli pocit, jako by se jim v žaludku pohybovala nějaká koule, a někdy opět jako když tam cosi živého sem a tam skáče. Nohy se jim často zakroutily jako ohebné pruty a nikomu se nepodařilo je rozplést.

Ale zvláště staršího chlapce, Děpolda, pronásledovala jakási příšerná bytost, mající kachní zobák, na rukou drápy a tělo porostlé nečistým peřím. Jakmile ji chlapec spatřil vznášeti se nad svou postelí, zděšeně vykřikl, neboť příšera mu hrozila zardoušením a proto v sebeobraně se na ni vrhal a rval z ní peří. To se stávalo 20-30 krát denně, třeba i před 100 svědky, mezi nimiž byli muži ze všech tříd, kteří nebyli lehkověrní. Toto odporně páchnoucí peří nezanechalo, byvši spáleno, žádného popela.

Často, když děti seděly na svých židlích, byly

neviditelnou mocí i s nimi vyzdviženy do výše; ale hned zase mrštěny děti do jednoho kouta, kdežto židle letěly do kouta opácného. Jindy opět za bolestného píchání a bodání v celém těle vytahovaly ze svých šatů množství peří a mořské trávy, takže toho byla plná podlaha. Tento úkaz se stále opakoval i při sebe častější výměně prádla a oděvu. Peří, pokrývající tak nevysvětlitelným způsobem jejich těla, nebylo možno pro velký zápach uchovati a muselo býti spáleno.

Hroznými křečmi a všelijakým týráním byli chlapci upoutáni na lůžko a celé tělo jim silně oteklo. Přiblížil-li se k nim někdo, maje náhodou u sebe nějaký svěcený předmět, jako křížek, medailku neb růženec, zachvátil je zuřivý hněv a zběsilost. Přestali se již modliti. Vyslovil-li někdo před nimi svatá jména: Ježíš, Maria, Duch Svatý a j., tu se chvěli a třásli. Strašidla, toliko jim viditelná, naplňovala je hrůzou a zděšením.

Ale i rodiče jejich byli zmítáni hrůzou a děsem, když jim bylo bezmocně přihlížeti k tak strašnému divadlu. Veliký byl úžas sousedů a návštěvníků, jejichž počet stále rostl, neboť zpráva o tomto případě se rychle rozšířila a každý chtěl ubohé děti viděti. Co se to s nimi stalo?

V Illfurtu žila stará žena, špatné pověsti, která byla pro svůj hanebný život ze své domovské obce vyhnána. Ta prý darovala chlapcům jablko, jež také snědli. To prý bylo příčinou jejich nápadného onemocnění. Tak aspoň to několikrát vyprávěli duchové, v dětech řadivší. Budiž tomu jakkoliv, brzo se ukázalo, jakého druhu tito duchové byli, neboť strom se pozná po ovoci.

Často ležely děti po celé hodiny tiše a nevšímavě. Ale náhle nastala v celé jejich bytosti změna. Znervozněly a ustavičně rozčileně posunkovaly a křičely. Avšak hlas jejich nebyl dětský, nýbrž jevil se jako silný, hrubý a chraptivý hlas dospělého muže. Bylo nápadno, že děti při tomto křiku ponejvíce ani úst neotevřely, takže bylo zřejmo, že při tom vlastně ani samy nebyly zúčastněny, nýbrž že z nich spíše mluvily jiné neviditelné bytosti. Vydržely celé hodiny křičeti: „Nudeln, Knöpfeln, Wasser schnitten!“¹ Bylo to přímo k zoufání a rodiče si již nevěděli rady. Konečně napadlo otci říci dětem: „Děti, křičte ještě více ke cti a slávě Boží!“ Při prvním a druhém vyzvání křik už ochabl a při třetím umkl úplně. Pan Tresch

¹ Názvy pokrmů v tamním kraji obvyklých.

zjednal ihned ticho, zvolav na děti: „Ve jménu Nejsvětější Trojice - křičte ještě víc!“

Každá i nejslabší připomínka Nejsvětější Trojice naháněla posedlému velký strach. Jednou požádal Děpold sestru o sklenici vody. Podala mu ji se slovy: „Pij, Děpolde, všeho dobrého do třetice.“ To stačilo, aby se chlapec odvrátil, a nikdo ho již nepřinutil, vody se napítí.

Ale zvláště nápadná byla úzkost chlapců před svěcenými předměty, jejich veliký odpor ke kostelu, modlitbě a službě Boží, jakož i klení i necudné výrazy, jichž často užívali, což jim bylo dříve úplně neznámo. Mluvili a odpovídali v různých cizích řečech. Ovládali plynně francouzštinu, latinu a angličtinu a rozuměli i nejrozličnějším francouzským a španělským nářečím. Nebylo tudíž divu, že byl kdekdo žádostiv tyto politováníhodné děti spatřiti a že se o tento případ zajímala vrchnost světská i duchovní a proto bylo nařízeno zevrubné prozkoumání toho úkazu.

Ale především byl to ctihodný místní farář, P. Karel Brey, bohabojný a šlechetný pastýř duší, jež osud rodiny Burnerovy a zvláště obou ubohých dětí velmi dojímal. Vystihl brzo, že zjevy tyto jsou původu čistě démonického a že jde ovšem o řídký případ posedlosti. Oznámil

proto věc duchovní vrchnosti a ta dala tříčlennou komisi kněží případ vyšetřiti a později nařídila též provedení exorcismu. Vydatnou oporou v této věci byl panu faráři tamní hodný a pevně věřící starosta, pan Tresch, rovněž i nejlepší rodiny v Illfurtu. Vyskytovali se ovšem, k radosti ďáblů, také pochybovači, ale těch nebylo mnoho. Zlí duchové byli plni zášti a zuřivosti proti oněm osobám, které jejich povahu prohlédly, nejvíce však vůči panu faráři a místnímu starostovi, jakož i vůči starostovi ze Schlettstadtu, panu Ignáci Spiesovi, jeho tamnímu příteli, řediteli Martinotovi a profesor Lachemannovi ze Sv. Píltu z kongregace mariánských bratří. Tito poslední tři pánové dojížděli tam z daleka, jedině za tím účelem, aby tento případ přesně zkoumali.

2 - Ďáblové¹

V každém z chlapců řádili nejméně dva pekelní duchové. Svá jména zatajovali, dokud jen mohli. Řekli je teprv, když je P. Souquat jménem Ježíšovým k tomu vyzval. Starší Děpold byl posedlý zlými duchy Oribasem a Ypèsem. Poslední se

¹ Z illfurtského farního archivu

vydával za pekelného hraběte a velitele 71 legií. Jeden ze zlých duchů, ovládajících mladšího Josefa, slul Solalethiel, ale od druhého ďábla nebylo lze jméno vyzvědět. Tento Solalethiel byl však zchytralejší a ukrutnější, nežli ďáblové staršího bratra.

Ypès ranil chlapce hluchotou, tak úplnou, že hoch nereagoval ani na ránu z pistole, vypálenou v bezprostřední blízkosti ucha. Až ve chvíli svého osvobození nabyl Děpold opět sluchu.

Jednou se pan Martinot otázal posedlého latinsky: „Unde venis? Odkud přicházíš?“

Posedlý udělal pohrdlivý posunek a řekl: „Tu es diabolus! Ty jsi ďábel!“

„Ty také,“ odpověděl pan Martinot.

Ještě dvakrát nazval jej posedlý satanem a ďáblem a rovněž i přítomného pana Spiese.

„Já nejsem ďábel,“ protestoval pan Martinot, „ale ty jsi jedním z nich a snad dokonce nějakým šéfem jejich.“

To zalichotilo jeho pýše: „Ovšem,“ zvolal, „jsem šéfem nad 71 legiemi.“

„Pouze nad 70 legiemi jsi šéfem?“ odtušil oslovený.

„Nad 71 legiemi,“ opakoval ďábel.

„Nuž dobře, tedy nad 71 legiemi, ale mohl

by ses, ubohý šéfe, za svou nevědomost stydět, neznaje ani svého ani mého jména.“

„A přece, přece, znám svoje i tvoje jméno tak dobře jako ty, ale nepovím ti ho. Kdybys byl židem“, dodal, „odpověděl bych ti ve všech řečech.“

Řekl pravdu, neboť když chtěl, mluvil skutečně různými jazyky, zvláště anglicky a francouzsky. Týž den bával se Dēpold půl hodiny bezvadnou francouzštinou a rovněž tak i Josef, který dovedl sotva čísti. Ano, když byli jednou samotni, pouze pod dozorem jedné sousedky, hovořili spolu celý den francouzsky.

Biskupský úřad ustanovil za opatrovnice ubohých dětí dvě ctihodné sestry, Severu a Methulu, z kláštera v Niederbronnu. Na nádraží očekával ctihodné sestry starosta s několika měšťany a uvedli je k dětem.

Ačkoliv hoši těch sester nikdy neviděli, oslovovali je ihned jejich řeholními jmény a dokonce jim i tykali. Sestře Seveře, rodilé Bavorce, řekli počet jejích sourozenců, jaké je v klášteře její zaměstnání a vyjevili jí též několik rodinných tajemství. Sestry nevycházely z úžasu.

Pojednou jí řekl Josef: „Udělala bys mi radost, kdybys mi darovala modrou lahvičku, co máš ve svém kufří.“

Ten kufr byl ještě na nádraží. Starosta pro něj poslal. Zatím se dotazoval sestry, co je s onou modrou lahvičkou. Sestra dosvědčila, že má skutečně v kufru modrou lahvičku s étherem k své potřebě. Všichni přítomní žasli, jenom ne pan učitel Miclo, který nevěřil ani v Boha, ani v ďábla.

Brzo poté dostaly sestry návštěvu svých spolusester, tou dobou působících v Altkirchu. Hovořily spolu tiše o posedlých a o všech zvláštních zjevech, které se zde vyskytovaly. Děpold, který byl úplně hluchý a tudíž hovoru nemohl vůbec sledovati, ležel na lůžku. Ale jedna z příchozích sester nebyla o posedlosti ještě úplně přesvědčena a označovala případ jako nervovou chorobu. Tu vstoupil pan farář, právě když se sestry z Altkirchu chtěly loučiti. Děpold vyprávěl nyní panu faráři celou rozmluvu a dodal: „Chlubná dámička z Altkirchu tomu nevěří.“

Pekelní duchové měli zase svoje nadřizené, svoje mistry, před nimiž se trásli. Občas dostávali také návštěvu, která jim však nebyla tuze vítanou. Při jednom záchvatu zvolal jeden z chlapců: „Aha, teď přichází mistr!“ - „Jaký mistr?“ tázali se ho. - „Eh, náš mistr!“ - „Je mocnější než ty?“ - „Ano.“ - „Jak vypadá?“ -

„Má dvě nohy, tělo porostlé peřím, dlouhý krk, kachní zobák, napřážené ruce s kočičími drápy.“ - „Tak uchopte ho, až přijde!“ - V tom již křičel chlapec: „Zde jest, zde jest!“

S mistrem dostavili se jako průvodci ještě jiní dva pekelní duchové. „Je nás mnoho,“ hlásil hned posedlý. Někdy se mistr objevil také v podobě divokého člověka, psa nebo také hada.¹

3 - Satan a svěcené předměty²

Démonická povaha posedlosti projevovala se hlavně tehdy, přiblížil-li se někdo k chlapcům se svěcenou vodou, růžencem, medailkou atp. Tu přímo zuřili; z úst jim vystupovala pěna a bránili se vší silou proti každému doteku takovými předměty. Přililo-li se tajně několik kapek svěcené vody do pokrmu, vůbec se ho nedotkli a křičeli: „Pryč s tvým neřádem (Dreck), je otráven!“ Chtěl-li pak někdo násilím takový pokrm do nich vpraviti, bránili se ze všech sil, tloukli kolem sebe a zuby měli křečovitě zaťaté. Ale když nebylo v pokrmu svěcené vody, zpo-lykali jej hltavě. Chlapci museli býti nabádáni

¹ Z poznámek p. prof. Lachemanna.

² Podle záznamů p. poslance Spiese.

jísti třemi prsty pravé ruky, neboť ďábel jednou řekl: „Co pejsek (tak chlapce jmenoval) sní levou rukou nebo jen dvěma prsty pravé ruky, to je pro mne.“

Sousedka paní Brobecková nakápala tajně svěcené vody do léku, určeného pro děti. Ale hoši lék odmítli se slovy: „Raději využíváme všechny vodičky z lékárny, nežli bychom něco přijali od rodiny Brobeckovy.“ Jindy zase nabídnuty jim knězem požehnané fíky: „Pryč s tvými potkaními hlavami, pop dělal nad nimi klikyháky,“ zvolal chlapec.

Pan Spies podržel jednou staršímu chlapci ostatky blahosl. Gerarda Majelly před obličejem se slovy: „Hleď, toť také jeden, který nejednoho z tvé čeledi zahnal!“ Chlapec učinil ihned posunek, nafoukl tváře, zaťal zuby a sevřel křečovitě rty. V tom mu přitiskl pan Spies svaté ostatky na rty. Malý se bránil ze všech sil, kroutil sebou a počínal si jako zoufalec. Konečně vykřikl: „Klid se odtud, Taliáne!“ Skutečně byl Gerard Majella mladý, italský liguoriánský bratr laik, zemřelý v pověsti svatosti. Přírodním způsobem nemohl posedlý nabýti o tom vědomosti.

Ale nejvíce strachu naháněla Satanovi svěcená medailka sv. Benedikta. Proto si ji skoro

všichni illfurtští osadníci opatřili a nosili ji stále u sebe. Když pan Tresch chlapcům předčítal z modliteb, začali křičeti: „Není potřebí, abys sem chodil vykládati nám o „Païasovi na dřevíčku“ a o „velké dámě“. Tak nazývali totiž našeho milého Spasitele a jeho svatou Matku.

Před Matkou Boží měli hrozný respekt. Když jednou pan Tresch staršímu, hluchému chlapci vložil do ucha medailku Matky Boží ustavičné pomoci a zároveň Satana vyzval, aby z ucha vyšel, tu křičel: „Nemohu, je tam síra, pryskyřice a smůla.“ Když mu sestra přinesla pokrm neb nápoj, do nichž úplně tajně přimísena byt i jen kapka svěcené vody, tu nejen že se pokrmu a nápoje ani nedotkl, nýbrž obyčejně talířem nebo sklenicí mrštil o zeď, aniž se však rozbi-ly. Jednou přišel chlapce navštívit jistý mladík z Illfurtu. Právě nastala krise. Tu se jeden z hochů dal do smíchu a zvolal: „Aha, ty jsi našel peníze; tolik ve světnici, tolik v posteli a tolik na špýcharu,“ při čemž jmenoval různé obnosy. Přítomný starosta pan Tresch se tázal mladíka, co by to mělo znamenati. I sdělil mu, že byl panem farářem požádán, aby mu přinesl malý odkaz po své nedávno zesnulé příbuzné, určený pro tamější kostel. Aby peníze skryla před zraky hrabivých dědiců, uložila je před časem

na těch různých místech, o nichž mimo tohoto mladíka nikdo nevěděl. Když mládenec odcházel, volaly děti za ním: „Ano, ano, dobré jídlo, dobré pití a špatný život přivedou tě do nebe.“ Všecek zaražen odešel domů. Tato výstraha posedlého měla jistě blahodárný vliv na další život mladého muže.

Dříve nežli pan Tresch děti opustil, pokropil jejich postel svěcenou vodou se slovy: „*Sit nomen Domini benedictum!*“ (Budiž jméno Páně pochváleno!) - „*Non sit, non sit,*“ („nebuď, nebuď“) skřípěl ďábel.

Jistý kněz položil za návštěvy jednomu z posedlých svěcenou medailku na ucho. Hned začalo se ucho chvěti, takže medailka spadla. Totéž se opakovalo, když mu ji položil na hlavu. Po-dařilo-li se posedlému svěcenou věc schovati, dal se do nehorázného smíchu, říkáje přítomným: „Hledejte si svůj neřád; smrdí.“

Vůči kněžím jevil se ďábel vždy pln zášti. Měl pro ně jen nízké nadávky, které nepochybně odposlouchal od moderních liberálních panáčků nebo od rudých soudruhů. „Černokutník, smradoch, flandák“, to byla ještě nejnevinnější jména. Ale pana superiora Stumpfa vyznamenával obzvláštní nenávistí. „Teď půjdu Stümpfla, toho smrada, potýrat.“ Za chvíli volá s já-

sotem: „Ach, teď jsem mu provedl kousek, jen kdyby byl při tom také zhebl.“

Na učiněný dotaz dosvědčil pan superior, že byl skutečně v tutéž dobu neviditelnou mocí vyzdvihnout do výše, že veškeré na zdi zavěšené tabulky spadly na zem, nábytek se pohyboval a zpěvracel a mimo to nastal v pokoji strašný hluk a lomoz, který ustal teprve, když pokoj vykropil svčcenou vodou a Satana jménem Božím vyzval, aby ho nerušil. Satan pak sám vyznal: „Stümpfl, ten bídník, mi uzavřel vchod, zamazav pokoj neřádem.“

Židům, protestantům a hlavně svobodným zednářům byl velmi nakloněn, ti mu byli neobyčejně sympatičtí. „To jsou hodní lidé“, říkával, „tací by měli býti všichni; ti chtějí pravou svobodu. Ušetří našemu mistru mnoho práce a získávají mu mnoho lidí. Ale ti hnojaři (katolíci) a ti černokabátníci (kněží) mu nadělají mnoho škody a olupují ho o mnoho duší.“

Kněžské roucho neb hábit řeholníka vzbuzovaly v něm velikou ošklivost a nestrpěl, aby jím byl dotknut. Zato však rád připustil, když se ho některý laik dotkl svrchníkem nebo jej nějakým oděvem přikryl. Silný, měděný kříž se po každé zkroutil do podoby X, jakmile jej Josefovi položili na prsa. Škapulíř, který mu

jednou oblékli, vyletěl ve velkém oblouku do vzduchu a padl na plášť právě přítomného četníka Wernera, aniž se chlapec byl při tom sebe méně pohnul.

Panu Treschovi jednou řekl: „Vy, kteří chodíte do svinčíku (do kostela) a tam spínáte ruce a ječíte (modlíte se), přijdete všichni tam nahoru,“ - při čemž ukázal k nebi. „Ale kteří to nedělají, přijdou k nám.“

Jedna návštěvnice z Bettendorfu položila chlapci svěcený růženec na prsa, avšak ruce mu při tom držela. Ihned začal křičeti: „Chytím-li tvoje kozí bobky, roztrhám ten kočičí ocas (růženec) na kusy; ale obrazu „velké dámy“, který na něm visí, nesmím se dotknouti.“ „Co pak je na medailce?“ tázali se ho. „Chlapec a dívka, které „velká dáma“ ochraňuje.“ Při bližším prohlédnutí vskutku shledáno, že medailka znázorňuje zjevení Matky Boží dvěma dítkám na hoře La Saletté.

Jeden přítomný laik se zbožně modlil: „Od úkladů ďábelských, vysvobod' nás, Pane!“ Tu vzkypěl posedlý velkým vztekem a křičel: „Ticho, lžeš, drž hubu, nikoliv! nikoliv!“ Ale nejhůře si vedl Satan při průvodu Božího Těla, když byl předtím chlapec uveden do domu, před jehož průčelím stál jeden z oltářů. Ďábel

křičel, lomozil a zuřil, že toho nebylo lze snést, a upokojil se teprve, když průvod přešel.

¹ Manželka četníka Wernera chtěla dětem připravit radost. Proto koupila velký obrázkový arch, představující božitélové procesí. Bylo na něm všechno zastoupeno, od chrámového švýcara až po faráře s monstrancí. Chlapci, dívky, jinoši, panny, muži, ženy, mladí, staří, ano i oltář, jak se k této slavnosti strojí. Paní Wernerová tyto figurky vystříhala, podlepila a spodem je opatřila dřevíčky, aby se mohly postavit. U všech figurek použila obyčejného lepidla. Chtějíc však děti vyzkoumat, namíchala při podlepování nejhezčí figurky, švýcara, do lepidla několik kapek svěcené vody.

Pak donesla figurky na starostenský úřad, kde byly děti přechodně ubytovány a ošetřovány cti. sestrami. Pan farář Brey byl právě také přítomen. Děti byly uneseny radostí při pohledu na ty nádherné figurky, neboť něco podobného dosud neviděly. Jelikož byly právě v klidu, sestavil pan farář figurky na stole v patřičném pořádku za sebou, - nejdříve oltář, pak v čele průvodu, jak se sluší, chrámového švýcara, potom mládež, duchovenstvo - posléze

¹ Zpráva strážmistra Wernera.

muže a ženy. Děpold a Josef sledovali pozorně a s velikým zájmem toto seskupování. Za chvíli pan farář všechno zbořil a vybídl chlapce, aby figurky, které jim teď náležejí, nyní sami v témže pořádku postavili.

Děpold se dal chutě do práce. Začal posledními figurkami, takže mu švýcar přišel naposledy do ruky. Ale sotva se ho dotkl, mrštil jím ke dveřím, maje tvář vztekem zrudlou. Josef udiven nad chováním bratrovým, vstal ihned, aby figurku zase přinesl. Ale jakmile na ni sáhl, zachvácen i on hněvem, rozšlapal ji, křiče: „Tady dřep, švejcare!“

Přítomní nevěděli, co by to mělo znamenati, až jim paní Wernerová vysvětlila, že při podlepování této figurky přikápla do lepidla svěcené vody.

Několik zámožnějších rodin v Illfurtu se usneslo, že budou střídavě pečovat o dobré a silné stravování těch ubohých dětí. Došla právě řada na paní Nicovou, hostinskou „u Bílého koníka“. Poslala tedy dětem po své neteři, slč. Lině Meyerové, znamenitou čočkovou polévku, kterou se zálibou jídaly. Zaradovaly se při pohledu na libě vonící polévku a chystaly se již, nalíti si ji do svých talířů, leč náhle mísu odstrčily s výkřikem: „Pryč, rychle pryč s tvým

neřádem!“ Co se stalo? Polévky ani neochutnali. Přítomný četník Werner se odebral ihned k paní Nicové, aby věc vyšetřil. Přiznala se, že dosud nevěřila v posedlost a proto, aby děti vyzkoušela, přidala do polévky lžici svěcené vody. Nyní je přesvědčena, že tu nejde o žádný podvod.

Podobné výjevy se opakovaly po každé, byť někdy i ve slabší míře, jakmile chlapci uvedeni ve spojení s křížem, růžencem neb jiným svěceným předmětem. Vždycky stejné zděšení, hrůza, nadávky, běsnění. To dokazuje úžasnou moc a působivost svátostnin, které v ruce věřícího křesťana jsou znamenitou zbraní proti útokům a pokušením pekelného nepřítele.

4 - Satan a Matka Boží ¹

Ačkoliv měl ďábel pro všechno svaté, ani Boha nevyjímaje, jen nadávky a potupná jména, neodvážil se nikdy potupiti Matky Boží. Byl na příčinu toho tázán, odpověděl: „Nesmím. Pařas na dřevíčku mi to zakázal.“ Nazýval ji vždy jen „velkou dámou.“

Když byl Děpold jednou klidný, dán mu na

¹ Zpráva p. profesora Lachemanna.

hraní skleněný obraz Matky Boží. Náhle dostavila se krise. Mrštil obrazem vší silou o zem, že se roztrhl. Když jej uklidnili, otázal se ho přítomný profesor Lachemann, z kongregace mariánských bratří ze Sv. Piltu, latinsky: „*Quid sentis de Immaculata Conceptione Beatae Mariae Virginis, quae contrivit caput tuum?*“ (Co soudíš o Neposkvrněném Početí blahoslavené Panny Marie, která ti hlavu potřela?)“ Pln vzteku křičel: „Klid se odtud, klid se odtud se svou velkou dámou, nechci o ní slyšeti.“ A začal tak strašlivě klíti a se rouhati, že se toho přítomná ošetřovatelka zděsila a rychle nemocného jménem nejsv. Trojice svčnou vodou pokřížovala, čímž se teprve uklidnil.

Bylo pro zmíněné ctihodné sestry neobyčejně těžkým úkolem, ty chlapce stále střežiti a ošetřovati, při čemž jim bylo leccos vyslechnouti a snésti.

Jednoho dne se otázal profesor Lachemann staršího hochy: „Rci, co soudíš o kongregacích a najmě o mariánských bratřích?“

Malý nedal odpovědi. Poté se ho otázal opět německy: „Kde je umístěn obraz Matky Boží v kapli koleje ve Sv. Piltu?“

Zase žádná odpověď. Když se profesor po třetí tázal, tu odpověděl zlostně:

„Cožpak ty, ty držíš vždycky s popy. V prasečinci brečíš (modlíš se) vždycky na levé straně.“

Přítomní se tázali pana Lachemanna, co malý tím míní. Tázaný jim vysvětlil, že údaje posedlého úplně souhlasí, jelikož má skutečně v kapli pensionátu své místo po levé straně, aby lépe přehlédl chovance.

Dva studující z Moissac (Tarn-et-Garonne), kteří studovali u mariánských bratří v Besançonu, přijeli do ústavu ve Sv. Piltu na velikonoční prázdniny. Pan profesor Lachemann jim dal doporučení pro svého příbuzného, pana Tresche, aby jim umožnil návštěvu posedlých chlapců. Šli tedy do domu Burnerova a zdrželi se tam až do jedné hodiny ranní. Žasli, slyšíce děti mluvit mužským hlasem, aniž při tom pohybovali rty, a dali jim několik otázek v baskickém nářečí, velmi podobném španělštině.

Pan Tresch nerozuměl z toho ani slova. Ale chlapci jim odpověděli na všechny otázky francouzsky. Poté se otázali studenti chlapců, odkud jsou a kam se nyní hodlají odebrati, avšak posedlí jim odvětili německy: „Není třeba, abych ti to vykládal, poněvadž bys to hned donesl popovi.“

Již po kolikáté zmiňoval se posedlý panu Treschovi o „Velké dámě“, kterou má doma

ve skříní. „Vždyť jsi ji ještě nikdy neviděl,“ řekl starosta. - „A přece to vím,“ zvolal chlapec, „všechno dáváš velké dámě a jejímu psu, nosíš je stále v kapse.“ - „Proč jim dáváš tak pustá jména?“ tázal se pan Tresch. - „Nemohu jich jinak jmenovati.“

Jednou přišli p. Spies a p. Martinot, provázeni p. Treschem, k posedlým dětem. Hoši, spatřivše je přecházeti ulici, jevíli hned velké rozhořčení. Sotva vešli do pokoje, řekl mladší Josef panu Treschovi: „Ty jsi Spitzovi (přezdíval totiž p. Spiesovi buďto Spitz nebo Canisi) psal a tento (ukazuje na p. Martinota) přišel s ním.“ - Bylo tomu skutečně tak.

Pan Spies posadil si pak malého Josefa na klín, dáváje mu různé otázky. Někdy odpovídal správně, ale běželo-li o věci, o nichž Satan nerad mluvil, tu odpovídal: „To nepotřebuješ vědět.“ Pan Spies se ho také mezi jiným tázal: „Co jste učinili s Voltairem, když k vám přišel?“ - „Ó, toho jsme báječně přivítali. Šli jsme mu naproti s cropsessím (místo s procesím) a drželi jsme ho pevně. Když však přišel k pekelné bráně, tu dostal strach a strojí se k útěku, ale nemohl nám již uklouznouti a byl přinucen ohnivou dírou vejíti do pekla.“

Zatím co pan Spies měl Josefa ještě na klíně,

položil mu lehounce malý kousek hedvábí vza-
du na temeno, takže chlapec nemohl předmětu
ani viděti, ani na hlavě ucítiti. Ale ihned křičel:
„Dej ten cár pryč, pálí mne.“ - A při tom se
snažil z náručí pana Spiese se vyprostiti. „To
není žádný cár,“ řekl pan Spies. „Sejmu to te-
prve, až mi řekneš, co jest na hedvábí.“ - „Nic
na něm není, dej jej pryč, pálí mne.“ - „To se
můžeš dlouho bránit, nesejmu ho, dokud mi
neřekneš, co na něm jest.“ - „Velká dáma je na
něm,“ zvolal pln zděšení. Skutečně byl to na
hedvábí malovaný obrázek Matky Boží.

A prosil znovu: „Dej i to pryč, co máš v kapse,
pálí mne to.“ - Mínil tím malý křížek, který pan
Spies nosil stále v kapse, takže ho nemohl ni-
kterak viděti, a mimo to také udal, že v křížku
jsou svaté ostatky, což úplně souhlasilo. Ano,
i medailky, které pan Spies nosil na krku, jej
obtěžovaly a pálily.

Tu a tam dával ďábel panu Spiesovi také
jméno „Kanisi“. Dlouho nevěděl pan starosta
ze Schlettstadtu, proč ďábel užívá pro něho
tohoto označení. Nechápal, v jakém vztahu by
měl státi ke svatému Kanisiovi. Tu se náhodou
setkal s panem superiorem isenheimských jesu-
itů a přednesl mu tento případ. Domníval se,
že jakožto řeholní spolubratr tohoto dávno ze-

snulého světce, bude mu moci podati žádoucí vysvětlení. A vskutku; bez dlouhého přemýšlení sdělil mu pan superior, že ve Švýcarsku je v užívání katechismus, zvaný „Kanisi“, poněvadž byl sepsán svatým Kanisiem z řádu jesuitského. Sto let po smrti světce vydal jistý Pater Spies, rovněž jesuita, tento katechismus v novém vydání.

Podle toho má ďábel dokonalou znalost dějin a neobyčejnou paměť pro všechny události. Připomíná knihu od sv. Kanisia (zemřelého r. 1597), která podržela jméno svého spisovatele, a při tom činí narážku na jmenovce starosty, Patera Spiese, který tento katechismus 100 let později znovu vydal. Jest zřejmo, že posedlý těchto znalostí způsobem přirozeným nemohl nabýti.

Dne 8. května 1868 přišla děti navštívit také slečna Marie Spiesová, sestra pana starosty ze Schlettstadtu. Když se k nim chtěla přiblížiti, zmocnil se dětí nepokoj, tloukly kolem sebe a snažily se na návštěvnici šaty roztrhati.

Slečna Spiesová byla rovněž jako její bratr horlivou šířitelkou katolických časopisů ke cti Srdce Páně a sv. Josefa, „Živého růžence“, apoštolátu modlitby a podobných zbožných spolků. To vše jí Děpold vytýkal, při tom jí spí-

laje a jméno její překrucuje. Řekl též, kde časopisy kupuje, udav přitom přesně jméno a celou adresu knihkupce Garella. Dosud však nikdy ve Schlettstadtu nebyl a nemohl tedy znáti ani slečny ani knihkupce.

Když se pak chlapce dotkla prstem, na němž nosila medailku sv. Huberta, křičel posedlý: „Zaraz, máš oheň, pálíš mne.“ K tomu ještě dodal: „Vid', pumy nemohly tvé chatky poškoditi, poněvadž jsi tam měla velkou dámu.“ Mínil tím obležení Schlettstadtu v roce 1814, kdy skutečně žádná střela domu rodiny Spiesovy nezasáhla a také ve válce r. 1870 zůstal dům ušetřen.

Jednoho dne vzal pan Martinot malého Josefa na klín. Malý se bránil, snaže se mu vymknouti, ale marně. I řekl mu pan Martinot: „Nepustím tě, dokud mi neřekneš, ve kterých řečech jsou psány knihy, jež mám u sebe.“

„Máš u sebe francouzskou o apoštolátu modlitby.“

„A ve kterých jazycích jsou ostatní?“

„Nic, nic.“

„Ty malý lháři, řekni raději, že tě jejich obsah obtěžuje a trápí, ale neříkej, že to není nic.“

„Nic to není, nic! - Ostatně,“ dodal francouzsky, „je při tom jedna, kterou míváš schovanou.“

Touto knížečkou mínil posedlý mariánské hodinky třetího řádu sv. Františka, kterou pan Martinot před časem koupil u vetešnice a ježto byla chatrná, dal ji převázati a nyní jí denně používá. O třetí knize nechtěl Satan nic vědět. Byla to Pars verna římského breviáře.

Po tomto hovoru p. Martinot chlapce pustil. Tu se chlapec vrhl na postel a vedl neslušné řeči, jež ovšem jedině Satanovi jest přičísti na vrub.

5 - Ztráta nebe - Pekelné muky ¹

Myšlenka, že nebe ztratil, a to na věky, činila Satana nevýslovně nešťastným. Několikrát zvolal ústy ubohých dětí: „Ó, jak krásné jest to tam nahoře, jak krásně jest tam! Ach, kdyby mi bylo jen ještě jednou dopřáno, tu slávu spatřiti, jak bych byl šťasten!“

Jindy opět řekl: „Ó, jak jest přece nebe krásné. Kdybych směl je ještě jednou spatřiti, avšak nikoliv - neuzřím ho nikdy více.“ Když se ho přítomný pan Tresch tázal, proč takové tužby zjevuje, zabědoval: „Jsem k tomu donucen oněmi třemi, kteří jsou silnější mne.“

¹ Ze záznamů p. faráře Brey-e.

Když byl Děpold převezen do sirotčince Saint-Charles v Schiltigheimu, choval se první tři dni zcela klidně. Avšak čtvrtého dne večer objevil se ďábel v jeho těle znovu. „Zde jsem,“ zvolal pojednou „a jsem pln vzteku.“ Sestry se ho tázaly, kdo že jest. - „Jsem kníže temnosti.“ - „Kde bydlíš?“ - „V pekle.“ - „Nechtěl bys do nebe?“ tázaly se sestry dále. - „Ovšem, ale pro mne není již žádné naděje dostat se tam.“ - „Kdo pak tě z nebe vyhnal?“ - „Michael, ten smrad, Michael se svým mečem.“ - „Co bys chtěl podstoupiti, abys mohl do nebe se dostat?“ - „Chtěl bych tisíc let seděti na špendlíkách a choditi po ostrých nožích, abych se tam dostal.“ - „Ale proč jsi byl vyhnán?“ - „Chtěl jsem sám býti nejvyšším.“ - „Jak se jmenuješ?“ - „Po tom ti nic není.“ Připojil ještě, že jest knížetem v pekle a velí mnoha legiím ďáblů ve vzduchu a kdyby tito měli těla jako lidé, zastínili by svým množstvím slunce.

Dotvrzuje dále, že učení Církve katolické o pekle je správné, ale dodává: „Oheň pekelný jest zcela jiný, než jak se domníváte. Nemůžete si o něm učiniti žádného pojmu; jest mnohem žhavější a zžíravější a působí muky strašlivé.“ Při tom obvykle „projevoval přání, býti od Boha úplně zmařen.

Byv tázán, jakou řečí se v pekle mluví, začal za velkého přívalu slov a s příšernou rychlostí přednáseti haťmatilku, jež se zdála býti směsicí latiny a italštiny a z níž bylo rozuměti pouze často opakované slovo „Victoria“. Potom dodal německy: „Toť řeč, kterou tam mluvíme.“ - „Kde tam?“ tázal se pan Tresch, „v pekle?“ - „Ano, v pekle,“ odpověděl.

Večer 28. března 1868 líčil posedlý umučení Ježíše Krista. Když mluvil o smrtelné úzkosti v zahradě Olivetské, zvolal pojednou: „Věru, je ti horko, strašně horko, jsi zalit potem pro hříchy lidí.“ - Vyznal též, že byl při křižování a že šťval židy, aby Krista mučili, a že počítal rány, jež naň dopadaly. Nato tázal se ho jeden z návštěvníků, jak to v pekle vypadá. - „Ne dobře,“ odvětil. Ale když onen ještě dále pátral, stal se nevrlym a řekl: „Nic ti po tom není, dělej, ať se tam dostaneš, pak to uvidíš.“

Někdy dělal Satan také propagandu. Jednomu z návštěvníků nabízel sto franků denně, vstoupí-li do jeho služeb. Ano, dokonce i otci Burnerovi nabízel jednou tisíc franků, bude-li mu sloužiti. Panu Treschovi jednou řekl: „Mám mnoho pytlů zlata a stříbra, způsobím, abys je našel.“ - Pan Tresch odpověděl: „Dobrá, souhlasím s tím, daruji je Církvi a chudým.“ -

„Ne, ne,“ křičel posedlý, „tak jsem to nemyslíl.“
Nezdá se nám, že tu slyšíme téhož padlého
anděla, jenž pokoušel na poušti našeho Spasi-
tele: „Toto všechno tobě dám, jestliže padna,
budeš se mi klaněti“?

Pyšný a nejvýš nešťastný pekelný duch nemá
vřelejšího přání, než aby mu všichni lidé slou-
žili.

6 - Satan a muziky, plesy a tance

Posedlí měli často klidné hodiny, ano i celé
dni. Tehdy byli ďáblové nepřítomni a děti
jedly a pily, hovořily a hrály si jako ostatní
děti, nevědouce zcela nic o tom, co se s nimi
děje ve stavu posedlosti. Ďábel se vzdálil oby-
čejně v neděli odpoledne. Byl-li potom, při
nastalém záchvatu, tázán, kde mezi tou dobou
byl, odpověděl, že byl v sousední obci u „mu-
ziky“, kde prý to chodilo vešele, že jim vy-
hrával a měl při tom hojné žně. To prý se mu
nejvíce líbí a dráždí při tom mladé lidi k nej-
větším rozpustilostem.

¹ V sirotčinci Saint-Charles jednou zvolal:
„Chci pítí!“ Zahradník, pan André, se ho tá-

¹ Podle dokladů p. Spiese a farního archivu,

zal: „Ty přece nemůžeš pít, vždyť jsi duch. Co chceš pít? táhni do pekla!“ Satan odpověděl: „Usedám s pijáky ke stolu a dráždím je k chlastu, až jsou úplně spiti. V opilosti pak rozlévají nápoje po stole a po zemi, a co takto rozlijí, připadne mně.“ - Vyprávěl dále, že miluje plesy a tance, dráždě při tom lidi k náruživému tančení a provádění hloupostí. Když to dopověděl, hocha opět opustil.

Asi za 10 minut se vrátil a volal s potupným smíchem: „Teď jsem byl v hospodě!“ Označil přesně místnost i jejího majitele a mluvil též o jiných hostincích a jejich majitelích, ačkoliv chlapec předtím nikdy v Schiltigheimu nebyl. Pak ještě dodal: „Moje obchody jdou dobře, mám z toho radost, můj šéf bude se mnou spokojen.“ Nejvíce ho těšilo, když se v těch místnostech, - což bývá velmi často, - mluvilo hodně dvojsmyslně a nemravně.

Jindy opět šlo kolem domu několik napolo opilých, povykujících mladíků. „Počkej!“ zvolal pojednou Satan, „rozeštvu je, aby se seprali.“ A skutečně strhla se mezi nimi v zápětí velká rvačka, která se třikrát opakovala. Posledlý se při tom na plné hrdlo smál.

Jednou ustav ďábel ve svém tlachání, zvolal: „Ticho! teď ho máme!“ Na otázku: „Koho

pak?“ - „No, toho mladíka, co tančí v místnosti X ve Schlettstadtu.“ - Označil přesně hostinec a ulici. Tu náhle křičel: „Aha, teď ho máme, už je u nás!“ - Okamžitě zavedeným pátráním zjištěno, že skutečně v označeném hostinci v tutéž dobu klesl jeden mladý muž uprostřed tance, raněn byv mrtvicí.

V Illfurtu jednou vyprávěl: „Ten kozel z N. šel se svou paní do svinčíku (kostela), aby tam žrali (šli k sv. přijímání). Měli hlad. Sotva se vrátili domů, dali se do hádky a kleli jako zběsilí. Strašlivé kletby sypaly se jim z úst jako sníh. Smál jsem se samou radostí. Večer byli by se mohli opět vrátiti do svinčíku, neboť stav jejich byl horší než ráno. Všechny jejich kletby uložil jsem do skřínky.“

Jindy opět pravil: „Při muzice postavíme se jako živá zeď kolem tančírny a mísíme se mezi tanečníky; neboť tu nám kvete pšenice“.

7 - Dábel prorokem

Z dosud vyprávěného vysvítá jasně, že pekelný duch má vědomost o věcech, jež se udají ve značné vzdálenosti, ba i v nejvzdálenějších zemích. Neméně jest též obeznámen s dějinami světovými, neboť zjevoval často

dávno minulé události, o nichž posluchači neměli žádných vědomostí. Ano, ještě více, - předpověděl na kolik dní neb týdnů napřed mnohé události, jež se s úžasnou přesností uskutečnily. Neboť jako padlý anděl nepozbyl všech svých dřívějších vědomostí a ví více, než my smrtelníci dovedeme jen tušiti.

Často řekl návštěvníkům do očí, co špatného provedli; vytýkal jim jejich nejtajnější hříchy, tak že uznali za hodno co nejrychleji zmizeti. Občas dovedl dělati i kazatele. Jednomu sousedovi řekl: „Ty jeden ožralo! Což jsi nebyl při tom, když flandák říkal, že se nemá nikdo opíjeti? A přece jsi šel k N. znovu se opít. Ty jediné jsi vinen nemocí své dcery a svého dobytka.“

Na Květnou neděli kázal opět jinému illfurtskému občanu: „Ty jeden chlastoune! Což jsi neslyšel, když flandák ve svinčíku říkal, že se tento týden nemá choditi do hospody? Ty neposloucháš? - Nebyl jsi s pekařem z Flachslandenu v hospodě X na pivě?“

Jiní museli svoji všetečnost ještě trpčeji zaplatiti. Bledí a jako bleskem omráčení se co nejrychleji vytratili, neboť ďábel buďto prozradil jejich špatná tajemství, aneb vyčetl jim veřejně těžká provinění dřívějšího života, o

nichž se domnívali, že nejsou nikomu známa.

¹Starosta jedné osady poblíž Strassburgu vybídl jednou po skončené schůzi členy obecní rady, aby se s ním příští neděli zúčastnili návštěvy posedlého v Schiltigheimu. Několik se jich přihlásilo, avšak jeden z nich podotkl: „Ale slyš, pane starosto, co se vypráví, že ďábel dovede říci každému pravdu do očí.“ - „Mužové, víte co?“ řekl starosta, „zítra v sobotu půjdeme do kostela k zpovědi a v neděli při ranní mši k přijímání; pak nám ďábel nemůže nic vyčítati.“ Ujednáno, vykonáno. V neděli se šlo do Schiltigheimu. Když zazvonili u brány ústavu Saint-Charles-ského, tázala se sestra vrátná, čeho si pánové přejí. Starosta odpověděl: „Rádi bychom viděli posedlého.“ Ochotně zavedla je sestra k němu do pokoje, ale sotva otevřela dveře, volal posedlý: „Hledme, tu je starosta z X. . . , adjunkt a ještě jiní radní. Pravda, přece jste nevěřili počasí, že jste šli včera do kostela a dali si seškrábat neřád ze svého svědomí. Ale jeden z vás to neudělal dobře. Kradl jednou řípu.“ Muž, jehož se to týkalo, se tak velice ulekl, že zvolal: „Ano, ale nahradil jsem to oněm lidem v penězích.“

¹ Zpráva p. superiora Guerbera.

Načež posedlý: „Ale ti lidé peněz nedostali.“ Na to podotkl starosta: „Pojďme raději odtud, sice také ještě mně něco vyčte.“ Když věc se rozhlásila, nebylo se řepaři o posměch starati.

‘Děpold často předem zvěstoval smrt některých osob. Tak dvě hodiny před smrtí jisté paní Müllerové klekl v posteli, děláje pohyby jako při zvonění; jindy opět činil podobné pohyby po celou hodinu. „Komu zvoníš?“ tázali se ho. - „Řehoři Kuneglovi,“ odpověděl.

Náhodou byla dcera zmíněného při tom a uleknuvši se, řekla malému:

„Ty jeden lháři, můj otec je zdrav a pracuje právě na stavbě malého semináře v Zillisheimu.“

„Dost možná,“ odvětil chlapec, „ale právě teď se zřítíl. Jdi a podívej se!“

Bylo tomu skutečně tak. Ubohý muž zřítiv se s lešením, zlomil si při tom vaz a to v témž okamžiku, kdy Děpold začal zvoniti. V Illfurtu o tom neštěstí dosud nikdo nevěděl.

V sobotu před třetí nedělí postní předpověděl, že příštího dne sejde se v Illfurtu přes 400 cizinců, jelikož se rozšířila zpráva, že děti byly od ďábla osvobozeny. Tak se také stalo. V ne-

¹ Farní archiv v Illfurtu.

děli pak večer Satan nevýslovně jásal, že se mu podařilo těmito lichými zprávami zdržeti tak mnoho lidí od služeb Božích.

O věcech, jež se staly před dvaceti, třiceti, ba i sto lety, mluvil s takou určitostí a podrobností, jako by se byly odehrály v době přítomné.

Pan Tresch byl v lednu 1869 jmenován illfurtským starostou. V osadě to dosud nebylo známo, ale posedlý ho již oslovoval „pane starosto“. Již dříve řekl jednou své matce: „Mám tak velký vztek, že bych téměř pukl.“ - „A proč pak?“ tázala se matka. - „Protože byl ten smrad jmenován starostou; já i naši můžeme zlostí zhynout.“

To řekl v době, kdy odeslán byl jmenovací dekret z prefektury colmarské.

Když jednou pan Tresch vstoupil, volal posedlý: „Ty jsi církevník, byl jsi v „Siedlenech“ (Einsiedeln). - „Lžeš,“ odvětil p. Tresch, „řekni mi, kde jsem byl.“ - „V městě.“ - „Ve kterém městě?“ - „Ve Schlettu“ (Schlettstadtu). To souhlasilo. Malý řekl dále: „Byl jsi též u hadrářů (tak nazýval kapucíny) a dal jsi jim peníze na děláné hadrů“ (dal na Mše sv.). Skutečně byl pan Tresch krátce před tím u kapucínů v Dornachu u Baselu a zamluvil si u p. kvardiana dvě Mše svaté za osvobození těchto dětí. Mimo

p. Brobecka, který ho doprovázel, nikdo z Illfurtu o tom nevěděl.

Při jednom zvláště silném záchvatu sdělil, že několik duchovních, jejichž jména i farnosti udal, psalo o něm biskupovi a světskému úřadu: „Popové z X. a Z. psali velkému popu s vysokou čepicí a ten odpověděl o psech (o posedlých chlapcích) do Met.“ Potom obrácen k ošetřující sestře, dodal: „A ty, brečilko, s těmi bobky na kočičím ocase (růženec) už ani tři noci nebudeš spát ve vedlejším pokoji.“ Jak se podivili přítomní, ale zvláště sestra, která o nějakém přeložení neměla ještě ani potuchy. Téhož večera došel dopis z kláštera, podleněhož bylo sestrám do dvou dní děti opustiti a vrátiti se do Met.

Ale zvláště měl Satan spadeno na illfurtského starostu, pana Tresche, hodného, bohabojného muže, starého zrna. Nedal si ujíti žádné příležitosti, aby mu neprovedl nějaký kousek.

„Počkej,“ vyhrožoval mu jednou, „pošlu své tovaryše k farářovi a ti ho proti tobě tak poštvou, že vícekrát do tohoto domu nevkróčíš.“

„Tvých vyhrůžek se bojím zrovna tak málo, jako celé tvé pekelné roty,“ zněla odpověď. „S pomocí Ježíše a Marie zaženu vás všechny do propasti.“

Starosta, který byl též obchodníkem, vešel jednou do sklepa, zpozoroval s uleknutím, že mu vytekl celý sud syrobu.

Příštího dne se ďábel přiznal, že on to udělal a že mu též část syrobu připadla, jelikož pan Tresch v rozčilení opominul pamatovati na duše v očistci.

Jednoho dne šel pan Tresch do lesa pro šípkové keře, aby je zasázel v zahradě. Měl s sebou svého hlídačského psa. Na pokraji lesa potkal člověka příšerného vzezření, jež rovněž doprovázel malý, černý pes. Když pak večer přišel chlapce navštívit, zvolal jeden z nich:

„Pravda, že jsi potkal dnes v tu a tu hodinu na pokraji lesa muže se psem?“

„Ano. Ale kdo ti to řekl?“

„Kdo mi to řekl? - Byl jsem to sám.“

„Ty?“

„Ano, já!“

„Co jsi tam měl co dělat?“

„Čekal jsem na tebe. Měl jsi štěstí, že's měl neřád (růženec) v kapse, jinak bych tě byl seřezal, že bys byl dlouho na to pamatoval.“

„A proč to?“

„Protože se přespříliš staráš o oba pejsky, všechno vyprávíš, co se zde přihodí, a ještě to jiným osobám píšeš.“

„Všiml jsi si,“ pokračoval, „že tvůj pes mého neočichával?“

„Ano, ale nepozastavil jsem se nad tím. Co toho bylo příčinou?“

„Protože můj pes byl také jedním z nás. Kdybys byl dával pozor, byl bys postřehl, že muž neměl nohou.“

Skutečně si p. Tresch této okolnosti nevšiml.

Za nedlouho šel pan Tresch za týměž účelem do lesa a opět potkal zamračeného muže se psem. Pozdravil cizince a ten suše odpověděl.

Když cizinec přešel, obrátil se za ním, považuje ho za zloděje. Příštího rána když vstával, ucítil na obou patách silnou bolest, jako od kousnutí. I napadlo ho potřítí bolestivá místa svěcenou vodou a do večera bolest úplně zmizela.

I tentokrát hlásily mu děti, že potkal jejich mistra a že pes byl jedním z jejich druhů.

„Pravda, tvůj pes se ani k muži, ani k psovi nepřiblížil.“ Bylo tomu skutečně tak.

Když byl pan Tresch ještě chlapcem osmi neb devítiletým, zpozoroval na odlehlém hřbitově plamen, který se k němu přibližoval. Jat nevýslovnou hrůzou, prchal z místa, co mu jen nohy stačily. Vzpomněv na tuto příhodu, tázal se po jejím významu.

Děpold odpověděl: „To byl hrabě (šlechtic z Illfurtu, který, byv přivázán ke koňskému ocasu, byl k smrti usmýkán), který ti chtěl ukázati, kde ukryl své peníze. Zjevil se ještě jiným, ale i oni měli strach jako ty a proto jest poklad stále ještě na témž místě a ještě dlouho tam zůstane“.

„No, když víš, kde je, ukaž mi jej,“ mínil starosta.

„To neudělám.“

„Proč ne?“

„Protože bys všechno donesl popům, a pak byste dali vystavěti velký prasetník, a to nechci,“ odvětil chlapec.

Dne 8. února 1868 přinesl pan Tresch chlapcům sáček hroznů. Nabídl nejdříve Děpoldovi a poručil mu jísti třemi prsty pravé ruky. Satan nanejvýš rozzloben, zvolal: „Není třeba, abys psovi nosil kozí bobky.“

„Ty jsi pes,“ odvětil starosta, „nikoliv Děpold.“

„Dobře,“ odpověděl pekelný duch, „podruhé zchromím psovi ruku, takže nebude již moci jísti.“

Za chvíli žádal chlapec opět několik zrněk hroznů. Pan Tresch mu je dal, ale Děpold nemohl si je už sám do úst podati, neboť měl ruku

chromou. Pan Tresch chtěl mu sám zrnka do úst vložit, ale chlapec zaťal pevně zuby. Poručil mu jménem Ježíš otevřít ústa. Hoch učinil tak ihned, a poživ tří zrněk, řekl: „Už mám dost.“

Jednoho dne šel pan Tresch opět děti navštívit a setkal se v průjezdě s panem farářem. Ale vešel k dětem sám. Vtom křičeli posedlí: „Pop je zde, nic neřekneme.“ Nemohli přece faráře dosud ani vidět, ani slyšet. Na to začali nesmyslně skákat a tančit. Pan Tresch nakresliv na místě, kde tančili, svčnou vodou velký kříž, řekl: „Teď skákejte, jak dlouho chcete.“ Ihned prchli, každý do jiného kouta.

Pan Tresch požádal přítomných, aby přivedli hochy opět do prostřed světnice. Ale nepodařilo se jim to. Bránili se rukama, nohama, dělali ohyzdné posunky a držíce se pevně všech předmětů, skákali dokonce i přes postel.

Jednou přinesl pan Tresch malý krucifix, aby posedlé vyzkoušel. Jeden z chlapců měl právě oči zavřené. Ale pro jistotu mu je pan Tresch ještě rukou zakryl, aby nemohl naprosto vidět, co se bude dít. Druhou rukou položil mu krucifix na prsa; v okamžení letěl kříž do nejbližšího kouta. Tento pokus opakoval ještě několikrát, ale vždy s týmž výsledkem, až konečně vzkřikl na ďábla mohutným hlasem:

„Jménem Ježíše Krista ti poroučím, nechej křicifix tam, kam jej položím!“ Položil jej znovu na prsa dítěte a kříž již zůstal tiše ležeti. Ihned se chlapec probudil a byv tázán, co to dělal, odvětil: „Spal jsem.“

Jednou řekl malý Josef panu Treschovi: „Připomenu ti jednu událost z tvého mládí. Jednou jsi šel do lesa na dříví. Tu připlazil se k tobě had.“ - „Co jsem s ním udělal?“ tázal se pan Tresch. - „Uťal jsi mu hlavu, vzývaje při tom tři jména (nejsv. Trojici). A víš, že jsi usmrtil jednoho z mých trabantů? Kdybys ho nebyl za vzývání oněch tří jmen odpravil, byl bys zbloudil a více z lesa se nedostal.“ - Pan Tresch se na tento příběh dobře pamatoval.

Někdy vyprávěl posedlý děje až od počátku lidstva, zrovna tak, jak je líčí Písmo svaté, a řekl, že byl při pádu našich prarodičů i při zkáze Sodomy a Gomorhy. „Nemusel bys teď brečeti (modlitise) a foukat mřížkou (zpověď), kdybych nebyl utrhl jablka pro Evu.“

Někdy vzpomínal též starých dob: „Za švédské války,“ řekl jednou, „nebyl starý prasetník (Burnenkirche na hřbitově) zničen, ale zavražděn v něm pop u oltáře, když právě držel monstranci v ruce. Poté chtěl vojín urazit Velké dámě hlavu, ale nemohl, neboť spadl naznak

dolů a posel. Vzal jsem jej s sebou ještě s mnoha jinými. Velká dáma netrpí, aby se v prasetníku kradlo.“ Vyprávěl ještě mnoho o různých zločinech, které byly za dřívějších dob v Illfurtu páhány.

Dne 12. března 1868 byl pan Tresch opět u dětí, které toho dne byly dosti klidné. Pojednou se zloduch opět dostavil. „Zde jsem,“ křičel příšerným, chraptivým mužským hlasem. „Odkud přicházíš?“ tázal se pan Tresch. - „Od Garella.“ - „Kdo je to?“ - „Knihař.“ - „Odkud?“ - „Odtud, odkud jsou ti dva, co tě někdy navštěvují.“ - „Jací dva?“ - „Ten velký a ten starý.“ - „Jak se jmenují?“ - „Canisi (p. Spies). Jméno druhého (p. Martinot) neznám, oškliví se mi.“ - „Co jsi dělal u knihaře?“ - „Pobyl jsem u něho celý den. Vázal pěknou knihu a při tom v ní se zálibou četl. To mne velice těšilo a proto zůstal jsem celý den po jeho boku.“

„Bydlí daleko od velkého?“ - „Ne, jen o několik domů dále.“ - „Nechodíš také k velkému?“ - „Ne, jsou u něho příliš nízké dveře, takže se tam nemohu dostat.“ - „Co tě ještě u něho děsí?“ - „Velká dáma zvenčí na domě.“ - „A což starý, co s tím děláš?“ - „Nechci o něm nic vědět, příliš se mi oškliví.“ - „Nechodíš také k němu?“ - „Ne, máť u sebe cosi kulatého,

co mi přístup zabraňuje.“ - „Není to kříž, který jsi již jednou zde viděl?“ - „Ne, je to něco, co drží pop do výše, a to by mne bodalo, kdybych tam vešel.“ - Byly to ostatky svatého kříže ve stříbrné schránce, křížovitého tvaru.

Když pan Spies obdržel od pana Tresche zprávu o této rozmluvě, odebral se ihned k panu Garellovi, bydlícímu rovněž v Rytířské ulici, a tázal se ho, zda v ten a ten den nevázal nějaké knihy, současněji také pročítaje. Pan Garell, nemoha si hned vzpomenouti, nahlédl rychle do seznamu a dosvědčil, že skutečně zmíněného dne vázal pro tamějšího pastora protestantskou bibli, kterou při tom též pročítal. Tu předložil mu návštěvník dopis z Illfurtu. Jako bleskem zasažen vykřikl: „Jak to přijde, že se ďábel o mne stará?“ Pan Martinot, který pana Spiese doprovázel, vysvětlil mu, že to není nic divného, neboť nás víra učí, že ďábel obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltil. Ano, vyložil mu ještě více o povaze pekelných duchů a o jejich zhoubném vlivu na osudy lidské.

Pan Garell projevil panu Martinotovi svůj největší úžas a končil slovy: „Můžete tento případ uveřejniti, ale zamlčte mé jméno.“

Ale pan Garell to nevydržel a vyprávěl tuto příhodu své rodině, nepovšimnuv si, že vypra-

vování naslouchají též děti. Ty pak vyprávěly svým spolužákům, co se otci přihodilo. To stačilo, aby se během 24 hodin dovědělo celé město, že byl ďábel u Garella a v Illfurtu pak vyprávěl, co u něho dělal. To knihaře velmi rozhořčilo a zapomněv, že sám vše vybreptal, domníval se, že pan Martinot věc vyzradil a proto spěchal k císařskému zástupci podati na něho žalobu. Státní zástupce dal si pana Martinota zavolati, který se ovšem snadno ospravedlnil, takže v několika minutách byla záležitost vysvětlena.

Také svým politickým smýšlením se ďábel nijak netajil. Napoleonu III. nebyl přízniv, nepochybně proto, že byl s papežem v dobré shodě. Ale naproti tomu prohlašoval se ďábel opětovně přesvědčeným republikánem; neboť často volal na vcházející návštěvníky: „Liberté, Egalité, Fraternité; Republique Française!“ - „Ty jsi blázen, a nerozumíš, co mluvíš. Proč tak voláš?“ tázal se pan Spies. „O přece tomu rozumím,“ odpověděl: „Ať žije Liberté, Egalité, Fraternité (svoboda, rovnost a bratrství). Toť příznivý čas pro našince.“ Jak pravdivě mluvil tu Satan.

Dne 24. července 1798 byl abbé Jan Bochen, v Illfurtu rodilý, neobyčejný horlitel duší,

vikář v Niederseptu, od revolučního soudu v Colmaru, dle udání pro přestupek vystěhovaleckého zákona, ale vlastně jen z protináboženského záští, odsouzen na smrt a večer téhož dne v pískovně za městem zastřelen. Předměty, které náležely tomuto hrdinovi víry, chovali jeho přátelé v úctě jako svaté ostatky. Byly to hlavně: kalich, dopisy, breviáře a p. Zkrvácená košile chována v rodině Bochenenově. Dne 28. června 1842 vypukl v Illfurtu požár, při němž několik domů lehlo popelem, mezi nimi i dům výše zmíněné rodiny. Podařilo se výše zmíněné památky zachrániti, až na jeden cenný předmět, který byl při požáru uloupen, totiž: zkrvácená košile mučedníkova.

Všeliké pátrání po ztracené košili bylo bezvýsledné. Proto otázel se jednou prof. Lachemann Děpolda: „Řekni mi, Děpolde, znáš také Bochenena?“ „Nemluv mi o tom rytíři smutné postavy,“ odpověděl posedlý. „Nechci o něm ničeho slyšeti. Od nynějška za 30 let, až bude vykopán, bude se o něm dost mluvit.“

Skutečně za 30 let, r. 1897, vydal pan farář Soltner, Breyův nástupce, knihu s názvem: „Jan Bochenen, poslední alsaský mučedník velké revoluce,“ čímž byla jeho památka uchráněna úplného zapomenutí a jeho ctnosti došly

tím nového oslavení. Mimo to postaven šlechtnému vyznavači víry před novou farou v Illfurtu skvělý pomník, jenž nese na podstavci v mědi provedený výjev jeho zastřelení.

Několik dní po návštěvě p. prof. Lachemanna tázal se vnuk rodiny Bochelenovy posedlého hochy: „Kam přišla košile Bochelenova?“ „Drž hubu, nemluv o tom,“ křičel, „hodný kluk (dle názoru ďáblova) ji ukradl (při ohni), jinak by se byly později z ní nadělaly „krabice hrdinství“ (míní tím relikviáře).¹

8 - Nové pletichy

Osud ubohých chlapců byl hrozný. Pekelný duch je strašně sužoval, zvláště byl-li rozzloben nějakým svěceným předmětem. Tu posedlý již nikoho nepoznával, roztrhal a roztříštil vše, co mu přišlo do rukou. Chtěl-li kdo jeho řádění učiniti přítrž, bránil se zuby nehty a bylo často velmi nesnadno ho zmoci. Několikrát se ďábel vyjádřil, že by mnohem raději řádil v dospělém, silném muži, tu že by ho tak snadno nikdo neovládl; protože však bydlí pouze v dí-

¹ Farní archiv v Illfurtu.

těti, nesmí více síly použití, než jak dětský věk připouští.

S panem Treschem, který býval skoro denním hostem, Satan zvlášť špatně hovořil. „S ním jest se mi vypořádati,“ řekl jednou, když starosta právě odešel. Brzo potom zlomila si jedna jeho kráva nohu. „To má něco na oplátku, ale bude toho ještě více.“ Za několik dní mu posla dvě telata. „Zase něco pro něho,“ smál se ďábel posměšně; „ale ještě to není všechno“. Po delší době spadl starosta se schodů, zlomiv si při tom ruku v předloktí. Mezi tím, co se toto dalo, vyprávěl to již ďábel s potupným smíchem přítomným.

V březnu 1868 koupil pan Tresch vepře. Již druhého dne ztratilo toto dosud zdravé zvíře chuť na žrádlo a počalo chřadnouti. Ale zvěrolékař neshledal u něho žádné nemoci, čímž pan Tresch připadl na myšlenku, že pro tuto záhadu nutno hledati asi jiného rozluštění. Proto pověsil ve chlévě svěcenou medailku sv. Benedikta a co nevidět bylo zvíře opět čilé a při chuti. Při příští návštěvě ďábel prohlásil: „Od té doby, co jsi pověsil do chléva neřád, nesmím již k tobě vejíti, musím tvůj dům přeletěti.“

Ale i v jiných illfurtských domácnostech si

ďábel občas zařádl, zvláště pak v domě Benjamína Kleibera. Těmto lidem bylo od něho mnoho vytrpěti a bylo několikrát třeba zavolat duchovního správce, aby požehnal dům i chlévy.

Taktéž rodinám Brobeckové a Zurbachové natropil hodně nepříjemností. Když opět někdy v noci pořádal v hořejší světnici pekelný rej, chlubil se pravidelně: „Slyšel jsi nás této noci? Vid', připravili jsme ti to pěknou hodinku?“

Ďábel měl zvláště na ony osoby s vrchu, jež dětem věnovaly pozornost, aneb jež se snažily jim nějakým způsobem přispěti. Sám se přiznal, že sousedu Brobeckovi zničil dvacet rojů včel. Když pan Brobeck šel jednou prohlédnout úl, spatřil se zděšením, že všechny včely mají hlavičky jakoby uťaty. Dovědév se brzo, čím to byla práce, dal úl požehnati a pokropiti svěcenou vodou a pak byl již pokoj.

„Nemohu si již na něm vylévati zlost,“ hořkoval potom Satan, „neboť moje moc je zničena popovými posunký“.

Marianna Kleiberová chtěla právě drobiti chléb do polévky, co zatím její sestra Kateřina seděla u okna. Pojednou vidí tato vběhnouti otevřenými dveřmi myš do pokoje. „Marian-

no,“ křičí, „Marianno, myš, zašlápní ji!“ Sestra to učinila. Ale ihned jí ochrnula celá noha. Kateřina, tušíc v tom čertovinu, spěchala do domu Burnerova otázati se dětí. Jakmile ji tyto spatřily, zvolaly: „Aha, myš,“ a zjevily jí, že jí ten kousek provedli „jejich páni“. Po třech dnech dala rodina celý dům požehnati. Marianna umyla nohu svěcenou vodou a bolestivé ochrnutí zmizelo.

Nejvíce těšily zloducha figury psů a hadů, jejichž podoby často křídou neb tužkou velmi mistrně prováděl. Potom říkával: „Takové máme v pekle, jsou to naši mistři.“

Jednou si stěžoval Děpold sestře: „Sestro, mám vši“. Podívala se a spatřila skutečně na hlavě hochu nespočetné množství červených vší. Ihned jala se za pomoci ještě tří jiných osob hřebenem a kartáčem hlavu čistiti. Avšak čím více hmyzu vyčesávaly, tím více jiného se objevovalo. Otec, stav se netrpělivým, zvolal: „Počkej, Satane, já tě s tvými vešmi vyprovodím“. Vzav svěcenou vodu, pokropil jí hlavu chlapce se slovy: „Poroučím ti jménem nejsvětější Trojice dítě opustiti!“ V tu chvíli vši zmizely. To pomohlo i u Josefa, u něhož se hmyz také objevil.

Přišel-li návštěvník, nemaje u sebe žádného

svěceného předmětu, tu se mu obyčejně zastavily kapesní hodiny a ďábel se mu vysmíval. Když se ho jednou pan Tresch tázal, proč také jemu tento kousek neprovede, řekl: „Kdybych mohl, udělal bych to“.

¹ V létě roku 1868 měly děti delší dobu pokoj. Když se pak krise vrátila, tázal se pan Tresch Satana: „Kde jsi byl toto léto? - „Měl jsem mnoho úkolů.“ - „Byl jsi také ve Španělsku?“ (tam totiž vypukla revoluce) - „Ano, tam jsme měli nejvíc práce. Tam také padli.“ - „Pomáhal jsi také při zapuzení královny?“ - „O všem.“ - „Proč pak?“ - „Tam je skoro v každém domě pop.“ - „Je jich tam mnoho?“ - „Ano, více než zde.“ - Pak řekl panu Treschovi: „Kdybych mohl získati tebe a zdejšího popa, směl bych ještě zůstat. Ale ty jsi zatvrzelec, tak jako ten Spitz (Spies) ze Schlettstadtu a ten velký bručil“ (Martinot). - „Pověz, není to pravda, že mne Matka Boží ochraňuje a činí vytrvalým?“ „Drž hubu, ticho!“ křičel ďábel.

Jindy opět se přiznal, že pomáhal také mnohonásobnému vrahu Troppmannovi při jeho zločinech.

¹ Zpráva pana prof. Lachemanna.

9 - Mučednictví chlapců

Stav¹ posedlých chlapců rovnal se ustavičnému mučednictví. Pouhý pohled na ně vzbuzoval velký soucit a zděšení. V prvních dvou letech, kdy byli ponejvíce upoutáni na lůžko, přehodili dvakrát i třikrát za hodinu nohy nepřirozeně přes sebe a spleť je pak jako provaz, takže bylo naprosto nemožno je narovnat. Pojednou se nohy bleskurychle rozletěly. Někdy stály děti současně na hlavě a na nohou, vypínajíce při tom břicha do výše. Nižádný zevnější tlak nepřivedl tělo do normálního držení, až se Satanovi zlíbilo nechat svoji oběť na pokoji.

Často, když děti ležely v posteli, obrátily se ke zdi, malující na ni příšerné ďábelské stvůry, s nimiž si potom hrály a rozmlouvaly. Byli posedlému při spaní položen růženec na postel, schoulil se chlapec ihned podpeřinu a nevylezl dříve, dokud růženec nebyl pryč. Seděl-li na židli, byla často židle i s hochem neviditelnou mocí vyzdvižena do výše, ale potom tak spuštěna dolů, že letěla do jednoho kouta, kdežto dítě do druhého. Dokonce i matka Bur-

¹ Farní archiv a doklad pana Spieš.

nerová, sedíc se synáčkem na jedné lavici, byla i s ním do výše vyzdvižena a pak mrštěna do jednoho rohu světnice, aniž si však ublížila. Někdy oteklo chlapci tělo, že div nepopraskalo, načež začal zvracetí samou mořskou pěnu, peří a mořskou trávu. Tak i oděv byl často pokryt peřím, jež velice páchlo.

Když byli chlapci na dvoře nebo v zahradě, vyšplhali se často s rychlostí kočky na nejkrajnější konce nejtenších větví, aniž se však větve kdy zlámaly. V obývacím pokoji vzniklo občas náhle tak hrozné horko, že ho nebylo lze snést, a přece tam nebylo kamen. Vyslovili kdo nad tím podiv, ďábel se rozesmál a volal: „Pravda, umím dobře zatopit, u mně je teplo!“

Matka, která v tomto pokoji spala, nemohla často v noci horkem vydržeti, dokud nevstala a postel i sebe svěcenou vodou nepokropila. Pak teprve se dostavila normální temperatura a mohla klidně spát. - To se přihodilo často i sestrá-m-opatrovnicím. Jak as teprve v pekle mučí oheň hněvu Božího zavržené anděly! Kdo by tu nevzpoměl slov prorokových: „Kdo z vás bude moci bydleti s ohněm zžírajícím? Kdo z vás bude moci bydleti s žáry věčnými?“ (Is. XXXIII., 14.)

Dobrým niederbronnským sestrám, Seveře a Methule, bylo opatrování těchto dětí příliš tvrdým úkolem. Brzo strženy neviditelnou rukou záclony a sebe pevněji uzavřená okna rozlétla se s příšernou rychlostí, brzo zase byly židle, stoly a ostatní nábytek zpřevraceny a smýkány po pokoji, brzo chvěl se celý dům v základech, jako při silném zemětřesení.

Přišel-li na návštěvu kněz nebo horlivý katolík, tu zalezli posedlí s největším spěchem pod stůl nebo pod postel, aneb vyskočili oknem. Objevili-li se však tak zvaní liberální křesťané, tu projevovali velkou radost, volajíce: „To je našinec. Takovými by se měli všichni stát, pak by bylo dobře.“

Když Děpold byl přiveden do ústavu Saint-Charles, nepromluvil ďábel tři dni ani slova. Teprve čtvrtý den večer o osmé hodině zvolal: „Jsem zde a mám velkou zlost“. - Sestra, mající dozor, se ho tázala: „Kdo pak jsi?“ - „Jsem pánem temnosti.“ - Hlas jeho se podobal řvaní škrceného telete. Byl-li rozzloben, tu byl vzhled hocha děsný. V takové chvíli nepoznával již nikoho, ani své matky. Roztrhal oděv a rozbil všechno, nač přišel, dokud nebyl přemožen. Dán-li mu nějaký oděv, v němž byla zašita medailka, tu bylo jeho první prací, roztrhati pod-

šívku a svěcenou věc vytřepatí. Jeho hluchota byla tak značná, že se vysmíval panu superioru Stumpfovi, když mu u ucha několikrát vystřelil: „O, ten zde chce stříleti a nic s tím nesvede,“ zvolal.

Pan superior přijel jednou povozem s jistým farářem ze Štrassburku na návštěvu do Saint-Charles. Děpold bubnoval právě na okenní tabule, když povoz zpozoroval, a řekl: „Aha, tu přichází ten hnojař. Ale počkej, já mu něco provedu“. Neminuly ani dvě vteřiny a vypadlo kolo u vozu, takže oba páni byli nuceni z povozu vystoupiti a zbytek cesty vykonati pěšky.

Někomu něco zlého provést, oba pejsky (Děpolda a Josefa) týrati a všemožným způsobem mučiti, bylo jeho nejmilejším zaměstnáním. Přes čtyři roky bylo nešťastným dětem setrva-
ti v tomto hrozném stavu, protože mnoho osobností ve vzdáleném hlavním městě se zdráhalo případ ten jako démonickou posedlost uznati; nedali se přesvědčiti ani zjištěnými fakty první vyšetřovací komise. Teprve několik měsíců později došlo k druhému vyšetřování a s ním se také skončilo dlouhé mučednictví a oba nešťastní chlapci byli vysvobozeni.

Jeden důstojník afrického pluku, jenž byl v Mülhausenu posádkou, přišel ze zvědavosti

navštívit posedlé. Jakmile jej spatřili, vyzpytovali mu v nejlepší francouzštině tak důkladně a zevrubně svědomí, že všecek zahanben dal se na útěk a dokonale se obrátil. Totéž se přihodilo jednomu školnímu inspektoru a ještě jiným dvěma pánům z Mülhausen, kteří přišli ze všetečné zvědavosti do Illfurtu. I u nich mělo řádění démona blahodárny vliv, že se stali dobrými křesťany.

V úterý ráno, 3 března, šel otec Burner na výroční trh do Mülhausen. Sotva přišel do města, malý mužíček, obecně známý handlíř jehlami a nitěmi, zaměřil přímo k němu a zahrnul jej trpkými výčitkami: „Ty jsi sám vinen neštěstím svých dětí; ty provozuješ s nimi fysiku.“ A tak to šlo dále. Otec Burner se hájil jak jen mohl, ale nepodařilo se mu přesvědčiti muže. Když přišel domů, volal naň posedlý již z daleka: „Aha, pravda, malý obchodník ti udělal výstup; řekl, že provozuješ se svými dětmi fysiku.“ - „Byl také jedním z vašich?“ tázal se otec. - „Ovšem, už mi vběhl do sítě.“ - „To se za vysvobození toho ubohého muže pomodlím Otče náš a všechnu jeho hrubost mu odpouštím.“ Slíbenou modlitbu bez meškání vykonal. Pojednou křičí Satan: „O běda! Teď se mi trhá síť a muž mi unikne.“

Modlitba ho velmi obtěžovala. Pan Tresch přinesl jednu starou modlitební knihu z roku 1646, obsahující několik mocných modliteb proti zlému duchu. Sotva knihu otevřel, zahrnuli jej posedlí všemožnými nadávkami. „Tak, tak,“ mínil pan starosta, „že jsi začal, tak budu zrovna pokračovati.“ V tom skočili posedlí na postel a křičeli: „Ty přineseš vždycky takové staré svinské listy“ a Dēpold připojil: „Ty mne zblázníš, nemohu tě už ani slyšeti, bude ze mne blázen; musí mne odvézti do Stefansfeldu (blázinec). Poté strojili se skočiti na svého odpůrce, aby ho pokousali a poškrábali. On, vztyčiv ruku, poručil jim tlouci do ní, mají-li tolik odvahy. Tloukli, ale stále vedle, brzo v pravo, brzo v levo.

I jindy se jim zřídka podařilo provést své špatné záměry oproti svým odpůrcům. Ale jednou se přece přihodilo, že Dēpold v Saint-Charles pana abbé Schrantzera, když mu odporoval, trochu škrábl. Pan Schrantzer nevěnoval malé ráně pozornosti, protože ho mnoho nebolela. Ale když prst druhého dne značně otekl a velmi bolel, dostal strach a koupal prst ve svěcené vodě. Příštího dne zmizela nejen bolest, ale i jakákoli stopa po ráně. Jindy opět popadl chlapec židli a mrštil jí proti abbému

Schrantzerovi. Jenom o vlas, a byl by jej zasáhl na hlavě. Když pokus chtěl opakovati, dotkl se duchovní svěcenou vodou jeho ruky. Ihned posedlý pustil židli a prchl bruče a kňuče do kouta.

10 - Na poutním místě v Einsiedeln

V květnu¹ 1868 byli hoši obzvláště zlí a stále plni vzteku. Vedli často tak sprosté a oplzlé řeči, že se pan starosta Tresch s panem Brobecem usnesli, alespoň s Děpoldem vykonati pouť do Maria-Einsiedeln, aby na tom milostném místě mohl býti zároveň vykonán exorcismus.

Mimo zúčastněné osoby nevěděl o tom zámeru v celém Illfurtu nikdo ani nejmenšího.

Příštího dne řekl Děpold panu Treschovi: „Ty a Lien (farář z Orschweileru, přítel a krajan p. faráře Breye), chcete mne zavéztí tam za hory. To se mi nelíbí. Cože? Tam že se mám odebrati? (míní klášter Einsiedeln). Nikdy, nikdy!“

Tu zvolal mladší: „Chci se oženiti.“ - „Ano, s peklem,“ řekl starší. „Ale já?“ - Pan Tresch

¹ Podle hlášení strážmistra Wenera,

na to: „Ty, - ty půjdeš s ním na svatbu. Mohu také jíti?“

„Ano,“ odpověděl Děpold, „ty a Lien.“ - „A kdo ještě?“ tázal se starosta. - „A ještě několik jiných,“ odvětil chlapec, „ale běda vám, vrch jest vysoký.“ -

„Nebojím se tvých vyhrůžek,“ odtušil pan Tresch.

Hoši nemohli o zamýšlené cestě nic věděti, věděl to jedině ďábel. Přivedl chlapce do zasmušilosti a přemýšlivosti a nedovedl svoji zlost utajiti.

Den odjezdu se přiblížil. Páni faráři Brey a Lien, jakož i pánové Lachemann, Brobeck a Tresch vedli Děpolda, který jen s odporem vstoupil do vlaku. V Mülhausenu se sešli ještě s několika pány, kteří se ubírali za tímtež cílem. Byli to: pan Loetsch, provinciál mariánských bratrů, pan Klein, přednosta stanice v Colmaru, a pan Weber, sakristián při velechrámu v Štrassburku.

Cestou byl Děpold klidný, obdivoval se romantickým krajinám, jezerům a horstvům a jedl i pil jako ostatní. Příštího dne, po příjezdu do Einsiedeln, šli se pánové do kláštera ohlásiti. Bylo jim řečeno, aby se s malým o deváté hodině dostavili do určitého sálu, kde je bude Pater exorcista již očekávati.

Krátce před ustanovenou hodinou vydali se na cestu do kláštera. Ale Děpold kladl všemožný odpor. Pan Lachemann ho beze všech okolků popadl a vnesl do sálu, kde je Pater Vavřinec Hecht již očekával. Jal se nyní posedlého různým způsobem vyptávati, neobdržel však žádné odpovědi. Potom konal modlitby při exorcismu předepsané, při nichž chlapec povykoval a zuřil. Ježto exorcista nic nepořídil, požádal pánů, aby o hodině s poledne přišli znovu.

Když se v ustanovenou hodinu opět dostavili, položil Pater chlapci štolu kolem krku, modle se nad ním. Posedlý se bránil tou měrou, že jej čtyři páni měli co držeti. Poté padl na zem, zůstav jako mrtvý několik minut ležeti, ale pojednou prudce vyskočiv, chtěl uprchnouti; byl však zadržen.

Příštího dne obnovil jiný kněz, Pater Nepomuk Buchmann, tytéž obřady, bohužel též bez výsledku. Ale tentokráte byl chlapec nanejvýš nepokojný a rozčilený. Poté uvedl Pater celou společnost do velkého sálu, vyzdobeného obrazy různých panovníků v životní velikosti. Děpold si prohlížel tyto portréty s velkým zájmem, nazývá je vojáky. Nejlépe se mu líbil obraz pruského krále. Před obrazem papeže

Pia IX. sklopil hlavu, a když mu ji podrželi vzhůru, zavřel alespoň oči. Na to podotkl Pater: „To mi stačí.“

Ve středu a ve čtvrtek přiveden posedlý dokaple, v níž umístěn známý milostný obraz.

Zatím co se přítomní modlili 5 Otčenášů a Zdravasů, chvěl se malý na všech údech, stále pohybuje hlavou i rukama. Ustavičně se snažil dostat se z kaple a sklopil hlavu, jakmile započato s modlitbou. Při odchodu dal se jen stěží udržeti, tak měl na spěch dostat se odtud. Jaká hrůza a zděšení asi jímá Satana před obrazem Matky Boží!

Ještě jednou pokusili se Otcové dítě od ďábla osvoboditi, ale i tentokráte marně. Proto poradili pánům, aby se obrátili na církevní autoritu, na příslušného biskupa, který pak ustanoví vhodného kněze, aby úředně zaklínání vykonal. Táž rada udělena jim již dříve od otců kapucínů v Dornachu u Basileje. V písemném doporučení, jež Pater Vavřinec odevzdal panu faráři Breyovi, potvrzena pravdivost povahy ďábelské posedlosti ve jmenovaném případě.

Jak šťasten byl Děpold na zpáteční cestě, chovaje se úplně klidně a tiše. Ale přišed domů, nepromluvil čtrnáct dní ani slova.

O Božím Těle byli oba chlapci dovedeni do kostela. Tu se opakovala táž scéna, jako v Einsiedeln. Po službách Božích odvedl si je pan Tresch do svého bytu. Nechtěli však zůstat v pokoji. Proto pokropil pan Tresch zámek u dveří svčcenou vodou, načež hochům ihned zašla chuť k útěku. Pak je dovedl do své ložnice před obraz Matky Boží. Zdráhali se však naň pohleděti.

Jednoho dne vedl pan farář Brey oba bratry procházkou do hřbitovní kaple „Burnenkirchu“. Matka, jakož i obě sestry - opatrovnice a cestař je doprovázeli. Josef šel ochotně, ale ne tak starší. Došedše k mostu, vymrštili se oba chlapci na zábradlí a strojili se skočiti do vody. Jen s velkou námahou bylo jim v tom zabráněno a přinuceni k další chůzi. Když došli k velkému ořechu poblíž kostela, zdráhal se Děpold jíti dále a musil násilím býti dále vlečen. Před kostelními dveřmi si lehl na zem. To mu však málo pomohlo: byl zkrátka vnesen do kostela. Za chvíli se uklidniv, vykonal s Josefem a ostatními několik modliteb. Jak mnoho námahy dalo dostat Děpolda do kostela, tak snadné mu bylo rozloučení s domem Božím. Děti běžely do vsi jako zajíčkové, tak-

že jim ostatní nemohli ani stačiti. Tak měly na spěch z kostela.

11 - Satanova přiznání

Pan Martinot uvádí v jednom ze svých dopisů, jak se podařilo illfurtskému starostovi přiměti jednoho z posedlých, aby mu vyjevil, které náboženství jest pravé. Chlapec zvolal: „Tak abys to věděl, jest jediné tvoje pravé, všechna ostatní jsou falešná.“ - „A jak to přijde,“ tázal se pan Tresch, „že činíš takové vyznání?“

„Jsem k tomu přinucen,“ odvětil posedlý, „a to oněmi třemi tam nahoře. Musím ti dále sdělit, že nemáme nižádné moci nad lidmi, již smýšlejí a jednají jako ty. Nedokážeme nic proti takovým, kteří se dobře zpovídají a hodně přijímají a Velké dámě, která má na našem neštěstí též vinu, slouží a ji vzývají. Nemůžeme uškoditi lidem, kteří upřímně následují učení toho, jejž nenávidíme, a kteří jsou věrně oddáni otci všech psů (papeži) a velkému svinci (Církvi)“.

Poté otázal se ho pan Martinot, jak se jmenuje. Odvětil; „Znám svoje i tvoje jméno tak

dobře jako ty, ale neřeknu ti ho. Mám svoje důvody.“

Příštího dne tázal se ho pan Tresch, proč byl předešlého večera vůči oběma pánům ze Schlettstadtu tak umíněný a hrubý? - „Nemohu „Spitze“ snést“ odpověděl, „a rovněž tak málo i druhého, který sice ve Schlettstadtu bydlí, ale odtud nepochází (P. Martinot pocházel totiž z departementu de la Mecerthe.) Příliš mnoho se modlí, neboť věnuje modlitbě veškeren volný čas. Daruje chudým vše, co má, takže pro sebe podrží sotva něco hadrů. Obchází dokonce i boháče, žebraje pro chudé. Nemohu ho snést. Nemluv mi více o něm.“

Vůči panu Treschovi nebyl však Satan o nic galantnější. Jednou jej nazval velikou větví, daleko sahající, a pak ještě dodal: „Ty jsi lakomec, hladomřivek, nic mi nedáš, ani slupek z bramborů. Všechno dáváš Velké dámě a jejímu psovi. I ve svém domě máš Velkou dámu s pejskem na klíně.“ Na to se tázal pan Tresch: „Kde stojí Velká dáma?“ - „Nade dveřmi.“ - „Ale to není ta, které se tolik bojíš?“ - „Ne, nýbrž ona, kterou máš ve své malé skřínce a která drží pejška na svém klíně.“ - Tento obraz, t. zv. „Pietu“, obdržel starosta od své tety ze Sv. Pilta a velice ji uctíval.

Jednou v neděli ráno, když se zvonilo k sv. pozdvihování, popadl ďábla velký vztek. I řekla mu sestra ošetřovatelka: „Počkej jen; brzo budeš přinucen k útěku. Nemohla bych tě sama vyhnat?“ - „Na to máš velmi krátký nos,“ potupil ji ďábel. „Kdo tě tedy může vyhnat?“ „Charles Brey,“ zněla odpověď.

Rovněž tak oznámil ďábel staršího chlapce, že bude donucen ustoupiti za přítomnosti 12 osob a že potom pejsek (Děpold) nabude opět sluchu. „Ale“, dodal, „budu klásti odpor.“ - Později uvidíme, jak mohutný odpor kladl exorcistovi, který jej před 12 osobami vymítal.

¹ Jeden zbožný kněz, bývalý almužník v Saint Charles, přišel zvlášť do Schiltigheimu podívat se na posedlého chlapce. Vstupuje do světnice, pozdravil slovy: „*In nomine lesu omne genu flectatur*“ (Ve jménu Ježíš poklekej veškeré koleno nebešťanů, pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí. Filip. II, 10). Sotva to dořekl, shroutil se chlapec jako bezduchá hmota a za nářku a vytí zalezl pod postel. Duchovní, opakuje táž slova, poručil hochovi, aby se přiblížil. Když se zdráhal, stříkl svěcenou vodu pod postel. Tu vylezl posedlý po čtyřech, svíjeje se a skuče,

¹ Podle záznamů p. almužníka Haussera.

načež prchl do kouta, co možná nejdále od kněze.

12 - Nevěrecký lékař a ještě méně věřící učitel

Když¹ četník Werner předložil podprefektu-
řev v Mülhausen své první hlášení, poslal podpre-
fekt Dubois de Jancigny ihned soudního léka-
ře Dra Kraffta do Illfurtu, aby děti podrobil
důkladné prohlídce a předložil o tom písemný
nález. Dr. Krafft byl protestant a nevěrec. S tvá-
ří plnou posměchu a ironie přistoupil k dětem
a dal si od starosty vyložiti vznik tohoto zla
a rozličné zjevy posedlosti.

„Eh,“ řekl na to, „zde není ani čaroděje, ani
dábla, nýbrž jde tu o nemoc, zvanou tanec
sv. Víta“ (posunčina).

Tento lehkovážný posudek lékařův naplnil
přítomné jednak úžasem, jednak rozhořčením.

„Ale, pane doktore,“ podotkl jeden z nich,
„vždyť jste právě teprve přišel. Přece nemů-
žete dávatí nějakého posudku, aniž jste se byl
dříve přesvědčil o tom, co se tu vlastně děje.“

¹ Farní archiv.

„S tím souhlasím,“ řekl znalec, „vyvolám tedy krisi a hned to uvidíme.“

Vytáhnuv své zlaté hodinky, držel je Děpoldovi před očima a řekl mu: „Hleď, malý, na tomto hodinovém plášti jest vyryt obraz ptáka. Dívej se dobře, najdeš-li ho, jsou hodiny tvoje.“ Chlapec se díval dobrých pět minut upjatě na hodiny, takže ani brvou nepohnul, ale přirozeně ptáka nenašel, poněvadž tam žádného nebylo, nýbrž pouze ozdobné ornamenty. Poté učinil týž pokus i u Josefa, ale rovněž bez úspěchu. Zkouška měla u dětí vyvolati nervovou krisi na potvrzení lékařovy theorie. Chlapci zůstali naprosto klidni a Dru Krafftovi bylo přiznati, že tu nejde o nervovou chorobu.

Tu zavolal lékaře přítomný radní pan Zurbach stranou, požáдав ho, aby jej následoval do průjezdu. Tam vyčistiv dvě sklenice, naplnil je čerstvou vodou. Poté podal lékaři třetí sklenici, rovněž vodou naplněnou, žádaje ho, aby špičkou prstu kápl jednu kapku z poslední vody do jedné z prvních, čistou vodou naplněných sklenic. Když se tak stalo, nabídl lékař ustavičnou žízni trápeným hochům obě sklenice. Děpold vypil svoji jedním douškem. Ale Josef, nedotknuv se ještě ani rtem sklenice, mrštil jí o zem se slovy: „Ó, to svinstvo!“

Dr. Krafft všecek zmaten, vrátil se rychle do průjezdu, aby prozkoumal obsah třetí sklenice. „Aj,“ řekl, „tato voda nemá přece žádné zvláštní příchuti?“

A i kdyby měla, podotkl vším právem pan Zurbach, „vždyť se malý sklenicí ani úst nedotekl.“

„Copak je to za vodu?“ tázal se doktor.

„To je svěcená voda,“ odvětil tázaný.

„Takovým věcem nerozumím,“ řekl lékař a pohleděv na hodinky: „Ach, vždyť je již čas na dráhu.“

A byl ten tam. Posměšný úsměv mu přešel. Ale mnohem hůře to dopadlo s illfurtským učitelem, panem Miclem. Považoval se za osvícence a byl vůdcem ostatních nevěrců. Ve škole si tropil frašky z událostí v domě Burnerově a končil slovy: „Ale kde, není vůbec žádného ďábla.“

Muž jistě špatné ženy, jež darovala dětem osudné jablko, byl řemeslem rybář. Přišel jednou na faru, nabízel tam ke koupi pěknou, větší rybu. Pan farář Brey nebyl právě doma; hospodyně však měla od něho přísně zakázáno, že nesmí za žádných okolností něco od té rodiny přijmouti neb koupiti. Proto muže krátce odbyla. „No, když farář nechce ryby,“ bručel

rybář při odchodu, „donesu ji učíteli.“ Jak řekl, tak učinil.

Když učitel slyšel, že muž byl na faře odmítnut, koupil ihned rybu se slovy: „Když ji farář nechce, sním ji já.“ Vtutěž chvíli řekl ďábel ústy Děpolda: „No, no, teď, je Miclo náš, ale teprve za rok ho dostaneme na dobro.“

Brzo poté odcestoval učitel s dvěma svými dětmi k příbuzným poblíž Colmaru. Na Martovu poli v Colmaru spatřil setninu cvičících vojáků a postaviv se před ni, zvolal: „Je suis Napoléon, l'empereur des Français.“ (Já jsem Napoleon, císař Francouzů). A přistoupiv k důstojníkovi, chtěl jej kusem papíru dekorovati. Ubožák třesl. Byl dopraven do nemocnice a odtud do blázince Stephansfeldu¹, kde zůstal několik měsíců v léčení. Potom byl jako zdánlivě uzdravený propuštěn a nastoupil opět své místo v Illfurtu. Osm dní později nalezen na radničním špýcharu oběšený. Četník Werner ho odřízl a přivolaný lékař, Dr. Poncelet z Altkirchu zjistil smrt sebevraždou. Bylo tomu právě rok, co Satan oznámil: „Za rok dostaneme ho nadobro.“ Tedy i zde ďábel správně

¹ Blázinec poblíž Štrassburku.

předpovídal a jevil velké potěšení nad nevěrou pana Micla.

Pod dojmem tohoto případu se mnozí obrátili a stali se dobrými křesťany. Tak na příklad dostavila se jistá hodná paní do kláštera redemptoristů v Landseru, prosíc jednoho z tamějších kněží, aby směla opakovati svoji nedávno vykonanou životní zpověď. Řekla totiž, že byla návštěvou u dětí a pozorovala, že ďábel měl na ní zalíbení a proto je nyní zmítána úzkostí, že stav její duše není dobrý.

13 - Biskupská komise ¹

Uplynulo několik let, než se biskupský úřad o případu obou dítek vyslovil. Biskup Raess se choval k věci velmi skepticky a dal se přesvědčiti o skutečnosti posedlosti teprve zprávou jím ustanovené komise. Byl to hlavně arcikněž z Altkirchu, kanovník Lemaire, na jehož podnět nařídil biskup 9. dubna 1869 kanonické vyšetřování tohoto případu.

Dne 13. dubna odebrali se členové ustanovené komise, kanovník Stumpf, superior velkého semináře ve Strassburku, Apolinář Frey-

¹ Archiv biskupství štrassburského.

burger, arcikněz z Ensisheimu, a Mikuláš Sester, farář z Mülhausen, do Illfurtu, aby nutné zařídili. V nepřítomnosti pana faráře, uvedl je starosta zadními dveřmi do domu Burnerova, aby jich chlapci nezpозorovali. Zastihli pouze matku s Děpoldem, který seděl u stolu, zabýval se právě navíjením cívek. Jeho mladší bratr zmizel. „Kde může jenom Josef vězeti,“ podotkla matka, „vždyť ještě teď tu byl? Skočil snad opět s okna?“

Po krátkém hledání byl uprchlík nalezen. Ukryl se ve vedlejší světnici pod postel a musil jen násilím býti vytažen. Zoufale se bránil, zakrýváje si asi 10 minut rukama obličej. Pan Tresch jej hlídal, aby nemohl znovu utéci.

Děpold byl ještě stále do své práce úplně zabrán. Učinil na návštěvníky dobrý dojem. Jeho klid a skromnost, jeho upřímný pohled, jeho bezstarostnost, spojená s jakýmsi smutkem a umdleností se jim dosti zamlouvaly. Ale naproti tomu Josef má výraz vysloveného ničemy, bez všeliké vážnosti, s pohledem k zemi obráceným, jest vždy hotov, aby provedl nějakou pošetilost, úskočný, zlomyslný a líný. Zpurnosti jeho nezkrotí ani domluva ani bití.

Pan superior Stumpf mu nabízí nejdřív svěcenou medailku. Všecek zděšen uskočí až ke

zdi. Jelikož se již dále vyhnouti nemůže, vyrazí mu medailku z ruky a chystá se brániti i kopáním. Starosta zdvihne medailku se země a chce mu ji dáti k políbení. Hoch vzplanuv prudkým hněvem zasadí starostovi několik pádných ran, ale sklídí za ně ihned jiné. Při tom dělá ohyzdné posunky a svíjí se, jako by ho byl štípl sršeň.

Děpold nejeví na tom výjevu nějaké účasti. Sotva že jen tak zběžně na bratra pohlédne. Teď nabízí pan Stumpf i jemu medailku. A hle, hoch rázem odstrčiv cívky, se zděšením se od něho vzdálí. Obličej mu zrudne jako oheň. Když zpozoruje, že ho nehodlají dále obtěžovati, uklidní se, sebere cívky, uloží je do zásuvky a sedne si zase skromně za stůl.

Když si však pánové Freyburger a Sester k němu přisednou, je všecek zmaten a poodsedá od nich až ke zdi. Uklidní se teprve, když vidí, že se naň nebude dále doléhati. Sbírá pak po zemi papírové ústřížky. Ale obličej jeho jeví stále ještě výraz starosti a úzkosti před novým útokem. Ten nedal na sebe dlouho čekat; neboť pan Tresch mu pokropil ruce svěcenou vodou, což bylo příčinou, že se snažil nejrychlejším způsobem se spasiti útekem. Ale když vidí, že další útěk mu znemožněn, ukryje

se rychle pod stůl. Pan Tresch ho ihned vytáhne a posadí na lavici vedle pana superiora Stumpfa, naproti oběma druhým pánům. Děpold poodsedne až na druhý konec lavice, tváře se zevně klidně, maje oči sklopené. Tato lavice stojí v nohách postele, zastřené levnou, bavlněnou záclonou, modré barvy.

Pan Sester, chlapcem úplně nepozorován, pokropí záclonu uvnitř svěcenou vodou. Děpoldovi vydere se z prsou hluboký vzdech, jako pod tíhou nesmírného, tajemného bolu. Pan Stumpf mu opět nabízí obrázek ze svého breviáře, ale je prudce odmítnut. Na to starosta hocha pevně podrží, an mu zatím pan superior položí obrázek na hlavu. Ale marná snaha. Posedlý třese hlavou tak dlouho, až obrázek spadne na zem.

Všechny tyto pokusy chlapce velice unavují. Oběma rukama si stírá pot s tváře a může jen stěží dýchat. Mladší bratr zatím vyklouzl oknem a hrál si před domem s jinými dětmi.

Vyšetřování zabralo celé odpoledne a komise nabyla přesvědčení o pravé povaze této tak neobyčejné nemoci. Když pánové odjeli, přišel téhož večera pan Tresch ještě jednou do domu Burnerova a otázel se Děpolda: „Znáš pány, co tě dnes navštívili?“ - „Co, ty je na-

zýváš pány? Já jsem větší pán než oni.“ - „Odkud jsou?“ - „Jeden není z daleka, pouze z Mülhausen.“ - „Který?“ - „Ten, co vycházel častěji ven. On tomu mnoho nevěří, ale zato jsou druzí dva o tom tím více přesvědčeni.“ - „Odkud je druhý, který ti nabízel obrázek?“ - „Ze Strassburku. Ten mi nejvíc škodí. Poslal ho sem ten s vysokou čepicí.“ - „A ten třetí?“ - „Ten je z Ensisheimu. Ale přičiním se, aby tomu nevěřili.“

Nutno ještě podotknouti, že malý byl úplně hluchý a že jeho rodiče neměli ani nejmenšího tušení, za jakým účelem návštěvníci přišli.

Po sepsání protokolu podle výpovědi svědků a na základě vlastních zkušeností předložila komise svůj nález biskupskému úřadu k dalšímu jednání. Pan superior Stumpf navrhl převezení chlapce do některého ze strassburských klášterních ústavů a pan superior Spitz označil jako vhodný sirotčinec Saint-Charles v Schiltigheimu, který náležel klášteru Všech Svatých. Podle přání pana generálního vikáře byl nejdříve starší chlapec převezen do ústavu, kde zůstal pět týdnů, až do dne svého osvobození, v ošetřování sester.

Mělo již dříve jednou dojít k vyšetřování, ale za zvláštních okolností s toho sešlo. I to

Satan i to předpověděl. Za přítomnosti pánů Spiese a Martinota tázal se jednou pan Tresch staršího hochu, když právě nastala krise: „Řekni, kde jsi dnes byl?“ - „O, já jsem času nepromarnil,“ odpověděl Satan, „byl jsem dnes ve Strassburku.“ - „Co jsi tam dělal?“ - „Oklamal jsem tam pět popů.“ - „Jak to?“ - „Aj, oblékl jsem kleriku a tak se mi podařilo je ošáliti.“ Pánové se dodatečně dověděli, že skutečně duchovní vrchnost nařídila vyšetřování, ale úkol svěřen duchovnímu, který se k tomu vůbec nehodil. Přišel sice do Illfurtu, neviděl však ani dětí ani rodičů, ba nepřekročil ani prahu Burnerova domu. Přirozeně takto podnik byl pohřben a posice ďáblova tím jen posílena.

14 - Úřední hlášení strážmistra Wenera

K neobyčejně tragickému příběhu ďáblem posedlých dětí v Illfurtu přibylo nových, velice zajímavých dokladů. Jsou to záznamy profesora Lachemanna, z kongregace mariánských bratří ve St. Piltu, které byly uloženy v koleji „Santa Maria“ v Římě, a dále podrobná, úřední hlášení strážmistra illfurtského četnictva, jak je čas od času předkládal prefektuře v Colmaru a podprefektuře v Mülhausen. Pan

strážmistr Werner, pokud byl v Illfurtu, byl ještě úplným nevěrcem.

Ale bedlivé sledování podivuhodných událostí v domě Burnerově a pouť do Lurd přivedly tohoto muže, upřímně hledajícího pravdy, na jiné myšlenky. Když se pak uchýlil do Vesoulu, byl již vzorným katolíkem. Své záznaky odevzdal jednomu duchovnímu příteli,¹ a ty zde v krátkém obsahu podáváme, protože osud ubohých dětí v Alsasku i daleko za hranicemi vzbudil tak mohutný zájem.

Roku 1868 jednoho dne došla na četnickou stanici v Illfurtu zpráva, že před domem Burnerovým došlo opět k většímu sběhu lidí, aby byli svědky ďábelských zjevů v ubohých dětech. Pan Werner odebrav se ihned do označeného domu, zpozoroval na nich k svému nemalému úžasu, neobyčejné bázlivý a blbý výraz, kdežto je od dřívějšíka znal jako veselé, živé a inteligentní děti.

Ptal se přítomného otce, jak se to stalo, a ten mu odvětil, že byly začarovány, což četníka rozesmálo. „Ale, buďte přece moudrý,“ řekl, „a zavolejte lékaře, ten bude již vědět rady.“

Strážmistr, chtěje již odejít, byl jedním z pří-

¹ Pater Wüssler, C. s. Sp. ve Fryburku ve Švýcařích.

tomných pánů požádán, aby se ještě chvíli pozdržel, jelikož brzo nastane krise. Zůstal tedy.

A vskutku volá za chvíli starší: „Zde jest, zde jest!“ Ihned má břicho nepřírozeně nabubřelo, dech se proměnil v pískání a prsa se dmula nahorů a dolů jako kovářský měch. Četník se opřel vší silou o prsa a břicho dítěte, aby pohybům zabránil. Jeden přítomný radní mu v tom pomáhal a ještě třetí a čtvrtý muž se připojili. Četník postoupil pak své místo přítomnému obchodníkovi moukou, jménem Bouvierovi, obru to neobyčejné síly. Všichni čtyři muži tlačili takovou silou na život chlapce, že až postel praskala, ale marně. Obávaje se, aby tím snad vnitřnosti neutrpěly, žádal pan Werner, aby chlapce již pustili. Tento však zvolal: „Ale co, já naprosto nic necítím, můžete ještě několik mužů zavolati na pomoc, pořídí zrovna tolik.“

Otec vyprávěl pak přítomným, že se podobné zjevy u obou chlapců častěji dostávají, ale že je s tím brzo hotov. Stačí, když je pokropí svěcenou vodou. Na přání pana strážmistra Wernera pokropil pak Děpolda svěcenou vodou. Tu se vydralo z úst dítěte stenání, otok začal opadávati, krise byla u konce.

V únoru 1869 přišel jednoho odpoledne

strážmistr Werner opět k dětem. Bylo tam jen málo lidí a chlapci se chovali již několik dní dosti klidně, protože Lucifer, jak pravili, slavil karneval a honil se po plesích. Matka použila tohoto klidu, aby jim dala postel do pořádku. Nechala oba pouze v košilích seděti na židlích, poblíž kamen. Pan Werner byl již na odchodu, rozmlouvaje ještě v průjezdě s právě přišedším panem Frindlem, přednostou stanice v Illfurtu. V tom zaslechli výkřik ze světnice; rychle přispěchali, aby viděli, co se stalo. Tu spatřili Děpolda, tajemnou silou vyzdviženého, vznášeti se 30 až 40 centimetrů nad svojí židlí. V této poloze setrval k úžasu všech přítomných několik minut. Tu přinesla jedna slečna kropenku a pokropila hochu svěcenou vodou.

Ponenáhlu a po rázech spouštěl se chlapec dolů na židli; zdál se velice zemdlen a žádal si jíti do postele.

Rodiče, byvše tázáni, sdělili návštěvníkům, že se tento zjev u dětí již častěji opakoval a Josef jejich výpověď potvrdil.

Brzo potom zaslechl pan Werner, že Děpold jakési tajemné bytosti vyškubal peří. Proto se odebral do domu Burnerova, kde mu otec ukázal zásuvku s takovým peřím. Bylo

nažloutlé a mělo kořínky. Podobného peří dosud nikdo neviděl. Z peřin nebylo, o čemž se ihned přesvědčili. V peřinách bylo peří ze šedých husí a bez kořínků. Pan Werner se tázal jednoho z chlapců, jak onen tajemný návštěvník vyhlíží a jak se mu zjevuje?

„V podobě velké husy,“ odpověděl posedlý, „ale s velmi dlouhým zobákem a velkýma, zelenýma, světélkujícíma očima.“

Poté se tázal mladšího, zdali bratrovy údaje souhlasí. Josef to popřel, řka, že nevidá ptáka, nýbrž malé chlupaté zvíře, podobné morčeti. „V tom také hledati příčinu,“ řekl otec, „že se mu život nikdy tak nenadme, jako bratrovi“.

Pak žádal ještě pan Werner staršího chlapce, aby ptákovi, až se dostaví, opět peří vyškubal. Zatím podělovala jedna přítomná dáma děti cukrovím, jež ihned jedly.

Pojednou Děpold, odhodiv cukroví, ukazuje do předu, volaje: „Zde jest, zde jest!“

Učinil pohyb, jako by cosi škubal. Tu uchoopil pan Werner rychle jeho pravou ruku a jiný muž levou. Když mu pěsti otevřeli, vypadly dvě hromádky peří. Pánové je zkoumali a shledali, že je totožné s peřím, jež jim otec ukazoval. Pan Werner mu radil, aby je dal chemikem prozkoumati,

Na schodech setkal se stážmistr s panem farářem Breyem, jehož první otázkou bylo: „Tak, co o tom soudíte?“

„Aj,“ odpověděl tázaný, „pro mne je to všechno nepochopitelným tajemstvím. Co jsem dosud viděl, naplňuje mne úžasem.“

„Nuže, chcete-li jíti se mnou,“ řekl duchovní, „pak váš úžas ještě vzroste.“

Vytáhl z kapsy své sutany velmi silnou, hedvábnou šňůru, františkánské cingulum, protáhl ji měděným kroužkem svěceného křížku z velmi tvrdého bukového dřeva, položil šňůru chlapci kolem krku, žádaje jednoho z přítomných, aby ji svázali vzadu trojnásobným uzlem, takže uzel zůstal na zádech, kříž pak visel na prsou. Bylo vyloučeno, aby chlapec mohl uzel rozvázati aneb šňůru roztrhati. Ostatně dávali dobrý pozor.

Chlapci dali s sebou dělati, co kdo chtěl, a odpovídali ochotně na všechny otázky. Pojednou Děpold zbledl, začal se chvěti a volal: „Zde přichází, zde přichází!“

Pan Werner odhrnuv rychle peřinu, pozoruje, jak stejně rychle mizí šňůra i kříž. Všichni žasli. Když Děpold zpozoroval, že četník hodlá prohledati postel, vstal a vybídl i bratra, aby povstal.

„Teď hledejte,“ řekl, „ale nic nenajdete. Šňůra je pryč. Jedna část kříže je nad postelí na poličce s knihami a jiná leží za kamny pod dřívím. Zbytek je venku přede dveřmi nachodbě.“ A tak tomu také bylo. Všechny tři části nalezeny na označených třech místech, ale šňůra nebyla vůbec nalezena.

Tato nová událost proběhla v nejbližších dnech novinami tamního kraje a přivábila četné zástupy lidí do Illfurtu. Ano, někdy byl nával tak velký, že bylo nutno uzavřítí dům a zavést pravidelné služby, jimiž by se udržoval pořádek, aby nedošlo ke katastrofě, jelikož podlaha v obývacím pokoji posedlých hrozila již sesutím.

O něco později se odehrál podobný výjev. Za nejprudších záchvatů vídaly děti často sedm příšer, jež označovaly jako „bílé bytosti“ nebo „sedm bláznů“. Ale Děpold vídával ještě osmou bytost, již nazýval „mistrem“. Jednoho dne zjevily se mu opět a uloupily mu pásek sv. Josefa, který měl kolem těla pevně uvázaný. Pan farář se ho tázal, kam se pásek poděl. „Hledej!“ zněla odpověď. Pan farář všechno prohledal, zvláště pod postelí, ale nic nenalezl. I na další otázky dostával vždy tutéž odpověď: „Hledej!“

Za měsíc tázal se duchovní náhodou ještě jednou chlapce, kam se asi pásek ztratil. „Hledejte ho v peřině.“ odpověděl. A skutečně nalezen tam docela úzce stočený, že nebyl větší než kamenná kulička, s jakými si děti hrávají. A přece nemohl Děpold tento pásek rozvázati a takto stočiti, aniž by to byl pan farář, který jej bystře pozoroval, postřehl.

Chtěje také jednou Děpoldovu hluchotu vyzkoušeti, zamýšlel v jeho největší blízkosti vypáliti několik ran z pistole. Ale když chtěl pistole použiti, zmizela. Dlouho ji marně hledal. Konečně zavolav Josefa, řekl: „Josefe, pomoz mi hledati mou pistoli!“ Malý přiběhl a zvolal: „Tamhle v koutě leží vaše pistole.“

Duchovní se podivil, že ji našel na tak nezvyklém místě. Nabil ji a vypálil pět ran vedle Děpolda. Ten však nic neslyšel. Naopak, tázal se ostatních, proč pan farář nestřílí, a dodal: „Ach, on nedovede stříleti“.

Šábel jednou řekl, že Děpolda proto oloupil o sluch, aby neslyšel poznámek lidí, kteří ho litovali a jeho se ujímali. Ale při záchvatech po každé sluchu nabyl a slyšel tak dobře, jako jeho bratr. Hluchota zmizela teprve ve chvíli, kdy byl vysvobozen, tak jak to Satan též předpověděl.

15 - Četník Schini upláchl¹

Mimo strážmistra Wenera byl v Illfurtu ještě jiný četník, jménem Schini, bývalý důstojník pěchoty a majitel mnoha vyznamenání. Byl protestant a tropil si posměch z událostí v domě Burnerově, ale hlavně z četných cizinců, přicházejících z daleka, aby se podívali, jak říkával, na „bláznovské šprýmy“ dvou chlapců.

Ale protože v každém člověku je jistá dávka zvědavosti, byl by i Schini přece jen rád, ale nenápadně viděl, co se tam vlastně děje. Proto požádal jednou svého strážmistra o dovolení, také děti navštívit.

„Ano, jděte“, zněla odpověď, „ale až za tmy a v civilu“.

Pan Werner, jakožto úřední zpravodaj, znal své návštěvy u dětí vždy v uniformě. Ale návštěva Schiniho byla pouze soukromá. Vypůjčil si někde občanský oblek a se soumrakem se odebral do domu Burnerova. Jelikož tam bylo právě mnoho lidí, bylo mu v průjezdě čekati, až na něj dojde řada.

Čekání však netrvalo dlouho. Chlapci leželi nahoře v prvním patře v posteli. Tu zavolal je-

¹ Hlášení strážmistra Wenera.

den z nich matku a řekl tiše: „Matko, jdi do průjezdu; dole u schodů stojí četník Schini. Přiveď nám ho skrze tyto lidi sem nahoru, je tomu už tak dávno, co jsme ho neviděli.“

Matka vzala lampu a šla. Jelikož byl četník v civilu, nepoznala ho. Vrátivši se, řekla dětem, že se zmýlily.

„A přece, přece,“ křičeli oba, „četník Schini je zde, je v civilu.“

Nyní se šel otec podívat. Vskutku četníka našel a prosil ho, aby šel nahorů, že si ho děti žádají. Sdělení to zasáhlo četníka jako blesk. Viděl a slyšel již dost. Okamžitě se vytratil. Sotva se otec do pokoje vrátil, zvolaly děti: „Aha, papa Schini utržil smůlu.“

Když se vrátil na četnickou stanici, tázal se ho představený: „Jak, již jste tu zpět? Co jste viděl?“

„Nic jsem neviděl, ale slyšel jsem, a to mi stačí!“ Nyní vyprávěl, jak byl hochy poznán, ačkoliv ho dosud nemohli vidět.

„Ale je to zvláštní,“ podotkl, „naše náboženství zakazuje pověru, ale jak si mám toto tajemství vysvětliti? Leda že by děti měly dar vidět nadpřirozeně“.

Od toho dne se již nevysmíval.

Za několik dní přišel navštívit děti jistý muž

ze sousední obce Spechbachu. Cesta vedla kolem vinice, jejíž keře byly ověšeny nespočetnými sladkými hrozny. Dolehlo naň mocné pokušení a již sahal po jednom z hroznů; ale jako dobrý křesťan se přemohl a kráčel dále.

Sotva vešel k dětem, již mu volaly vstříc:

„Pravda, byly to pěkné hrozny! Proč jsi si z nich nevzal?“

Úžas návštěvníka snadno si představíme.

16 - Výjev v Saint-Charlesu

V jednom zajímavém dopise, jež pan Karel André, zahradník ústavu Saint-Charleského 5. října 1869 poslal svým rodičům v Rappoltsweileru, čteme následující zajímavý výjev, jehož byl očitým svědkem.

„V sobotu mi řekla sestra Damasa, abych Děpolda dopravil stůj co stůj do kostela (klášterní kaple). Domníval jsem se, že to bude věcí snadnou, ale jak jsem se zmýlil. Uchopil jsem 14 letého hochu, pevně jej drže. Sestry mu zavázaly oči, aby neviděl, kam půjdeme, a zamířil jsem s ním ke kostelu. Ale sotva jsem udělal jeden krok, náhle ho zachvátil vztek - neboť dosud byl klidný - a nechtěl dále. Vzal jsem jej do náručí, chtěje ho tam do-

nésti. Ale byl tak těžký, že mi bylo nasadití všecku sílu, abych jej zmohl. Šel jsem, jak se jen dalo, zpola jej nesa a zpola vleka. Chlapec vyřázel ze sebe zvuky, nejinak než jako vyjící pes.

Sestry chtějíce mi pomoci jej nésti, přiblížily se k nohám chlapce; tu rozhodil nohy tak prudce, že sestry uskočily. Když jsem s ním došel až na schody kostela, začal zuřiti a skučeti, svíjeje se mi v náručí jako had. Ale pojednou obepjal mé nohy svými tak pevně, že jich nikdo nemohl odtrhnouti. Jsa takto sevřen, padl jsem stranou na kostelní zeď. Byl jsem všecek propocen, sotva dechu popadaje. Poněkud si odpočinuv, vystupoval jsem s hochem po schodech dále, až jsem stanul ve vchodu kostela.

Pojednou chlapec jako bleskem omráčen, sklesl mi bezvládně v náručí jako mrtvý; z úst mu vystupovala pěna; oči byly hluboko vpadlé a pevně zavřené; nedával na jevo žádných známek života. Dovlekl jsem jej až do prostřed kostela, kde jsme oba padli na zem. Dítě zůstalo tam asi dvě minuty jako mrtvé ležeti; ale pojednou nabylo opět života a křičelo jako vzteklý pes: „Pryč s tím neřádem! Ven ze svinského chlěva!“ a žlutá pěna mu třísnila ústa.

Chtěje jeho oči dobře pozorovati, nahnul jsem se nad ním, ale plivl mi pěnu do tváře. Kroutil sebou jako rozšlápnutý červ a strašně křiče, snažil se lézt ke dveřím. Jeho pohyby byly nyní velmi pomalé a byl všecek jako roztráštěn.

Byl to příšerný a děsný pohled a noční temnota naší hrůzu ještě zvyšovala.

Za půl hodiny vlekl jsem jej zase ven. Než sotva byl za dveřmi, zdvihl se a běžel úplně sám. Uchopil jsem ho za ruku a dovedl do jeho pokoje. Všichni jsme byli hluboce dojati. Nemluvili jsme, jsouce pohříženi ve vážné myšlenky a v úžas.

Po návratu předložena chlapci večeře, které se však nedotkl, nýbrž ulehl do postele a usnul. Zatím co spal, začal ďábel chraptivým a hněvivým hlasem mluvit:

„O, jak jsem rozvztekl!“

„Kde byl Děpold dnes večer?“ tázali se ho.

„V prasečím chlévě.“

„Kdo ho tam dovedl?“

„Ten pobuda, ten hlaváč“ (p. André).

„Kdo ještě?“ tázala se ho sestra.

„Ty!“

Poté začal mručeti a klíti.

Sestra tázala se dále:

„Kdo tě pokropil svěcenou vodou?“

„Ta smradlavá, co je u malých psů.“

Skutečně to byla sestra-pěstounka. Ďábel nazýval děti vždy „malými psy“.

„Vždyť jsi toho neviděl,“ podotkla sestra, „měl jsi zajisté oči zavázané?“

„Cožpak nevíš,“ odpověděl, „že všechno vidím?“

„A proč jsi nenechal Děpolda večeřeti?“

„Pes toho nepotřeboval a já dostal dost v prasečím chlěvě.“

Matka Děpoldova se odebrala do města, aby ctihodné generální představené, sestře Andělce a panu arcikněži Spitzovi podala zprávu, co se s jejím dítětem v Saint-Charlesu přihodilo. Když se vrátila, vyprávěl jí ďábel před přítomnou sestrou vše, co byla panu Spitzovi i vrchní představené sdělila.

Ďábla snadno přinutili, aby mluvil, když byl chlapec buď pokropen svěcenou vodou nebo když naň položena medailka, což jej velice rozzlobilo. Zachvátil-li jej vztek, nepoznával již nikoho. Roztrhal a rozbil vše, co mu přišlo do rukou, a když mu byl kladen odpor, bránil se s největší prudkostí, takže bylo potom velmi nesnadno jej zkrotiti.

Chlapec je hluchý, zkoušeli jsme jej vše-

možným způsobem. Mezi dnem mluví málo a hlas jeho je velmi jasný jako u malého děčka. Ale mluví-li z něho ďábel, jest hlas jeho silný, jako silný bas, chraptivý a ne dobře srozumitelný.

Zdá se býti ke všemu, co se kolem něho děje, velmi lhostejný. Obchází jako šílenec a nepohlédne na žádné dítě, jemuž není ještě šest neb sedm let a také se žádného z nich nedotkne. Nepodívá se také na žádný náboženský obraz.

Největší zálibu jeví pro zvířata, jako pro pavouky, želvy atp; to jsou jeho miláčky. Často takový hmyz vyhledává, hraje si s ním, nechá si jej běhati po ruce a vytrhává mu nohy. Jí ponejvíce jako ostatní lidé, ale občas stává se žroutem, tak jako nedávno vyprázdnil celý koš jablek až do posledního.

Kápne-li sestra do jídla jen kapku svěcené vody nebo dotkne-li se pokrmu svěceným penízkem, a to v kuchyni, kam chlapec nikdy nepřijde, přece to pozná. Přijde, pokrm okukuje a řekne: „Nemám hladu; je v tom svinstvo,“ nebo, „je to otráveno,“ - a netkne se jídla a nejí nic, dokud neobdrží jiné. S pitím to bývá rovněž tak.

Kostel nazývá svinským chlívem, svěcenou

vodu - svinskou vodou, kněze - černokabátníky, popy atd. Sestry nazývá nemocnými, ověšenými samým svinstvem. Katolíky jmenuje hnojaři. Děti zve psíky. Ale pro svobodné zednáře a protestanty má samou chválu. O těch říká: „To jsou správní lidé; takových jest nám třeba míti, ti chtějí svobodu a prokazují „nám pánům“ dobré služby.“ Mluví o nich s velkou radostí. Zve sebe „pánem“ a ďábly „svými pány“. Pravidále: „Ušetří „našim pánům“ mnoho práce a získají jim mnoho lidí. Ale naproti tomu hnojaři a černokabátníci jim velmi škodí a působí jim mnoho námahy a olupují je o mnoho duší.“

Mluví-li z hocha ďábel, děje se tak v jakém-si druhu vytržení, neboť leží jako mrtvý. Je to hezký hoch, ale bledý a melancholický. Žije a chodí jako člověk sklíčený velkým křížem.

17 - Dèpoldovo vysvobození

Začátkem září 1869 dopraven starší chlapec do sirotčince Saint-Charles v Schiltigheimu. Jeho nešťastná matka jej doprovázela. Z nařízení „pana biskupa“ provedeno v ústavě nové a docela zevrubné vyšetřování, a to generálním vikářem Rappem, superiorem Stumpfem

a Eicherem, superiorem strassburských jesuitů. Mimo to byl hoch pod ustavičným, bedlivým dozorem pana almužníka Haussera a strassburského theologa abbého Schrantzera.

Již vzhled chlapcův byl nápadný. Byl velmi hubený a bledý jako rychle vyrostlé dítě. V jeho velkých, černých očích bylo cosi nestálého, nejistého a tahy jeho jevily únavu jako po dlouhé nemoci. Byl úplně hluchý. Ponejvíce byl klidný a krátil si čas hrou a procházkou po dvoře. S návštěvníky se bavil bezvadnou francouzštinou, odpovídaje též latinsky, ale nikdy sám nezačal latinsky mluvit. Jenom o kapli nechtěl nic vědět. Byť se mu i oči zavázaly a byl takto prováděn chodbami kříž na kříž, jakmile se octl v blízkosti kaple, vzpíral se vší silou a nebylo lze jej dostati dále. Při tom vyl jako pes. Byl-li násilně do kaple dopraven, vrhl se na zem jako kláda. Obličej jeho měl strašlivý výraz a byl-li pokropen svěcenou vodou, svíjel se jako rozšlápnutý červ. Neuklidnil se dříve, dokud nebyl z kaple odnesen.

V neděli dne 3. října stál na dvoře sirotčince Saint-Charles povoz, kterým se mělo dojetí do Strassburku pro pana superiora, generální představenou a P. exorcistu. Bylo již všecko k odjezdu připraveno, když tu přistoupil pan

abbé Schrantzer ke kočímu, odevzdáváje mu svěcenou medailku sv. Benedikta. Děpold byl v jiné části dvora a nemohl nikterak odevzdání medailky viděti, jelikož jej oddělovala budova. Ve dvě hodiny páni přijeli a ihned započato s exorcismem. Chlapec byl násilím dopraven do kaple a pevně držěn panem Schrantzerem a p. Hausserem, jakož i zahradníkem, panem Andréem. Postaven na koberec před mřížku, obličejem k svatostánku. Tvář jeho byla rudá jako za vysoké horečky. Z úst tekla mu hustá pěna až k zemi. Posedlý se kroutil a svíjel, jako by seděl na žhavém rožni, co chvíle se obraceje ke dveřím. Pokaždé, když se pan Schrantzer dotekl křížem jeho prsou, nadmula se do oblouku jako balvan.

Začal obřad vymítání. P. Souquat, jenž byl od biskupa tímto těžkým úkolom pověřen, s počátku váhal, neboť nebyl o posedlosti úplně přesvědčen, protože dosud s hochem nepřišel ve styk. „Klid se odtud“, křičel Satan, „táhni odtud, ty hnojaři!“ Za přítomnosti pěti kněží (dostaviliť se: p. arcikněz Spitz, p. superior Stumpf, p. profesor Rossé, p. almužník Hausser a p. abbé Schrantzer), šesti sester a matky chlapcovy začal P. Souquat litanie ke Všem Svatým. Při slovech: „Svatá Maria, o-

roduj za nás," křičel ďábel strašně: „Ven ze svinského chléva! - Smrade. - Já nechci.“ Tak křičel po každé, když vysloveno jméno některého velkého světce, ale zvláště, když se modlili: „Všichni svatí andělé a archandělé, orodujte za nás.“ Když posléze kněz dospěl ke slovům: „Od úkladů ďábelských vysvobod nás, Pane!“ chvěl a třásl se posedlý na celém těle, řval příšerně a kroutil a svíjel se tak prudce, že jej oba duchovní a zahradník stěží udrželi.

Po litaních postavil se Pater před něho, modle se z rituálu předepsané modlitby, co zatím posedlý ustavičně křičel: „Smrade, ven ze svinského chléva!“ Při Sláva Otci křičel: „Já nechci“, t. j. Otci, Synu a Duchu Svatému slávu vzdávati. Před čtením z evangelia sv. Jana znamenal Pater čelo, ústa a prsa posedlého malým křížem, při čemž hoch zavyl jako pes a chňapl knězi po ruce, chtěje jej kousnouti. Poté tázal se P. Souquat německy: „Duchu temnosti, potřený hade, já jakožto kněz Páně, poroučím ti jménem Božím, abys mi řekl, kdo jsi.“ Ďábel křičel: „Na tom ti h záleží, smrade, řeknu to komu chci.“

Na to odvětil Pater: „Toť právě tvé pyšné smýšlení a řeč, jimiž jsi se před Nejvyšším

prohřešil a pro něž jsi byl s nebe svržen. Ale já tobě nyní poroučím: „Ustup odtud, Satane, z tohoto posvátného místa, nenáležíš do domu Božího, patříš do temnosti.“ Tu křičel ďábel: „Ale já nechci, můj čas ještě nepřišel.“

Po tříhodinné modlitbě a námaze, všecek propocen, přerušil P. Souquat obřad a rozloučil se, aby co nejdříve v této perné úloze pokračoval. Malý dopraven z kaple do svého pokoje a brzo se uklidnil.

Téže noci řekl panu abbému Schrantzerovi: „Ty ses s dobrou potázel, že jsi mu dal plíšek (medailku) s sebou.“ - „Komu pak?“ - „Aj, kočímu.“ - „Jak to víš? A co bys byl jinak udělal?“ - „Byl bych vůz i s koňmi a lidmi převrhl, klusaltě jsem podle koní.“ - „Pravda, to jsme tě včera řádně potýrali? Znáš toho, jenž tě žehnal?“ - „O zajisté, ten již kdysi jednoho z našich „pánů“ vyhnal“. - Skutečně P. Souquat v mladších letech zapudil v Německu ďábla z jednoho domu. Tuto událost mohl malý pouze nadpřirozeným způsobem zvědět.

Z rozmluvy té nabyt nyní Pater Souquat o posedlosti Děpoldově plného přesvědčení.

Příštího dne, v pondělí odpoledne ve dvě hodiny přijeli páni opět z města a Pater započal znovu exorcismus. Tentokráte oblečen

posedlý do svěrací kazajky a přivázan k židli. Avšak ďábel zuřil více než kdy jindy. Vyzdvihl židli i s hochem do výše a co chvíle mrštil pány, kteří měli dozor, brzo v levo, brzo v pravo. Při tom řval a slintal strašně.

Když asi po dvou hodinách skončeny litanie a liturgické modlitby, povstal Pater a oslovil takto posedlého: „Nyní, duchu nečistý, přišel tvůj čas. Proto poručím ti jménem katolické Církve, jménem Božím a jménem svým, jakožto kněz Páně, abys mi řekl, kolik vás jest?“ Opět zazněla táž odpověď, jako dne předešlého: „Na tom ti h . . . záleží, smrade.“ - Pater odpověděl: „Toť právě ona pyšná řeč, jakou vždy vedeš a jakou se v pekle mluví. Proto patříš do temné propasti a nikoliv k světlu. Sestup tedy do pekla, nečistý Satane.“ „Nechci tam, chci na jiné místo.“ - „Nyní tě, Satane, zapřisahám, abys mi řekl, kolik vás jest.“ - „Jsme pouze dva.“ - „Jak se jmenuješ?“ „Oribas.“ - „A ten druhý?“ - „Ypès.“ - „Tedy vy nečistí duchové, poručím vám, odejděte z domu Božího. Zde nemáte co dělat. Duchové záhuby, ustupte odtud, poručím vám to jménem Nejsvětější Svátosti.“ - „Nechci, smrade, nemáš žádné moci, můj čas ještě nepřišel.“

Duchovní se chvěl a potil, byl všecek zchvá-

cen. Ale ne méně byli i ostatní přítomní rozehvěni a zděšeni. Nicméně podnikl kněz s ďáblem nový boj. Vzal kříž a drže mu jej před obličejem, pravil: „Bídny Satane, netroufáš si ani na tento obraz pohleděti, neboť odvracíš svou tvář, abys ho neviděl, a ty vzdoruješ knězi? Poroučím ti, odejdi odtud a sestup do pekla, které pro tebe určeno.“ - „Ďábel křičel: „Ale já nechci, není tam dobře.“ - Na to kněz: „Měl's býti Boha poslušen; ale tvoje pýcha uvrhla tě do neštěstí. Jsi duchem temnosti. Tedy ustup od světla a jdi do temnosti, která pro tebe připravena.“ Satan křičel opět: „Můj čas ještě nepřišel, nepůjdu.“ Tu vzal Pater svatým Otcem posvěcenou svíci a řekl: „Pyšný Satane, stavím ti tuto svíci na hlavu, abych ti ukázal cestu do pekla. Jest to světlo Církve katolické a tys duchem temnosti. Sestup tedy do pekla a zůstaň u svých druhů, k nimž náležíš.“ - Ďábel odpověděl: „Zůstanu zde. Zde jest mi dobře, v pekle není dobře.“

Konečně vzal Pater sochu Matky Boží do rukou a řekl: „Vidíš zde blahoslavenou Pannu Marii? Musíš tobě ještě jednou hlavu potřít a ještě jednou tě poznamenati a jména Ježíš a Maria na prsa ti vepsati, aby tě věčně pálila. Tak ty neustoupíš?! Poručil jsem ti to jménem

Ježíše, jménem katolické Církve, jménem svatého Otce, papeže, jménem Nejsvětější Svátosti. Neposloucháš hlasu kněze. Nuže, Satane, nyní poroučí ti to svatá Matka Boží. Ona tě nutí odtud ustoupiti. Tedy, duchu nečistý, ustup před tváří Neposkvrněného Početí. Poroučím ti, abys ustoupil.“ Zatím modlili se všichni ostatní „Memorare“ (Vzpomeň o nejdobrotivější Panno Maria atd.). Tu vzkřikl ďábel mohutněji než kdy jindy hlubokým basem: „Nyní musím ustoupiti.“ Ještě jednou se kroutil a svíjel jako rozšlápnutý červ. Tu bylo v těle slyšeti slabé praskání; chlapec se natáhl a sklesl jako mrtvý. Ďábel byl pryč. Byl to strašný a děsivý pohled pro diváky. Ještě před okamžikem nejzuřivější vztek, hněvuplná tvář, vzdorovité odpovědi, a nyní leží tu hoch dobře již hodinu úplně tiše jako ve spánku. Byl vysvobozen. Neprotivil se už ani svěcené vodě, ani kříži a dal se klidně odnésti do pokoje. Za chvíli se probudiv, mnul si oči a rozhlížel se udiveně po tak četných, jemu cizích osobách. „Znáš mne?“ tázal se pan abbé Schrantzer. „Ne, neznám Vás,“ odpověděl chlapec. Výkřik radosti vydral se z prsou přešťastné matky. Její Děpold opět slyšel a byl zbaven pe-

kelného ducha. Všichni děkovali Bohu, že u-
dělil své Církvi takovou moc nad peklem.

S radostí vracela se matka se synem do Ill-
furtu, pevně důvěřujíc, že v brzku bude i Jo-
sef vysvobozen. Tato její naděje došla již 27.
téhož měsíce splnění.

18 - Také Josef vysvobozen ¹

Po návratu domů byl Děpold vesel a dobré
mysli. Avšak o tom, co se s ním v uplynulé
době dalo, neměl ani tušení. Neznal již ani
pana faráře Breye a nedovedl se také upama-
tovat na novou radnici. Pro svého mladšího
bratra Josefa přinesl ze Strassburku několik
medailek, které mu nabízel. Ten je hodil na
zem a řekl: „Ponech si je pro sebe, nechci ni-
čeho z nich.“ Všecek udiven tázal se Děpold
matky: „Matko, což se Josef zbláznil?“ Ovšem,
že se každý měl na pozoru, aby mu nevyzra-
dil pravý důvod Josefova chování.

Ve středu večer zvolal posedlý pojednou:
„Moji dva kamarádi (ďáblové Děpoldovi) jsou
strašpytlové; nyní jsem mistrem a nejsilnějším;
do šesti let odtud nepůjdu, nemám před popy

¹ Záznamy p. faráře Breye.

žádného strachu.“ Tu se ho pan Tresch otázal: „Což jsi tak mocný?“ - „Ovšem,“ odpověděl, „líbí se mi zde, neboť jsem se tu pohodlně zařídil; usazuji se v hnízdě a opustím je, až se mi zlíbí.“

Zatím zažádal již pan farář Brey u biskupského úřadu o zplnomocnění, aby směl vykonati exorcismus, protože se stav ubohého chlapce denně horšil, kdežto Děpold denně navštěvoval školu i kostel a byl od té doby tak již u sv. zpovědi. Byl zase dřívějším hodným hochem, jenom o posledních čtyřech letech nic nevěděl, nejinak, než jako by celou tu dobu byl prospal.

Konečně došlo do Illfurtu biskupské povolení a pan farář se rozhodl, že obřad zaklínání vykoná 27. října.

Řečeného dne časně ráno dopraven hoch do hřbitovní kaple Burnenkirchu, vzdálené asi čtvrt hodiny od vsi. Aby bylo zabráněno sběhu lidí, chována záležitost v tajnosti. Pozváno jenom něco málo svědků, a to: pan profesor Lachemann ze St. Pilta, pan Ignác Spies ze Schlettstadtu, pan Martinot, jakož i pan Tresch, starosta v Illfurtu, a rodiče Josefovi. Dostavil se i učitel a přednosta stanice pan Frindl, jakož i sestra Hilarie, představená dívčí školy.

Když začala o šesté hodině Mše svatá, jal se posedlý nohama lomoziti a na všechny strany se kroutiti, takže musel býti na nohou i rukou spoután. Ale při stupňové modlitbě si dupáním nohy uvolnil a s prudkostí odkopl řemen až k nohám celebrujícího kněze. Proto si jej pan Martinot přivázal na klín. Tu začal posedlý štěkati jako štěně a chrochtati jako vepř, vyráżeje ze sebe chraptivým hlasem nesouvislé zvuky. Teprve od Sanctus až do konce Mše byl tichý, čemuž se všichni nemálo divili.

Když kněz odložil mešní roucho, poklekl, oděn jsa pouze rochetou a fialovou štolou, na stupních oltáře a začal modlitby při exorcismu předepsané; nejdříve litanie ke Všem Svatým a několik formulí zaklínacích. Přistoupiv pak k posedlému, poručil mu, aby řekl, kolik ďáblů v něm jest. „Nepotřebuješ to vědět,“ zněla odpověď. Na opětovný rozkaz řekl malý suše: „Ypès“. Ale to bylo jméno jednoho z ďáblů bratrových.

Mezi čtením z evangelia sv. Jana začal posedlý častovati pana faráře nadávkami a křičel: „Nepůjdu pryč.“ Tři hodiny zápasil exorcista o chlapce. Brzo kladl mu svaté ostatky na hlavu, brzo držel mu svěcenou velikonoční svíci mezi rukama; pak zase kropě jej svě-

cenou vodou, recitoval mocné modlitby zaklínací. Opět a opět křičel ďábel: „Nepůjdu pryč. Nechci.“

Přítomní začali již malomyslněti, ale k smrti unavený duchovní správce neustával je povzbuzovati k vytrvalosti a modlitbě sv. růžence. Pan Tresch, který po celou tu dobu chlapce držel, předal jej panu Lachemannovi, načež posedlý křičel: „Tys tu také, ty plochonosý?“ Nyní vrací se pan farář od oltáře, kde chvíli u vroucí modlitbu pohřížen, přislíbil vykonati nověnu a praví ke chlapci obrácen: „Zaklínám tě jménem neposkvrněné Panny Marie, abys toto dítě opustil.“ - Zuřivě odpovídá Satan: „I ten přichází s „Velkou dámou“. Nyní jsem nucen odejít.“ Při těchto slovech zmocnilo se přítomných nevýslovné vzrušení, neboť byli přesvědčeni, že udeřila hodina vysvobození.

Ještě jednou opětoval pan farář totéž zaklínání. „Musím pryč,“ křičí opět ďábel, „žádám si vejít do stáda vepřů!“ - „Do pekla,“ zněla odpověď. - „Neznám tam cesty, chci vejít do stáda ovcí.“ - A naposledy zaznělo rozhodně: „Do pekla!“ - S výkřikem: „Nyní jsem donucen odejít“ se chlapec natáhl, obrátil se sem a tam, nafoukl tváře a učinil poslední křečo-

vitý pohyb. Potom se ztišil, zůstal nehybný a když mu sňata pouta, sklesly ruce a hlava padla nazpět. Za chvíli zvedl ruce a natahoval je, jako by se ze spánku probouzel; posléze otevřel oči, které po celou dobu, co trval obřad, byly zavřené, a byl všecek udiven, že se nachází v kostele a v kruhu docela neznámých osob. Na začátku obřadů řekl ďábel: „Budu-li donucen odejít, roztrhám na důkaz svého odchodu několik předmětů.“ Dostál slovu. Po vysvobození nalezen růženec a šňůrka od křížku, jež měl Josef na krku, na kusy roztrhány. Jelikož byl chlapec spoután, bylo nemožno, aby tyto předměty byl sám roztrhal.

Přítomné ovládlo hluboké pohnutí. Vděčným srdcem modlili se pak *Te Deum*, litanii loretánskou, *Zdravas Královno* a ještě jiné modlitby, přerývané pláčem a hlasitým štkáním. I pan farář Brey musel často v modlitbě ustat, neboť slzy vroucích díků a pohnutí dusily jeho hlas. Jak radostný byl návrat do otcovského domu! Jak se obdivovali všichni z blízka i z dáli moci Královny nebeské, která také zde pekelného draka vítězně přemohla.

19 - Vítězství Matky nebeské

Zavítáš-li někdy, milý čtenáři, do Illfurtu, spatříš na náměstí v zahradě proti někdejšímu Burnerovu domu pěkný pomník ve tvaru vysokého kamenného sloupu, nesoucího ušlechtilou sochu Neposkvrněného Početí, zhotovenou z pozlacené litiny. Pomník jest 10 metrů vysoký a převyšuje všechny okolní budovy. Na podstavci čteš nápis: *In memoriam perpetuam liberationis duorum possessorum Theobaldi et Josephi Burner obtentae per intercessionem Beatae Mariae Virginis Immaculatae. Anno Domini 1869.* Česky: Na věčnou památku vysvobození dvou posedlých, Děpolda a Josefa Burnerových, dosaženého na přímlovu blahoslavené Panny Marie, bez poskvrny počaté. Léta Páně 1869.

Pan farář Brey nedal si ujíti této vzácné příležitosti, aby vzdal takto Matce Páně hold vděčnosti, a farní osadníci, jakož i ostatní ctitelé mariánští milerádi k tomuto dílu přispěli. Coč nebylo to velice nápadné, že právě Neposkvrněná jak v Schiltigheimu, tak i v Illfurtu pekelného draka přemohla a hlavu jeho potřela? Byliť zajisté všechny předcházející, celé hodiny trvající exorcismy bezvýsledné, a te-

prve moci „Velké dámy“ bylo Satanu ustoupiti. Do jejích rukou vložil všemohoucí Bůh vítězství, tak jako je kdysi při prvním boji udělil archandělu Michaeli. Maria jest onou silnou ženou, postrachem pekla, před níž jest moci temnosti ustoupiti. Budiž jí čest, sláva a dík po všechny věky.

A nyní se snad tážeš: „Proč postihla tato strašná posedlost ubohé děti? Kdo tu zhřešil? Rodiče nebo děti?“ - Přečti si kapitolu IX. sv. Jana, která pojednává o uzdravení slepého od narození. Tam nalezneš rozluštění. Bůh také tuto zkoušku dopustil, aby i zde se zjevily skutky jeho a aby nám připomenul dobrodiní našeho vykoupení. Před příchodem Spasitele světa byl Satan na zemi téměř všemocným pánem a mistrem a rozšířil svoji říši skoro po celém světě, totiž říši nevěry a ohavné modloslužby. Proto nazýván též knížetem tohoto světa. Tak nazýval jej sám Spasitel. Dříve než za nás na kříži zemřel, pravil: „Nyní jest soud nad světem, nyní bude kníže tohoto světa vyvržen, a já, budu-li povýšen od země, potáhnu všecko k sobě“ (Jan, XII. 31, 32), to jest skrze víru v Krista, jeho smrt a zmrtvýchvstání dojdou všichni lidé dobré vůle vysvobození z moci Satanovy a spojení se Spasitelem: zde

na zemi láskou a v nebi věčnou blažeností.

Spasitel sám, dokud ještě dlel na zemi, dokazoval svou moc nad Satanem tím, že všechny posedlé, s nimiž se setkával, od ďábla osvobodil, a tutéž moc odevzdal své Církvi a apoštolům: „Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati“ (Marek, XVI. 17).

Apoštolé to jménem Ježíše zkusili a zdařilo se jim to a rovněž tak i Církev až do dnešního dne používala téže moci nad duchy pekelnými v posedlých vždy s tímtež výsledkem jako v Schiltigheimu a Illfurtu. Takové moci nemá žádný kníže, ani sebe mocnější potentát, jediné katolický kněz. Jemu jedinému udělil Spasitel zázračnou moc nad duchy temnosti. Jedině jeho slovo vymítá je jak z těl, tak z duší lidí. I když je dnes posedlost těla řídkým zjevem, zato však posedlost duševní, totiž stav duše ve smrtelném hříchu, vyskytuje se tím častěji.

Sloužit totiž ďáblu jen k prospěchu, když se příliš často nezjevuje; neboť jeho zjevení jsou tak hnusná, že se lidé s ošklivostí od něho odvracejí a upřímně k Bohu se vracejí, jak se to dalo i tam v Illfurtu. Dávát raději přednost tomu, když se ve vší tichosti a skrytosti vplíží smrtelným hříchem do lidského srdce

a v něm se ubytuje. O, co se nanamáhá, a to bez omrzení, klidu a odpočinku, aby se lstí a všemožným pokušením a svodem dostal do srdce, aby je od Boha odloučil s úmyslem, celého člověka s sebou do věčné záhuby strhnouti. Podařilo-li se mu srdce opanovati oloupí je o klid, spokojenost, zásluhy z dobrých skutků, o Boha, ano často i o jeho věčné blaho.

Rci, milý čtenáři, kdybys byl býval tehdy v Illfurtu, moha přihlížeti příšernému řádění pekelného nepřitele, jako mnoho tisíc svědků, kteří to pozorovali, rci mi, chtěl bys tak šeredného, tyranského ducha hostiti ve svém srdci, kdybys tomu mohl zabrániti? Chtěl bys dobrovolně, jen pouhé půl hodiny žíti pospolu s tak děsným netvorem? A přece tak činíš, kdykoli dobrovolně k těžkému hříchu svoluješ, čímž udílíš pohostinství jednomu neb více z těchto strašných pekelných duchů a nezbavíš se jich dříve, dokud svých hříchů upřímně nelituješ, z nich se nevyznáš a dokud kněz svými mocnými rozhřešujícími slovy tyto obludy z tebe opět nevymítne. Taková posedlost duše není teď nijak zvlášť nápadna a obtížna a lidé žijí v takovém smutném stavu celé týdny, ba celá léta. Ale přijde jednou doba, kdy tato clona s duše spadne a tu se teprve

objeví všechna její nevýslovná bída, ale pak ovšem bude již pozdě.

Když Satan již zde na zemi s nevinnými dětmi tak hrozně nakládá, jak teprve bude zacházeti se zavrženými, které mu hněv Boží vydá na pospas a kteří se mu za života dobrovolně odevzdali! Jak nade vše pomyšlení strašné bude spolužití s tak ohavným, zlořečeným, bohaprázdným a zlomyslným duchem! Jak je nám potřebí volati se žalmistou Páně: „*O Pane, nevydávej dravcům duše v tebe doufající*“ (Žalm 73, 19). A proto opakujme často prosbu: Od úkladů ďábelských vysvobod' nás, Pane! Budmež pevní u víře, snažme se uchovati si v srdci milost Boží a Satan nebude moci nám uškoditi ani v životě ani na věčnosti.

20 - Lidský vtip a profesorské rozumování

Proti této skutečné posedlosti obou dětí se pozdvihl se všech stran mohutný odpor, a to v první řadě se strany všech oněch živlů, kteří již předem v ďábla nevěří a tudíž všechny případy posedlosti a církevního exorcismu jen pohrdlivým úsměvem, aneb několika tak zvanými vědeckými frásami odbývají.

Zajímavé jest pojednání německého fyziologa, profesora Hoppeho z Baselu, o případu v Illfurtu: Prostudoval prý případ, pročel brožurku pana faráře Breye, rozmlouval o této věci s duchovními obého vyznání (miní asi též pastory) a dospěl k závěru, že posedlost jest po lidsku nepochopitelným zjevem; nechce však nijak k utvrzení domněnky o posedlosti přispěti. „Uznávám,“ píše, „že byli chlapci exorcismem katolických duchovních uzdraveni, ale nikoliv tak zvaným vymítáním ďábla, nýbrž fysickým vyléčením chorého mozku. Tudíž rozpoznávám u každého z obou chlapců hystericky - choreatickou pomatenost a vysvětluji postup nemoci následovně: Celá duše, aneb oduševnělý mozek obou chlapců působil ďábelské strašení, jakož i uzdravení sám, a to pomocí mozkové organisace a duševního mozkového mechanismu.

Děti jevily rozmanité a velké vědomosti, ale i to vězelo v nich a není to dnes také již nic nového a neslýchaného, jen že se tomu nevěnuje pozornost; mimo to se to stálým drážděním mozku povzbuzuje. Rovněž není ani nápadná paměť něčím ojedinělým, takže se na to dnes již nepohlíží jako na nějaké působení ďábelské. Víra v zavítání ďábla do lidského

mozku je příliš laciná, než aby se dnes ještě uplatnila.“

S prominutím, pane profesore, ale to je přes-
příliš slabá a nevědecká argumentace. Co by
to bylo za apartní mozek, kdyby sám vyvolá-
val ďábelské strašení, když tu přece jde o děti
8 až 10leté, beze všech vědomostí a zkuše-
ností, bez znalosti politiky nebo dějin? Co by
to bylo za organisaci mozkovou, když děti
mluví plynně cizími, nikdy nenaučenými jazy-
ky, když odhalují svědomí jiných lidí a zjevu-
jí nejtajnější jejich provinění, když mluví o
vědeckých věcech tak, že odborníci toho lépe
nedokáží, když předpovídají budoucí události,
které se doslovně vyplňují, nebo když vyví-
její sílu, která sílu dětí daleko přesahuje? Jak
nápadné jsou vlohy paměti, když děti naroze-
né 1855 a 1857 pamatují si všechny podrob-
nosti, které se udály za švédské války roku
1639, aneb 1749 za velké revoluce v jednotli-
vých rodinách v Illfurtu?

Ovšem, takové zjevy vysvětlovati hysteric-
ky-choreatickou pomateností je příliš laciné,
pane profesore, a dokazuje, k jakým nesrov-
nalostem jest učenci vzíti útočiště, jde-li o to,
aby víru v nadpřirozeno stůj co stůj popřel.

Samozřejmě vrhla se také celá smečka teh-

dejších liberálních a radikálních listů na tento případ jako na šťavnatou kost, aby celou věc podle osvědčené metody lživě překroutila a surově zesměšnila. Na ukázkou uvádíme, co přinesl „Journal d' Altkirch“ ze dne 18. ledna 1868:

„Co se ďábla týče, stali jsme se tak dosti nevěřícími a když nám někdo vypráví o posedlosti, smějeme se tomu. Ale pověra je jednou zde a nikdy nelze dosti bojovati proti názorům, které se v srdci lidu k jistému účelu udržují, který zde rozebíráti nemíníme... Obě děti, k nimž s počátku povoláno několik lékařů, podrobeny později v kapucínském klášteře v našem sousedství prazvláštnímu léčení; avšak ďáblové nechtěli ustoupiti a všeobecné pozornosti stále přibývalo. Co se mělo dělat? Všechny prostředky byly již vyčerpány, když tu vláda přišla na šťastnou myšlenku, dáti věc četnickým strážmistrům na místě vyšetřiti. Nuže, čeho nedokázala věda ani magnetismus, ani zaklínání, dokázal prýmkovaný pán. Hned při první návštěvě autority se děti uklidnily a rozveselily; jejich pohyby staly se pravidelnými a ďábel odrazil ke všem ďasům. Šťastnou cestu!“

Tak dělá historii duchaprázdný a nesvědo-

mitý novinář, ne snad někde až ve Španělsku neb Holandsku, ale v Altkirchu, vzdáleném pouze 10 kilometrů od Illfurtu. Tomu by byl asi ďábel také pěkně vyzpytoval svědomí, kdyby se byl odvážil děti ve vlastní osobě navštívit.

V jiném čísle ze dne 1. února 1868 posmívá se a vtipkuje jeho korespondent takto:

„Ďábel v Illfurtu. Jak bohatá to kořist pro velké i malé novináře. I hrdinné činy Herkulovy blednou před hrdinskými kousky těchto ďáblem posedlých dětí. Krucifixy a amulety na jejich krku zavěšené se za praskotu a zelených a modrých plamenů proměňují v prach. Děti předpovídají budoucnost - a největší všech divů - bez zvonů a provazů odzvánějí jiným lidem k smrti. A to je pouze předehra. Každý den přináší nový div, dokud se satanu nezlíbí - doufejme, že to bude co možná nejpozději - do své říše se vrátiti.

Ovšem, osvícení duchové budou klásti nediskretní otázky. Budou se tázati, proč právě tyto ubohé děti spíše než jiní měly tu pochybnou čest hostiti rohatého boha. Vypráví-li se jim o chraptivém křiku, plachém pohledu, škuobání a křečích, odpovídají: „Toť samá hysterie, plyny, padoucnice a místo svěcené vody

odporučuji sprchy, silnou stravu, klystýry a různá projímadla. Ještě štěstí, že netvrdí, že i věřící a vymítači ďáblů, poslednější zvláště, mají ďábla v těle, a sice toho nejhoršího ze všech, totiž absurdního.“

Podle těchto příkladů můžeme zjistiti, s jakou frivolní lehkomyšlností nevěrecký svět soudil o těchto tak zvláštních věcech, vystříhaje se podrobiti je bližšímu prozkoumání. Učení o pekle a zavržených andělech se jim zkrátka nehodí do krámu a proto se spokojí pokrčením rameny a laciným posměchem.

Mnohem zdrželivější byli lékaři, kteří děti v prvním období léčili, zvláště pp. Dr. Krafft, Dr. Henri Weyer a Dr. Alfred Szerteki z Mülhausen. Shledali nemoc jako nevysvětlitelnou, neodvážili se však o její povaze podati nějakého úsudku. Okresní lékař z Altkirchu, Dr. Lévy, řekl panu faráři Breyovi docela otevřeně, že jeho umění je zde bezmocné a že tu spíše katolická Církev může pomoci.

Zpráva o posedlosti a vysvobození obou dětí dostala se až do Paříže, kde se pak tímto případem zabývaly též velké bulvární listy, ovšem ne vždy v příznivém smyslu. Tak na příklad zařadil Edmond Aboût do svého listu „Opinion Nationale“ korespondenci, která

tyto události označila jako humbug a tvrdila, že se děti dosud nalézají v tomto bídném stavu. Časopisy „Industriel Alsacien“ a „Journal de Colmar“ tento článek otiskly.

Proti tomu zaujalo štrassburské biskupství veřejné stanovisko a dalo redakcím udělití panem generálním vikářem Rappem následující šňupku:

„Ve Štrassburku dne 9. ledna 1870.

Pane redaktore!

Ve Vašem čísle ze dne 7. ledna uveřejnil jste zprávu o Štrassburku, která vyžaduje opravy. V Illfurtu je malý hoch již čtyři roky stížen nemocí, jejíž původ a povahu nedovedli odborníci zjistiti. K opětným žádostem starosty a faráře nařídil štrassburský biskup vyšetřování a rozhodnuto dopraviti dítě do sirotčince kláštera Všechn Svatých v Schiltigheimu. Po více měsíců pozorovány nepřetržitě neobyčejné zjevy, jež zde rozebíratí považují za zbytečné, které však budou podrobně uveřejněny v jednom z alsaských náboženských časopisů. A tato komise, již nikdo, mimo Vašeho korespondenta, neupřel schopnosti a odborné znalosti, přišla k náhledu, že tato skutečnost jest jediné nadpřirozeného původu. Církev používá při podobných, ba i pochyb-

ných případech, zvláštních modliteb. Tyto modlitby byly vykonány a od té doby je dítě úplně zdravé. Váš korespondent řekl opak pravdy, tvrdě k našemu úžasu, že dítě zůstalo v témž bídém stavu. Poznámky, vtipy a hany, kterými svůj článek okořenil, se dost možná Vaším čtenářům líbily. Nechci se u toho pozastavovati. Chtěl jsem pouze skutečnost zjistiti a očekávám od Vaší loyality, že tento dopis uveřejníte v jednom z nejbližších čísel Vašeho časopisu.“

Podepsán: Rapp, generální vikář.

*DOPLNĚK - Dopis Dèpolda Burnera
panu rektoru Hausserovi ¹ bývalému al-
mužníku v Saint - Charles, zemřelému
2. listopadu 1921*

Mladšímu chlapci Josefovi bylo při vypuknutí nemoci teprve 8 roků a tudíž dovedl sotva čísti a psát, ale starší jeho bratr byl již pokročilejší a dovedl, byť i nedokonale a ještě s chybami, německy a francouzsky čísti a psát. Ale když se dostavila krise, bavil se s návště-

¹ Doklady p. Haussera.

vníky mnohdy celé hodiny bezvadnou francouzštinou.

Naše čtenáře bude jistě zajímati děkovný dopis, jež Děpold ještě v témž měsíci svého vysvobození psal tehdejšímu almužníku, panu Hausserovi. Podáváme jej v úplném souhlasu s francouzským originálem:

„J. M. J. V Illfurtu, dne 31. října 1869.
Svatá vůle Boží.

Pane abbé almužníku!

Kladu sobě za čest, vyjádřiti tímto své uznání za všechna dobrodiní, jichž se mi ve Vašem posvátném domě milostí našeho Pána Ježíše Krista a jeho svaté Matky dostalo. U Vás došel jsem toho štěstí, býti vysvobozenu z mého nadpřirozeného utrpení. Cítím se dnes tak šťasten jako nikdy předtím. Těším se nyní se svým bratrem Josefem, který, jsa toutéž nemocí stížen, byl 27. října naším panem farářem uzdraven. Dnešní neděli obcovali jsme v kostele s celou farností děkovným službám Božím se slavným Te Deum, vyzváněním a slavným požehnáním na poděkování za nezměrné štěstí, jehož se nám dostalo.

Nyní navštěvujeme kostel i školu, jako kdybychom nikdy nebyli bývali nemocni; myslím, že jsme měli zvláštní nemoc, ježto se nedove-

deme upamatovati na žádnou z přestálých útrap, ale ještě jednou díky Bohu, že jsme vyléčení.

Končím s Bohem, poroučeje se do Vašich modliteb.

Přijměte můj nejuctivější pozdrav.

Děpold Burner.

Též srdečný pozdrav vzelebné matce představené a sestře Damase. Pozdrav mých rodičů všem sestrám."

Čtenáře bude snad zajímati, co se dále shochy stalo a co z nich bylo. Oba zemřeli v mladistvém věku. Děpold zemřel již za půl druhého roku po svém vysvobození, totiž 3. dubna 1871, maje teprve 16 let. Jeho bratr našel práci v Zillisheimu a zemřel tamtéž 13. ledna 1884 ve věku 27 let, když se byl dříve, 7. ledna 1881, v Zillisheimu s Alžbětou Simmetovou oženil. Roku 1883 narodil se mu syn, který však téhož roku zemřel. Pan farář Brey přispěchal k loži umírajícího Josefa Burnera, aby mu udělil svátosti umírajících a připravil jej na cestu do věčnosti. Tento horlivý pastýř duší, který skoro 30 let tak požehnaně spravoval farnost illfurtskou, zemřel v pověsti svatosti dne 26. září 1895 ve věku 68 let. Podnes vyprávějí lidé v Illfurtu, že bylo i jemu, jako kdy-

si svatému faráři z Arsü, po celý život snášeti sužování od pekelných duchů a to hlavně v noci. Svěcenou vodou pokaždé lomození zažehnal. Tutéž radu dával i nečetným návštěvníkům, kteří se odhodlali žádati u něho noclehu.

Nástupcem faráře Breye byl farář Augustin Soltner, který v roce 1901 starou faru dražbou prodal a vystavěl poblíž kostela pěknou farní budovu a před jejím průčelím nádherný pomník abbému Bochenovi, poslednímu alsaskému mučedníku revoluce.

D O D A T E K

POSEDLÁ ČERNOŠSKÁ DÍVK A

1 - Při službách Božích

Africký missionář, Pater Erazim Hörner, z řádu trapistů, vypráví podobný případ posedlosti, jenž se udál v roce 1906 v území černochoů (Natal, Jižní Afrika). I tento velmi zajímavý případ potvrzuje pravdu katolického učení o jsoucnosti zlých duchů a jejich příšerné moci, jakož i o strašlivosti těžkého hříchu a o tom, jak velice jest prospěšna svátost pokání. Potvrzuje též moc katolické Církve nad duchy podsvětí podle slov Spasitelových, jež pronesl k apoštolům: „Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati“ (Mark. XVI, 17). Část této události uveřejnil již Pater Schöbitz, redemptorista, pod titulem: „Zda-li pak jsou ještě dnes ďáblové?“

V létě roku 1906 byly pozorovány u 17leté černošské dívky Kláry Germány Celeové zcela podivné zjevy, jež nebylo lze přirozeným

způsobem vysvětliti. Dívka pokřtěna již jako nemluvně a ve věku 4-5 let přivedena do misijní školy sv. Michaela. Rodiče byli při jejím narození ještě pohany; obrátili se sice později, ale nepožívali nikdy dobré pověsti.

V jejich chatě (kralu) panovaly věčné nespáry, hádky a klení. Dítě bylo slabé, hodně vytáhlé děvče, dosti nadané a dobrou zpěvačkou. Byla však velmi náladová, dnes nezbedně veselá a zítra rozmrzelá a zamlklá, ale vždy velmi živá, popudlivá a k zlosti náchylná. Po prvním svatém přijímání chovala se nějaký čas dosti dobře. Ale brzo nabyla u ní lehkomyšlnost opět vrchu; zanedbávala přijímání svatých svátostí a osvojila si prazvláštní způsoby.

Stala se všem nápadnou příšerným leskem svých očí. V noci tvářila se jako šílená. Zuřila a křičela: „Jsem ztracena, neplatně jsem se zpovídala a svatokrádežně přijímala. Jsem nucena se oběsiti. Satan mne volá.“ Všechny domluvy byly marné. Tu a tam byla trochu klidnější. Jednoho dne odevzdala Pateru Erazmiu lístek, který obsahoval upsání ďáblu. Jak se dívce toto upsání dostalo do rukou, nedovedl si nikdo vysvětliti, ale ke Stolu Páně již nepřistupovala.

Dne 20. srpna 1906 zuřila neslýchaně; roztrhala vrchní šat na kusy, skřípala zuby, štěkala jako pes a křičela o pomoc: „Sestro, zavolej mi Patera Erazima. Musím se zpovídati a chci nyní vše říci. Ale rychle, sice mne Satan usmrtí. Má nade mnou moc. Nemám při sobě již nic svěceného, neboť medailky, jež jsem nosila na krku, jsem zahodila.“ Sestra Juliána, představená u sv. Michaele, se velmi zalekla, ale ihned jí zavěsila na krk jedno „Agnus Dei“, jedno pouzdro se svatými ostatky, medailky Neposkvrněného početí a sv. Benedikta a pokropila ji svěcenou vodou. Dívka hlasitě vykřikla: „O, sestro, pálíš mne. Pošli pro Patera Erazima, onť jediný může mi pomoci.“

P. Erazim byl zavolán. Nalezl Germánu v kruhu jejích družek a tří sester. Byla ve zběsilém rozhovoru s jednou neb dvěma neviditelnými bytostmi, z nichž jedna křičela: „Nyní nadešla naše hodina. Teď nás bude mnoho posláno na svět, abychom pokoušeli, sváděli a trápili duše. Běda tobě, Germáno. Dosud jsem byl sám, ale nyní jich přijde mnoho tebe trápit.“

Ale dívka zvolala: „Co máte se mnou? Já za to nemohu. To sestry zavolaly kněze, ale já jsem mu to nejtěžší ještě neřekla.“

Pater Erazim udělil ubohému dítěti požehnání. Germána se naň ostře podívala a řekla: „Mám to říci tomu zde? Řeknu mu to. Již toho mám dost a ty mne příliš soužíš. On má též úpis, jejž žádáš zpět. Vzal jej s sebou... O, ten, jenž jest ve mně, ukrutně mne trápí. Jeho jméno jest Satan.“

Erazim se jí pak tázal: „Kdo pak jsi?“ - „Já jsem to.“ - „Jsi Germána?“ - „Ne, nejsem Germána. Jest mi sice jíti odtud, ale Germána je moje. Však ji dostanu! Odstraň tento obraz (medailku Matky Boží). Ta nám potřela hlavu. Je to Maria. Pryč s ní. Vidíte hada pod jejíma nohama? To jest našinec, drak!“ Na to se divoce a potupně smál.

Germána: „Já jsem Satana volala a on přišel. Čtyřikrát jsem přijímala hodně a potom vždy svatokrádežně. Také jsem se nikdy nepřiznala, že zloduch ke mně přišel. Jsem ztracena, musím si zoufati. O, zoufati si jest strašné!“

V neděli, dne 26. srpna 1906 poručil Pater přivést posedlou z misijní stanice sv. Michaele k nedělním bohoslužbám. Jedna sestra ještě s jednou silnou dívkou vedly ji do kaple. Všechny tři zůstaly v pozadí státi. Hned na začátku slavné Mše sv. stala se Germána nepo-

kojnou, dělala posunky a začala tlachati. Při evangeliu bylo již sotva lze ji udržeti. Nyní jal se kněz čísti evangelium, obsahující slova Spasitelova k apoštolům, když se byli marně namáhali vymítnouti ďábla z hluchého: „Takový druh ďáblů nevymítá se leč modlitbou a postem“ (Mat. XVII, 17-20). Ihned poté strhl se povyk. Dívka snažila se všemožným způsobem kazatele rušiti. Křičela, tleskala rukama a smála se. Pak zase nadávala a zuřila, skřípěla zuby a pojednou pádila z kostela ven.

Několik sester ji přivedlo zpět a vykázaly jí místo v první lavici. Mezitím povzbuzoval kněz přítomných k modlitbě a bdělosti, aby neupadli v tenata zlého nepřítele, neboť Satan jest lhářem od počátku a snaží se jen lidi sváděti.

„Lež“, křičela Germána, mrštivši modlitebními knihami na zem.

„Mlč“, poručil jí kněz, „a vyznej pravdu“.

„Ano, všechno jest pravda,“ vyznala nyní dívka hlasitě.

Kazatel líčil dále, jakým způsobem Satan duše svádí, totiž: žádostí očí, žádostí těla a pýchou života. Mnoho lidí dá se jím oklamati, trvají ve svých hříších a zamlčují je ještě ve svaté zpovědi.

„Nezpovídejte se,“ křičela do toho Germána.

Kněz, přikázav jí mlčeti, kázal dále, mluvě o otroctví hříchu a o bídém stavu těch, kteří nehodným přijímáním svatých svátostí hromadí svatokrádeže.

„Jen všechno zamlčujte,“ volala posedlá znovu, „lžete hodně při zpovědi.“

„Přestaň s takovými řečmi, vyznej spíše pravdu.“

„Ano, vše co pravíš, jest pravda.“

Kněz uvádí dále prostředky k dosažení vytrvalosti: „Věřte v Boha, milujte a ctěte jej, zachovávající jeho přikázání.“

Germána vrčela a štěkala, opičila se po knězi, napodobujíc jeho řeč a vyplazujíc jazyk, křičela: „Co znamená věřit? Bůh? - Kde jest Bůh? - Vždyť jsi Boha neviděl! - Jak můžeš říci, že jest Bůh?“

„Mlč, duchu nečistý a mluv pravdu!“ - Germána: „Ano, jest Bůh. Sídlí v nebi, jest všude přítomen a já jej viděl...“

Nyní napomínal kazatel věřících k pevné víře, k pokání a návratu k Bohu dobrou zpovědí.

„Jenom toho nečiňte,“ řvala dívka, „je to

samá lež a klam. Přestaň už se svým kázáním, trápíš mne.“

A Pater pokračoval v kázání, jsa křikem Germaniným stále přerušován: „Lež, jen toho nečiňte.“ Jednou zvolala: „Zpovídejte se vždy neplatně, bez všeliké přípravy, bez zpytování svědomí, bez lítosti a předsevzetí a tak vejďte do nebe.“

Když byla zmínka o svěcení neděle a o včasném dostavení se ke Mši svaté, křičela: „Nečiňte tak, přicházejte až po pozdvihování. Tlačte se a smějte se v kostele a utíkejte uprostřed bohoslužeb pryč.“ Za chvíli křičela: „O jak dlouho kážeš! Kdy již přece přestaneš?“

Ke konci kázání vyzval kazatel přítomné, aby poklekli. Modlil se s nimi vzbuzení lítosti, obnovení slibu křestního a mimo to vzývání Matky nebeské.

„Nekleknu,“ řvala dívka, „nelze mi Bohu úcty prokazovati. Dělejte to všichni jako já. Upište se Satanovi.“

Lidé trnuli hrůzou; všichni byli v hloubi duše rozechvěni. - Poté zpívalo se *Credo* a při slovech „*Et incarnatus est*“ choulila se a štěkala Germána jako pes. Při obětování pozdvihla se od země a vznášejíc se ve výši asi dvou metrů, přeletěla přes opěradla lavic a snesla se

za potupného smíchu v presbytáři za ministranty k zemi. Obrátivši se pak k lidu, volala: „Klaňte se mně!“ Kněz jí poručil, aby mlčela a se vzdálila. „Nemohu Bohu úcty prokázovati“, odpověděla, „nejde to.“

Rovněž i při pozdvihování a svátostném požehnání bručela a zuřila. „Přestaň se svým kouřem! Nemohu si kleknouti, nelze mi se klaněti.“

Na tyto bohoslužby účastníci jistě nikdy nezapomenou.

2 - Satan a kříž

Jednou vyšplhala se Germána - jako již vícekrát předtím - na příční zeď 2 1/2 metru vysokou a asi ruku širokou, střechou krytou a tančila na ní. Pojednou se zastavila. Na zdi pod jejíma nohama visel kříž. Tu se začala, vlastně její démon, pronikavě smáti a rukama tleskati.

„Ha,“ zvolala, „zde jest nyní ten Ježíš, syn člověka, Syn Boží; visí na kříži, ha, ha, ha. V nebi bylo kdysi řečeno: Božské Slovo stane se jednou člověkem. . . pak bude nám andělům klaněti se též člověku Ježíši, protože jest Bohem. Ha. Neměli jsme tedy býti zvoleni my andělé, čistí duchové, abychom ve spojení s tím-

to Slovem vystupovali jako vykupitel, ba ani Lucifer, anděl nejvyšší... ha, ha, ha. - Bůh se chtěl státí pravým člověkem, jehož tělo z hlíny učiněno Bohem a člověkem v jedné osobě. - A my andělé, čistí duchové, měli jsme se pak tomuto člověku Ježíši klaněti! ha, ha, ha. *Non serviam* (nebudu sloužiti), řekl pak Lucifer a velké množství s ním.

Pak nastal na nebi boj. Michael, ten bídník, nás přemohl; podlehli jsme a Bůh nás nenáviděným Michaelem svrhl s nebe do propasti věčných plamenů a muk! - O, jak bylo nebe krásné! - avšak *non serviam* na věky. Nikdy nebudeme se klaněti Bohu, jehož nenávidíme, nikdy Synu Božímu.“ -

Tu démon ustal, chvěje se. Pojednou volá poznovu ústy dívky:

„Ha, ha, ha! Bohu býti roven, Bohu, jehož nenávidím. Chtěl jsem svůj trůn upevniti nad trůnem jeho, chtěl jsem Bohu býti roven. Tu svrhl nás Bůh, jehož nenávidíme, nenáviděným Michaelem s našich trůnů a vyvrhl nás z nebe. Ale nyní stojím přece nad ním, nad Ježíšem, Synem Božím, synem člověka. - Ha, ha, ha! Skolte ho! Na hlavu mu šlápnu, tomuto synu člověka.“ Při tom šlápla posedlá zuřivě jednou nohou dolů na kříž, odplivla a opakovala s po-

tupým posměchem: „Ha, ha, ha! Nyní jest syn člověka dole a já nahoře. On pode mnou a já nad ním.

V ráji bylo řečeno: Ona potře hlavu tvou. Ano, Ježíš, syn Marie, měl nám hlavu potříti. Nyní stojím já nad ním a šlapu na jeho hlavu!“ Opět šlápla zuřivě dolů na kříž a odplivnuvši si, křičela: „Ti hoši pěkně zřídili syna člověka, biči do krve jej rozedrali, uplvali a jemu se posmívali, korunou trnovou korunovali a na kříž přibili. Ha, ha, ha! Zde visí nyní Boho-člověk, Syn Boží, syn člověka. Sláva tobě, králi! Já nad tebou, ty pode mnou, ha, ha, ha!“

Tu náhle seskočila dolů, chvějíc a choulíc se na zemi a všecka se třesouc, vyrazela ze sebe zoufalý nářek. Jako vypráskaný pes klidila se odtud do ložnice.

3 - Kázání pekelného ducha

Všemohoucí Bůh používá někdy zavrženého pekelného ducha k tomu, aby vydal pravdě svědectví. Tak dosvědčil Satan v illfurtském případě pravost katolické víry a učení Kristova. Zde zase měla kdysi tato nešťastná černošská dívka dojmavé kázání o Nejsvětější Svátosti. Bylo přítomno několik kněží a řádových

sester. Germána postavila se před hlavní oltář a zvolala silným, úplně změněným, cizím hlasem:

„Zde ve svatostánku ve svaté hostii jest přítomen Ježíš Kristus jako Bůh a člověk, s tělem i duší, s tělem i krví. Ano, jest zde pravdivě přítomen, Bohočlověk, jeho nenávidím. Obklopuje jej mnoho andělů, kteří se mu klaní. Vidím je, vidím je, vy jich nevidíte, ale zato my. Zde, zde jsou. Ach, andělé se klanějí Ježíši, Bohu svému a Bohu vašemu, jeho nenávidíme. Klanějte se též Ježíši, jako andělé. My se mu neklaníme. Nemůžeme a nechceme se mu klaněti, Bohu, jeho nenávidíme. - Ježíš, zde přítomný, má mnoho legií andělů, kteří se mu klanějí a jemu slouží. Sedí zde na trůně, vše se mu koří. Hleďte jen, hleďte, jak se mu všichni klanějí - jen my ne. -

Ha, my máme také krále, sedícího na trůně ohnivém. Má ohnivou korunu na hlavě. Obklopuje ho oheň. Legie mu slouží, musí mu sloužiti, jsouce ohněm mučení. Náš král zove se Lucifer a má svou říši a svůj trůn v pekle. Běda, běda nám! Věčně v pekle, ve věčném ohni, ve věčných mukách!“ - Vyrážela ze sebe bolestné výkřiky. - „V pekle je to strašlivé, je tam vedro a zima, oheň a krutá, krutá

zima. Je tam strašlivý oheň a přece nejtemnější temnota. Přes tu temnotu se zavržení navzájem vidí, zavržení andělé a lidé. Panuje tam samá zášť a hádky, klení a vzájemné proklínání, nenávist a trápení vždycky a vždycky, bez konce, bez naděje někdy odtud se dostat, vždycky trvati v tak nevýslovném trápení, po celou dlouhou věčnost, běda, běda!

O, v nebi to bylo tak krásné! Boha jsme viděli. Nechtěli jsme sloužiti. Nyní jsme zavrženi, zatraceni Bohem, jeho nenávidíme. Běda! Ale to nejtěžší a nejtvrdší teprve přijde. V den soudu přijde tento Ježíš, zde v Nejsvětější Svátosti přítomný, jako všemohoucí soudce soudit lidi i anděly, nás, anděly zavržené. O, kdyby nebylo nám dostaviti se přede všemi k tomuto soudu! To bude strašlivé! Ale bude tak! Bůh, jeho nenávidíme, nás k tomu donutí. O, jaký to den hrůzy a muky! Ježíš, Boho-člověk, všemohoucí soudce, upře na nás svůj hněvuplný pohled. Kdo jej bude moci snést? - Běda, běda! A což rozsudek: Odejděte zatracenci do věčných muk, vy zavrženci, pryč ode mne na věky!“

Při těchto slovech kanuly z očí posedlé dívky bohaté slzy a z úst dral se jí srdcervoucí nářek a zoufalé výkřiky. Všichni přítomní byli

až do hloubi duše rezechvění. Pater Apolínář připojil ještě několik slov: „Ano, kdyby bylo dovoleno Satana litovati, vzbuzovalo by jeho neštěstí velkou soustrast; leč on nechce o pokání ničeho věděti, Boha nechce ani ctíti, ani mu sloužiti a jest ve své zlobě zatvrzelý. - Jak asi hrozné jest upadnouti v ruce Boha živého. Kdo nicméně do pekla přijde, přijde tam jedině svou vinou. Jak strašné!“ Posedlá opakovala častěji, že pro hříchy nečistoty a smilstva přijdou mnozí do zahynutí a že oheň pekla nelze porovnat s ohněm pozemským a muky v něm nedají se vůbec vyliciti.

4 - Strach Satana z Panny Marie a ze sv. Michaele. Jeho veliké vědomosti.

V pokoji visel obraz, představující Matku Boží bez poskvrny počatou, jak klade nohu na hlavu hadovu. Kdykoliv Germána na obraz ten pohlédla, zachvátil ji zuřivý vztek, ano přímo běsnila. Snažila se obraz propíchat hřebíky a jehlami, plvala naň a pěníla vztekem. Zloba její se vybíjela přímo v bouři: „Ta, ano, to jest ta, jež nám hlavu potřela, a to svým synem, synem člověka, Ježíšem, jehož nenávidíme. Ha, první Evu jsme v ráji oklamali.

Chtěla býti Bohu rovna - oči se jí otevřely, ha, ha. Ano, oči se Adamovi a Evě otevřely, klešli jako my, byli zatraceni... Tu přišla tato druhá Eva, tato Miriam, tato Maria, nad níž nemáme moci, a stala se Matkou syna člověka, Matkou Boha, jehož nenávidíme.“

Pak ukázala na hada a ďábelsky se smějíc a rukama tleskajíc, volala: „Toť jeden z našinců, starý had, ha, ha, ha! Had jest opatrný a zcyltralý. - O, jak nenávidíme Marii, jež potřela hlavu hadovu.“

Nále se odmlčela, odešla a sedla si do kouta, bručíc a kňučíc a obličej si zakrývajíc. Tu a tam dostavovaly se též krise, za nichž Germána byla značně mučena, takže řvala a vyla zoufale.

Mimo Boha a Matku Boží byla posedlá též plna ďábelské zášti vůči sv. Michaeli. Mluvili o něm, byla její veliká zášť patrna ze slov a posurků. První boj na nebi byl dojista cosi velkolepého. Vztek Satana a jeho přivrženců jest snadno si poněkud představit, uváží-li se, co kosi měli jako andělé a co ztratili. Příšerně působil zoufalý nářek nad věčnou ztrátou nekonečného štěstí a blaha a přece zněl závěr vžd stejně: „Neklaníme se, nebudeme sloužiti.“

Spravedlivý Bože, jaká to hrůza!

Když Pater Erazim zamýšlel odcestovati do Říma, nevěděl o tom nikdo, vyjma bratra Medarda, který však o věci zachovával přísné mlčení. Při odchodu řekl Pater, že cestuje do sousední misijní stanice Himmelsbergu, aby vyslechl čtvrtletní zpověď tamějších sester, což také učinil. Ale odtud cestoval dále do Durbanu, kde vstoupil na loď, která jej měla dopravit do Italie. Téhož večera řekla poslední sestrám: „O, vy hňupky, myslíte, že Pater šel do Himmelsbergu a že se zítra vrátí? Ten se nevrátí, neboť jede ráno do Durbanu a odtud do Evropy, do Říma; ano, cestuje do Říma.“

Všechny se divily a myslely, že dívka žertuje. Brzo však seznaly, že mluvila pravdu. Germána hlásila pak pravidelně, kde se právě Pater zdržuje, ve Špýru, v Oelenbergu Lutterbachu, v Miláně, v Římě. Vše se shodovalo na den i hodinu.

Když byla tážána, odkud tyto a ostatní tajné věci ví, odpověděl démon: „O, jedně Bůh, jehož nenávidím, jest vševědoucí a vudepřítomný, nikdo jiný. Ani andělé, ani my duchové. Ale rychlostí myšlenky mohu nám octnouti se brzo tu a brzo tam, avšak nikdy nemůžeme býti na dvou místech zároveň. Je

nás však mnoho legií, tolik, že by se slunce zatmělo, kdybychom měli tělo a byli lidem viditelní. Nespočetní ti duchové ve vzduchu, na zemi a na všech místech světa vidí a slyší vše, co lidé mluví, co konají a co provádějí, ano, i co si myslí. Rychlostí blesku se sejde-me a všechno si navzájem sdělíme. Jest nám též našim představeným podávati zprávy. Lucifer pak se dozví všechno. - Dávát velkým rozkazy a ti zase nám.“

Často opakoval: „V přítomné době (1906 - 1907) vypuštěny z pekla na svět celé zástupy nespočetných démonů. I Lucifer byl puštěn, Lucifer, náš král. Všichni se potulujeme světem, abychom lidi sváděli. Pracujeme usilovně, podněcující lidi k závisti, nenávisti, ne-svornosti, k rozepřím a válkám, hříchům a ne-pravostem. Ano, pracujeme pilně, neboť čas jest již krátký; ale nyní dovolil nám Bůh, ježž nenávidíme, lidi pokoušeti a sváděti. Bez jeho vůle a dovolení nemůžeme nic činiti. O, ti hloupí lidé!“ Tu přerušil svou řeč.

5 - Germána Cele-ová,

posedlá dívka rozuměla v záchvatech všem řečem, ve kterých jí kladeny otázky. Tak při

exorcismu odříkávala celé odstavce obřadních formulí latinsky napřed, opravovala, posmívala se a různé věci zesměšňovala. Pak tu a tam vyražela ze sebe zoufalé, kosti pronikající vytí; tělo jí bubřelo a vznášela se nad zemí. Když záchvat minul, dostavila se velká sklíčenost a umdlenost.

Đábel v ní řádící byl často velmi tlachavý. Se zálibou zjevoval nejtajnější provinění a hříchy přítomných, takže hluboce zahanbeni rychle odcházeli.

Označoval při takových zjeveních i čas a místo, jakož i jména osob zúčastněných. O všech těch věcech nemohla se dívka způsobem přirozeným dovědět; bylať odloučena od všelikého styku s cizími osobami. Když se však lidé dobře vyzpovídali, posedlá mlčela; zatajené hříchy, však zjevovala. Tehdy mnozí uvedli své svědomí do pořádku.

Byla-li vzývána nejsvětější jména Ježíš neb Maria, zachvátil Satana nesmírný vztek a vyražel ze sebe příšerná rouhání. I na těle bylo posedlé mnoho, velmi mnoho vytrpětí, až kvílela a naříkala bolestí. Jak hrozné to pomyšlení, s tělem i duší propadnouti na věky v moc Satanovu!

Prazvláštní dojem činilo, když se Germána

vznášela ve vzduchu; stávalo se tak někdy v poloze vodorovné, někdy kolmé. Vodorovně zdvíhala se pomalu z postele, na níž ležela, vznášejíc se až do dvou metrů nad postel a spočívala pak vodorovně natažena, volně ve vzduchu. Při tom jí oděv nevisel od těla dolů, nýbrž zůstal pevně a slušně k tělu přilehlý. Po delší době se pak pomalu zase spouštěla dolů.

Někdy vystupovala kolmo do výše a to i v kostele u přítomnosti celé missijní farnosti. Vznášela se často 1 1/2 metru nad zemí a setrvala v té poloze dosti dlouho, aniž se komu podařilo stáhnouti ji dolů. Nezdařilo se to ani spojeným silám sester, za pomoci ještě několika černošek. Dokázalo se to teprve pokropením svěcenou vodou, což se ovšem neobešlo bez jejího vrčení a vzteku. Hned poté však se zhroutila, plačíc jako děcko.

Satan ji sužoval ještě jiným způsobem. Brzo nadmula se jí značně prsa, brzo život, ale jen na krátko. Jindy opět stala se hlava nestvůrně velikou, krk nepřirozeně dlouhým, pak se opět tváře příšerně nadmulý nebo se utvořilo v okamžiku na krku obrovské vole, jež pak stejně rychle zmizelo. Tělo se často nepřirozeně zkroutilo a zkrřivilo a jazykem šlehala po způsobu hadů.

Často pobíhalo jí také cosi jakoby na prst silný provaz pod kůží celého těla, přes ruce, ramena, krk a boky až do nohou. Při tom vyražela ze sebe výkřiky bolesti. I v tom se osvědčil účinek svěcené vody a kněžského požehnání. Zjevy a záchvaty okamžitě přestaly.

Při záchvatech byly ze všeho nejprříšernější její žhavě se lesknoucí oči, z nichž sálal vztek, zlost, hněv, nenávist a potupa. Každého, kdo ten pohled spatřil, polilo horko a pronikalo mrazení. Přítomní měli dojem, že je pekelný duch chce pohltnouti a zničit. Mnozí se naučili opět se modlit a to s takvou zbožností a vroucností, jako nikdy před tím.

6 - Germána a zpověď

Příšerný dojem působily přesné vědomosti černošské dívky o tajných věcech, zvláště o hříších a různých chybách návštěvníků. Několika hochům a dívkám, zvláště ze školy zběhlým, vytkla veřejně hříchy při zpovědi zamlčené, takže se začali hrůzou chvěti. Pateru Erazimovi bylo jí často uložiti s největší přísností mlčení. Potom volal zlý duch zlostně: „Jsem knězem vázán; nebýti toho, řekl bych vám strašné věci.“

Ale zvlášť ostře nabrala si dva venkovské chlapce, Josefa a Františka. Oba odešli hluboce dojatai do kostela, aby tam kajícně vykonali zpověď. Podobně se vedlo i dvěma ze školy zběhlým dívkám, Kordule a Crescencii. Kordula se chvěla na celém těle, když jí neviditelný zjevil všechny její hanebnosti, nemohouc ani slova ze sebe vypraviti. Jisté sodálce z Himmelsbergu řekla posedlá: „Teď jsi ještě docela dobrá, ale myslíš, že tak zůstaneš? Dej si pozor, dostaneme tě.“

Ale zvlášť nápadně se chovala ke své bývalé přítelkyni, která již dlouho nebyla u zpovědi. Když vešla do pokoje, vyskočila Germána, pojala ji za ruku a sedla si s ní společně na lavici. Mazlila se s ní a přívětivě ji hladíc řekla: „Ano, ty jsi moje! Posloucháš a plníš všechna moje přání. Jsi mojí otrokyní!“ Objavši ji kolem krku, poklepala jí důvěrně na rameno se slovy: „Ano, tys mojí společníci.“ Posléze jí šeptala do ucha: „Jen se nezpovídej, nezpovídej se, to je špatné.“

Dotyčná odešla všechna zdrcena a pospíšila si vykonati zase dobrou zpověď.

Případ posedlosti, jenž se zde vylicuje, nepřinesl Satanovi ani nejmenšího zevního výsledku. Ba naopak, nikdy nepřístupovalo v misij-

ní stanici sv. Michaela tolik dětí a dospělých k svatým svátostem, jako právě v těch dnech.

Jak strašné to poučení pro vlažné katolíky, kteří po celý rok žijí ve hříchu, odkládající stále zpověď pro ně tak nutnou, kteří se do roka spokojí jedinou velikonoční zpovědí a tu ještě konají pouze z lidských ohledů a jenom povrchně. O kdyby věděli, jak jest s nimi ďábel spokojen!

7 - Germánino první vysvobození

Biskupu provincie Natalu, Mgr. Jindřichu Delallemu, z řádu mariánských oblatů, došla zpráva o hrozných událostech ve sv. Michaeli, ale byv zaneprázdněn nutnou cestou do Evropy, nemohl osobně do missijní stanice přijíti a proto nařídil dne 10. září 1906 PP. Mansuetu a Erazimu vykonati na posedlé slavný exorcismus.

Výkon obřadu ustanoven na středu dne 12. září v 7 hodin ráno. Dostavili se též rektori z misijních stanic Lurdu a Marienthalu, PP. Apolinář a Solemus. Germána vešla do kostela provázena třemi dívkami a několika dospělými černoškami a usedla na židli. Jakmile začal kněz modliti se litanie ke Všem Sva-

tým, stala se neklidnou, škubala sebou a vstavši, roztrhala pokrývku hlavy.

Když byl démon tázán na své jméno, zněla odpověď: „Mélek“ (hebrejské označení pro krále). Potom ještě dodal: „Jenom malou chvíli ještě a budu nucen odejít. Vyletím oknem kruchty, ale Germána musí se mnou. Spadneme na zem mrtvá, pak teprve sestoupím do pekla.“

Jelikož exorcista s tím nesouhlasil, začal Satan strašlivě řvati a zuřiti. Došlo to tak daleko, že bylo nutno dáti dívce pouta. Její obličej byl strašně znetvořen. Nejvíce křičela, když se k ní přiblížil ostatek svatého Kříže a když byla kropena svěcenou vodou. Patrně rozuměla všem modlitbám zaklínacím latinského rituálu a odpovídala správně na všechny latinské otázky. Byla zlostí téměř bez sebe, když kněz pronášel slova: „*Inimicus fidei et generis humani, auctor mortis, radix malitiae.*“ (Nepříteli víry a pokolení lidského, původce smrti, koření veškeré zloby.)

Na otázky knězovy odpověděla Germána mezi jiným: „Naším knížetem je Lucifer. Tak jako má Bůh své pluky andělů, tak má i Lucifer svá válečná vojska. Jsme rozděleni na různé hodnostní třídy. Jsou mezi námi malí a velcí.“

„Jsi velký nebo malý?“ - „Jsem malý.“ - „Kdy odejdeš?“ - Za nářku kosti pronikajícího odpověděl: „Běda, jest mi již jen krátký čas vyměřen. Zřítím se do pekla a nikdy více se již nevrátím, nikdy, nikdy více.“

A ukazuje na svatostánek, pravil: „Tamť jest Ježíš, který mi dovolil do Germány vejíti. Tamť jest, Germána jej miluje, ale já ho nenávidím.“

Zatím bylo poledne. Večer pokračováno v exorcismu až do noci - ale marně. Další část noci byla pro Germánu strašná. Sestry ji hlídaly. Ke druhé hodině zdvihla hlavu a hledíc zděšeně na levou stranu, volala: „Tu přichází jeden z našich z pekla.“ Potom se zdála naslouchati nějaké řeči, načež odpověděla: „Byla bych to udělala, ale otcové odepřeli. Nemohu, nemám žádné moci.“

Ráno (dne 13. září roku 1906) byl exorcismus opět obnoven, a to před mnoha osobami. Germána vypadala strašně. Její obličej byl příšerně znetvořen. Tloukla kolem sebe a bylo nutno dáti jí pouta a svázati ji. Ale to nebyla lehká práce. Neboť zdvihla se i se židlí do vzduchu a táhla s sebou i sestru Anakletu, která ji držela.

Když byla konečně přemožena, kousla ses-

stru do ruky, způsobivši jí bodavou bolest. Ale podivné kousnutí! Rukáv hábitu a ostatní šaty nebyly prokousnuty, nýbrž zůstaly na nich pouze pěna a stopa po zubech. Ale na ruce povstaly nejprv červené, pak modré a konečně zelené skvrny, odpovídající oběma řadám zubů. Uprostřed se jevila malá červená rána, jako při uštknutí zmijí. Příštího dne utvořily se na skvrnách vysoké, žlutou vodou podlité puchýře jako po spálení. Ruka bolela ještě mnoho dní.

Kněz obnovil znovu s vírou a důvěrou obřad a tentokráte se zdarem. Ještě jednou se Germána vyzdvihla do výše a křičela či spíše řvala: „Wooh - wooh -“ Nelze to vylíčiti. Zkroutila se několikrát jako umírající a pak se rovně natáhla. Tím bylo vše odbyto. Germána byla vysvobozena. Pouta jí sňata a mír zavládl opět v jejím srdci. Obřad zakončen slavnostním „Te Deum“.

8 - Germánino druhé trvalé vysvobození

Při různých záchvatech řekl Germánin démon, že bude sice vymítnut, ale že se zase vrátí a že po druhé bude hůře řádit než poprvé.

Skutečně posedl ji pekelný duch na jaře 1907 poznovu. Ohlásily se tytéž hrozné zjevy jako

dříve. Pateru Erazimovi bylo začátkem března 1907 odcestovati do Evropy. Proto rozhodl se biskup Mgr. Dellale, že vykoná exorcismus sám. Dne 24. dubna 1907 přišel ještě s dvěma kněžími z řádu oblatů do stanice sv. Michaela.

První den namáhal se biskup s třemi kněžími střídavě, konaje modlitby zaklínací od 8 do 12 a od 2 do 8 hodin večer - ale marně. Posedlou nebylo možno přiměti, aby mlčela, a démona, aby ustoupil. Ustavičně opakoval: „Všichni jste bezmocni, až do ustanovené doby. Mám dovoleno od Boha, jejž nenávidím, mluvit a zjevovati; proto budu tak činiti než uplyne mně stanovený čas.“

Druhého dne exorcismu, po dvouhodinné práci, vznesla se posedlá asi dva metry vysoko do vzduchu. Odtud volala potupně na zaraženého biskupa: „Není-liž pravda, biskupe, to se díváš a divíš. Halló, biskupe, udělej to také jednou po mně.“ Při tom se nezbedně smála. Biskup a kněží trnuli, nevědouce, co si mají počítí. Po delší době snesla se na rukou i nohou spoutaná posedlá na zem.

Nyní modlil se Mgr. Dellale sám s pevnou vírou modlitby zaklínací a vzýval zvláště Panu Marii bez poskvrny počatou a svatého Michaela o jejich mocnou přímluvu. Trvalo to

ještě dobrou hodinu. Konečně stala se Ľepo-
skvrněná i zde vítězkou nad peklem a ďáblem.
Za děsného zuření, proklínání a vzteku ustou-
pila konečně pekelná bestie a Germána kles-
la jako mrtvá k zemi. Když ji zdvihli, cítila se
od svého mučitele osvobozena, a ten se pak
již nevrátil. Nevýslovně rozradostněn zanotil
biskup „Magnificat“ a „Te Deum“ a celé shro-
máždění se modlilo s ním a s Germánou vrou-
cí modlitby díky.

Germána Celeová žila ještě 6 let příkladným
životem. O vánocích roku 1912 onemocněla
z nachlazení zánětem plic, jenž přešel v rychlé
úbytě. Dne 14. března 1913 o svátku Bolest-
né Panny Marie zemřela velmi příkladnou smr-
tí, s největším klidem a odevzdaností do vůle
Boží.

Jako konečný důsledek učiní zajisté náš čte-
nář toto předsevzetí: „Nechci se nikdy dobro-
volným těžkým hříchem vydati v tyranství to-
hoto strašlivého pekelného netvora, abych se
nestal jednou jeho obětí ve věčných a neko-
nečných mukách nade vše pomyšlení nešťast-
nou.“

O B S A H

Předmluva k prvnímu vydání	9
Předmluva k čtvrtému vydání	14
SATAN V ILLFURTU	
1. Dēpold a Josef Burnerovi	15
2. Dáblové	20
3. Satan a svěcené předměty	24
4. Satan a Matka Boží	32
5. Ztráta nebe - Pekelné muky	39
6. Satan a muziky, plesy a tance	42
7. Dábel prorokem	44
8. Nové pletichy	59
9. Mučednictví chlapců	64
10. Na poutním místě v Einsiedeln	70
11. Satanova přiznání	75
12. Nevěřecký lékař a ještě méně věřící učitel	78
13. Biskupská komise	82
14. Úřední hlášení strážmistra Wernera	87
15. Četník Schini upláchl	95
16. Výjev v Saint-Charlesu	97
17. Dēpoldovo vysvobození	102
18. Také Josef vysvobozen	110
19. Vítězství Matky nebeské	115
20. Lidský vtip a profesorské rozumování	119
Doplňek. - Dopis Dēpolda Burnera panu rektoru	

Hausserovi, bývalému almužníku v Saint Charles, zemřelému 2. listopadu 1921	126
---	-----

DODATEK: POSEDLÁ ČERNOŠSKÁ DÍVKA

1. Při službách Božích	130
2. Satan a kříž	137
3. Kázání pekelného ducha	139
4. Strach Satana z Panny Marie a ze sv. Michaela. Jeho velké vědomosti	142
5. Germána Cele-ová	145
6. Germána a zpověď	149
7. Germánino první vysvobození	150
8. Germánino druhé trvalé vysvobození	153

OPRAVA:

Na str. 15. a 49. místo „Mety“ správně „Mülhausen“.

VINICE PÁNĚ

Pořádá Antonín Stříž

10

SATAN V ILLFURTU

Napsal P. Sutter

Podle osnovy Antoní-

na Lískovce vytiskla

knihtiskárna Františka

Navrátila v Břeclavi